ಶ್ರೀ...

ಯಕ್ಷಗಾನ

ಉಭಯಕುಲ ಬಿಲ್ಲೋಜ

(ಸಮಗ್ರ ದ್ರೋಣ)

ಭಾಮಿನಿ

ಹಾದಿಹೋಕರ ಸುಲಿವ ವ್ಯಾಧನೊಳಾದಿ ಕವಿಯನು ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿ ಯೊಳ್ವೇದ ವ್ಯಾಸನ ಗೊಲ್ಲರೊಳು ಯೋಗೇಶ್ವರನ ಸೃಜಿಸಿ॥ಭೂದಿವಿಜರಲಿ ಕ್ಷಾತ್ರದೊಲ ವನು।ಮೇದಿನಿಪರಲಿ ತತ್ವಮಸಿಯನು।ಚೋದಿಸುವ ಲೀಲಾವಿನೋದಿಗೆ ಸಲ್ಗೆ ಕವಿ ನಮನ॥೧॥

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ – ತ್ರಿವುಡೆ ತಾಳ

ಮುನಿಪ ವೈಶಂಪಾಯನನು ಕುರು।ಜನಪ ಜನಮೇಜಯಗೆ ಪೇಳಲು।ಘನತರದ ಭಾರತದ ಕತೆಯನು।ಅನಘನಾಗ॥೧॥ಪರಮಋಷಿಯಡಿಗೆರಗಿ ಪೇಳ್ದನು। ಕರುಣಿಸುತಲೆನಗೀಗಪೇಳ್ವುದು।ಪರಮಪಾವನವೆನಿಪ ದ್ರೋಣನ।ಚರಿತೆಗಳನು॥೨॥ ವರ್ಣಶ್ರೇಷ್ಠಗೆ ಜನಿಸಿ ತಾ ತದ್ವರ್ಣಧರ್ಮವ ತ್ಯಜಿಸಿ ಕುರುಕುಲ। ಚಿಣ್ಣರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯನು ಕಲಿಸಿದ।ಬಣ್ಣನೆಗಳ॥೩॥ಎಂತು ಜನಿಸಿದನವನು ತಾನಿ। ನ್ನೆಂತು ಬೆಳೆದನು ಕುಲಸಮರದೊಳ।ಗೆಂತು ದೇಹವ ತ್ಯಜಿಸಿದನು ನೀ।ನಿಂತು ಪೇಳೈ॥೪॥

ಭಾಮಿನಿ

ಎನಲು ಹರುಷದಿ ಮುನಿಪ ಪೇಳ್ದನು। ಜನಪ ಕೇಳೈ ದ್ರೋಣಚರಿತೆಯ । ಘನಮಹಿಮನಹ ಧಿಷಣನಾದಿನ ಮನದಿ ಬಯಸುತಲಿ॥ಮುನಿಪನಾದ ಉಚಥ್ಯಪತ್ನಿಯ।ತನುಸುಖವ ಹೊಂದುತಲಿ ಪಡೆದನು।ತನಯನೋರ್ವನ ತ್ಯಜಿಸಿ ನಡೆದನು ಕಾನನಾಂತರದಿ॥೧॥ತಂದೆತಾಯ್ಗಳ ಕಾಣದಳುತಿಹ।ಕಂದನನು ಸಲಹಿದರು ಬಹಳಾ।ನಂದದಲಿ ಮರುದ್ಗಣಗಳವನಿಗೆ ಇರಿಸಿ ನಾಮವನು॥ ಚಂದದಲಿ ಭರದ್ವಾಜನೆನ್ನುತ।ಇಂದಿರಾಧವನೊಲುಮೆ ಪಡೆಯಲಿ। ಕಂದು ಬೋಧಿಸಲೇಕ ಮನದಲಿ ನೆನೆಯುತಿರೆ ಹರಿಯ ॥೨॥

ರಾಗ ನಾಟಿ– ಝಂಪೆತಾಳ

ಜಂಭಾರಿ ನಾಕದೊಳು।ಸಂಭ್ರಮದೊಳೊಂದುದಿನ।ಅಂಬುನಿಧಿಸುತೆವರನ ಭಜಿಸಿ॥ ಕಂಬುಕಂಠಿನಿ ಶಶಿಯ। ಬಿಂಬಮುಖಿ ಶಚಿಸಹಿತ।ಜಂಭದಿಂದೋಲಗವ ರಚಿಸಿ॥೧॥ ನೃತ್ಯಗಾಯನದಿಂದ।ಚಿತ್ತಸಂತೋಷವನು।ಇತ್ತಪ್ಸರೆಯರರ್ತಿಯಲಿ॥ ಉತ್ತಮಾಸ ನಗಳಲಿ।ಸುತ್ತದಿಕ್ಪಾಲಕರು।ಮತ್ತೆಸುರರಿರಲುತೋಷದಲಿ॥೨॥ವೃತ್ರಾರಿಯಿರಲು ಸುರ। ಪತ್ತನಿಗರತಿ ದೈನ್ಯ।ಚಿತ್ತದಲಿ ಬಂದಾಗ ನಮಿಸಿ॥ ಚಿತ್ತದುಮ್ಮಳಿಕೆಯಲಿ। ಮತ್ತೆ ಬಂದೆಡರುಗಳ । ಬಿತ್ತರಿಸೆ ಕಣ್ಣೀರನಿಳಿಸಿ॥೩॥

ರಾಗ ಪಂತುವರಾಳಿ – ಏಕತಾಳ

ಅನಿಮಿಷಾಧಿಪಲಾಲಿಸೀಗ।ಬಂದೆಡೆರನು।ಸನುಮತದೊಳು ನೀನು ಬೇಗ।।ತನುವಿದು ಸುಡುತಿದೆ।ಒಣಗಿದೆ ಗಂಟಲು।ಕಣುಗಳಲಿಹ ನೀ।ರನು ನೀ ನೋಡೈ।।೧।।ಅರಸುತ ನೋಡಲು ನಾವು।ಕಂಡೊಂದೆಡೆ। ವರಮುನಿ ಇರುತಿರ್ಪ ಠಾವು।। ಮರೆಯುತ ಲಿಹವನು।ಧರಿಸಿಹ ಮೌನವ।ಉರಿಜ್ವಾಲೆಗೆ ಅವ।ನಿರವೇ ಮೂಲವು।। ೨।।

ಭಾಮಿನಿ

ಸುರರ ಮೊರೆಯನು ಕೇಳಿ ವೃತ್ರಾ।ಸುರನಹರ ಯೋಚಿಸುತ ತನ್ನೊಳು। ಸುರಗುರುವು ತನ್ನನುಜ ಕ್ಷೇತ್ರದಿ ಪಡೆದ ಸುತನಿವನು।।ಭರಧ್ವಾಜನ ತಪವ ಕೆಡಿಸಲು। ಸುರವನಿತೆಯಹ ಘೃತಾಚಿಯನತಿ।ಭರದಿ ಕರೆಸಲು ಬಂದು ಮಣಿದಿಂ ತೆಂದಳೊಲವಿನಲಿ।।೧।।

ರಾಗ ಷಣ್ಮುಖ ಪ್ರಿಯ – ಏಕತಾಳ

ಏನನಿಮಿಷಪಾಲ।ಕರೆಸಿದು।ದೇನು ಶಚೀಲೋಲ।।ಕಾಣುತಲಿಹ ಸೊಗ।ದಾನನ ಕಂದಿದು।ದೇನು ಕಾರಣಾದಿ।ಮಾನನಿಧಿಯೆ ಪೇಳ್।।೧।।ಮಾನಿನಿಮಣಿ ಕೇಳೇ। ವರಕಮ।ಲಾನನೆ ಸುಕಪೋಲೆ।।ಕಾನನದಲಿ ತಪ।ಧ್ಯಾನದೊಳಿರುತಿಹ।ಜಾಣ ಋಷಿಯ ಬಳಿ।ನೀನತಿ ತ್ವರಿತದಿ।೨।।ಪೋಗುತಲಾತನಿಗೆ।ಚಿತ್ತದ ಭೋಗದಾಶೆ ಬೆಳೆಗೆ।।ಬೇಗದಿ ನೀ ನೀ।ರಾಗುತಲತ್ಯನು।ರಾಗದಿ ತಪವನು।ಸಾಗುತ ಕೆಡಿಸಲೆ ।।೩।।

ರಾಗ ಭೀಂಪಲಾಸ್– ರೂಪಕ ತಾಳ

ಬಂದಳಾ ಘೃತಾಚಿ ಋಷಿಯೆಡೆ।ಮುದವ।ಹೊಂದಿಯತಿಗೆ ಸುಖವ ಕೊಡುವಡೆ।। ಪಲ್ಲವಿ।।ಮಂದಮಾರುತನಿಗೆ ತನುವ ನೊಡ್ಡಿ ಸುಖಿಸುತ।ಸುಮದ। ಗಂಧವಾ ಘ್ರಾಣಿ ಸುತಲರರೆ ಸೊಗಸಿದೆನ್ನುತ।ಭಾರ।ದಿಂದಲೊಲೆವ ಕುಚಕೆ ಸೆರಗ ಸೊಗದಿ ಹೊದ್ದುತ।ದುಂಬಿ।ಯಂದದಿರ್ಪ ಕಚವ ಬೆರಳಿನಿಂದ ತಿದ್ದುತ।।ಚಂದ್ರಾನನೆ ಪಿಕದಿಂಚರ।ವಂದಾಲಿಸಿ ಶೃತಿಪಂಚಮ। ದಿಂದದನನುಕರಿಸುತ ನಡೆ।ಯಿಂದಲಿ ಕರಿಯನು ನಾಚಿಸಿ।।ಬಂದಳಾ।।೧।।

ವಾರ್ಧಿಕ

ತರುಣಿ ಬರುತಿಹ ಸೊಬಗ ಸುರಗುರುಜ ನೋಡುತಲೆ। ಸ್ಮರಶರದ ಹತಿಯೊಳುರೆ ತರಹರಿಸಿ ಬಲುಬಳಲಿ।ಸರಸಿ ಜಾನನೆಯೀಕೆ ಬರುವ ಕಾರಣವೇನು ಅರಿವುದೆಂತಕಟ ಎನುತ।।ಕೊರಗಿ ಬಳಿಕೀಕೆಯಂ ವರಿಪ ದಾರಿಯ ಕಾಣೆ।ಹರನೆ ನೀ ದಯಮಾಡಿ ಕರುಣಿಸೀಕೆಗೆ ಮತಿಯ।ಭರದೊಳೆನ್ನುತ ಕಂಗಳುರೆ ಮುಚ್ಚಿ ತಪದೊಳಿಹ ಪರಮಋಷಿಯಂತಿರ್ದನು ।।೧।।

ರಾಗ ಖರಹರಪ್ರಿಯ– ಆದಿತಾಳ

ಆಡಿದಳಪ್ಸರೆ ತಾ ನಗುತ ಆತನ।ಕಾಡುವ ಮನದಲಿ ಧೈಧಿಮಿತ।।ಪಲ್ಲವಿ।। ಪಾಡುತ ನೂತನ ಗಾಯನ ತನು ತೂ।ಗಾಡುತ ಕಾಲ್ಗಳ ಗೆಜ್ಜೆಯ ಝಣ್‌ಝಣ್।

ಮೋಡಿಗೆ ಮುನಿಮನ ಚಂಚಲವಾಗಲು।ಗಾಡಿಗಾರ್ತಿತಕ ಝಣುಥೈ ಎನುತ।।೧।। ನಿತ್ಯಯೌವನದ ಉತ್ತಮಾಂಗನೆಯು। ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿಹ ಉತ್ತಮ ಋಷಿವರ। ಚಿತ್ತದಿ ಬಲು ಬಳಲುತ್ತಲೆ ಕಣ್‌ದೆರೆ।ಯುತ್ತ ನೋಳ್ಪ ತೆರ ಮತ್ತಕಾಶಿನಿಯು ।।೨।।

ರಾಗ ಕಲ್ಯಾಣಿ–ಏಕತಾಳ

ನೋಡಿದನು ಕಣ್ದಣಿಯೆ ಮೋಹದ ಮೋಡಿಗಾರ್ತಿಯನು।ಮೊಗವನು। ನೋಡಿದಾಕ್ಷಣ ಮನವ ಕದಿಯುವ ಮಾಟಗಾರ್ತಿಯನು।ಚಿತ್ತದಿ।ಗಾಢದಿಂದಿಪ ದೈವಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತವನು।। ತರುಣಿಯ। ಕೂಡಿ ಸುಖಿಸುವ ಬಯಕೆಯಲಿ ಬಲು।ಪಾಡುಪಡುತಲೆ ತಪವ ತೊರೆಯುತ।ಕಾಡಋಷಿ ಸಂಸಾರಸುಖ ಉಂ।ಡಾದಿ ಮನಸಿಜಭಾಧೆ ಕಳೆಯಲು।।೧।।

ರಾಗ ಬೇಹಾಗ್ – ಅಷ್ಟತಾಳ

ಯಾರು ನೀನೆಲೆ ಕಾಮಿನಿ।ದಯ।ದೋರು ಭುವನ ಮೋಹಿನಿ।। ಕಾರಗತ್ತಲೆಯನ್ನು ಬೇಧಿಪ ಕೋಲುಮಿಂಚಿನೊಲು।ನಿನ್ನಯ।ಭೂರಿಕೇಶವ ವಿಭಜಿಸುವ ಬೈತಲೆಯ ದಾರಿಯೊಳು।ಮನ್ಮಥನೂರ ಸೇರುವದಾರಿಯಿಹುದೆಂದೆನುವ ಬಯಕೆಯೊಳು।ನಾ ಬಳಿ।ಸಾರೆ ಉನ್ನತ ಕುಚದಪರ್ವತ ಕೋಡುಗಲ್ಲುಗಳು।। ಆ ಸ್ಮರ। ನೂರಿ ಬಿಲ್ಲನುಗೈದ ಕುಳಿಯೆನೆ। ತೋರುತಿದೆ ತವನಾಭಿ ನಿನ್ನಯ।ಊರದಾವುದು ಆರು ಪೆತ್ತವ। ರಾರು ಕೈಯನು ಪಿಡಿದ ನಲ್ಲನು।।೧।।

ರಾಗ ತೋಡಿ – ಆದಿತಾಳ

ಕಾಮಹರನ ಭಜಿಸುವ।ಋಷಿಯೆನಾ।ಸಾಮದಿಂದಲಿ ಪೇಳುವ।।ಪಲ್ಲವಿ।। ಪ್ರೇಮದ ನುಡಿಯನು ಲಾಲಿಪುದಾದರೆ।ಆ ಮಹೇಂದ್ರನ ಸಭೆಯಲಿ ಕುಣಿಯುವ ಸುರ। ಕಾಮಿನಿನಾನಹೆ ಘೃತಾಚಿ ಎನ್ನಯ।ನಾಮವು ನೀನಾರೆಂಬುದ ತಿಳುಪೈ।।೧।।

ರಾಗ ಭೈರವಿ–ತ್ರಿಪುಡೆತಾಳ

ಚದುರೆ ಕೇಳೆಲೆ ಗೀಷ್ಪತಿಯು ತಾ। ಮುದದೊಳನುಜನ ಸತಿಯ ಕೂಡಲು। ವಿಧಿವಶದಿ ನಾ ಜನಿಸಿ ತಪ ನಡೆಸಿದೆನು ವನದಿ।।೧।।ಇಂದು ನಿನ್ನನು ಕಂಡು ಸುಖಿಸಲಿ।ಕೆಂದು ಮನಮಾಡಿಹೆನು ನೀ ಮುದ।ದಿಂದಲೆನ್ನನು , ಸೇರುವುದು ಪೂ।ರ್ಣೇಂದುಮುಖಿಯೆ।। ೨।।

ರಾಗ ಮಾಂಡು – ಅಷ್ಟತಾಳ

ಯಾತಕೀ ಮರುಳು ಮುನೀಂದ್ರ। ನಿನ್ನ । ಮಾತಿಗೊಪ್ಪಲು ಮುನಿವನಯ್ಯ ಮಹೇಂದ್ರ।।ಪಲ್ಲವಿ।।ನೀತಿಯಲ್ಲವು ಎನ್ನಕೂಡೆ।ನೀನು।ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲಿ ಸುಖ ಪಡೆವ ಮನಮಾಡೆ।।ಧಾತ್ರಿಗೆಸೇರಿದಳಲ್ಲ।ನೀನು।ಖ್ಯಾತಿಯ ತಳೆದರು ಸಿಕ್ಕುವಳಲ್ಲ।। ೧।।

ರಾಗ ಸಿಂಧು ಭೈರವಿ – ರೂಪಕತಾಳ

ಬೇಡಬೇಡ ಕಠಿಣ ನುಡಿಯನಾಡಬೇಡಲೆ।ಕಾಡ ಮುನಿಪ ಬಡವನೆಂದು ನೋಡ ಬೇಡೆಲೆ।। ಮಾಡಬಲ್ಲೆ ತಪದ ಬಲದಿ। ರೂಢಿಯೊಳಗೆ ಬೇರೆ ಸ್ವರ್ಗ। ಮಾಡು

ಮನವ ಹರಿಣನೇತ್ರೆ।ನೀಡು ಸುಖ ಏಣಾಂಕವಕ್ತ್ರೆ॥ ೧॥

ಭಾಮಿನಿ

ವನಿತೆ ಬಳಿಕದಕೊಪ್ಪದಿರಲಾ।ಮುನಿ ಬಲಾತ್ಕಾರದಲಿ ವರಸುರ।ಗಣಿಕೆಯನು ಪಿಡಿದೆಳೆಯಲಪ್ಸರೆಯಂಜಿ ತಕ್ಷಣವೆ॥ಮುನಿಯಕರದಿಂ ಮಾಯವಾಗುತ।ವನಿತೆ ನಡೆಯಲು ಮುನಿಯ ವೀರ್ಯವು।ಕ್ಷಣದಿ ಪಾತವ ಹೊಂದೆ ಕುಂಭದೊಳಿರಿಸಿ ಮತ್ತದಕೆ॥೧॥ಪ್ರಾಣದಾನವನೀಯೆ ಜನಿಸಿದ। ದ್ರೋಣಸಂಭವ ತರಳನಿಗೆ ತಾ। ದ್ರೋಣನೆಂಬಭಿದಾನವಿರಿಸುತ ತಾನೆ ಪಾಲಿಸಿದ॥ ಕಾನನದೊಳಾತಂಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರವ। ಜಾಣತನದಲಿ ಕಲಿಸಿ ಮುನಿಪತಿ। ಜಾಣಬಾಲಕನಸ್ತ್ರವಿದ್ಯೆಗೆ ಅರ್ಹನೆಂದೆನುತ॥೨॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ಮುನಿಪ ತನ್ನಯ ಸುತಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳಂ ಕಲಿಸಿ।ಅನುಜನಾಗಿಹ ಅಗ್ನಿವೇಶ್ಯನಂ ಕರೆದವಗೆ।ತನುಜನನ್ನೊಲಿದಿತ್ತು ಶಸ್ತ್ರವೇದವ ಕಲಿಸೆ ಅನುಮತಿಯನೀಯಲಂದು॥ ಮುನಿಪ ಬಳಿಕರ್ತಿಯೊಳಗಸ್ತ್ಯನಂ ಧ್ಯಾನಿಸುತ।ತನಯಗೆ ಧನುರ್ವೇದ ಸಾರವನ್ನರುಹುತಿರೆ।ಘನಮಹಿಮ ಬಾಲಕನು ಕಲಿಯುತಿರ್ದನು ಶ್ರದ್ಧೆ ವಿನಯಾದಿ ಗುಣಗಳಿಂದ॥೧॥

ಭಾಮಿನಿ

ಒಂದುದಿನ ನಿಜಶಿಷ್ಯನೊಂದಿಗೆ।ಕಂದಮೂಲಾನ್ವೇಷಣೆಯೊಳಿರೆ। ಕಂದನಾಕ್ರಂದನವನಾಲಿಸಿ ಮುನಿಪನಡವಿಯಲಿ॥ ಮುಂದುವರಿದರಸಲ್ಕೆ ಕಂಡನು।ಚಂದದಾ ಶಿಶುವೊಂದ ದ್ರುಮದಡಿ।ಯಿಂದದನು ಪಿಡಿದೆತ್ತಿಕರೆದನು ದ್ರುಪದನೆಂದೆನುತ॥೧॥

ರಾಗ ಕಾಂಬೋಂಧಿ– ಝಂಫೆತಾಳ

ಕಾಲಚಕ್ರವು ತಿರುಗೆ।ಬಾಲಕರು ವರಮುನಿಪ।ನಾಲಯದಿ ಶಸ್ತ್ರವಿದ್ಯೆಯನು॥ ಮೇಲು ಕೀಳೆನ್ನದೆಯೆ। ಕಲಿಯುತಿರಲಂದು ಮುನಿ।ಪಾಲನವರನು ಕರೆದು ಪೇಳ್ದ॥೧॥ತರಳ ದ್ರುಪದನೆ ನೀನು।ತಬ್ಬಲಿಯು ತಾನೆಂದು।ಮರುಗಿರ್ಪೆ ಇಂದು ಪರ್ಯಂತ॥ಮರುಗದಿರು ನಿನ್ನ ಪಿತ।ಸೋಮಕಾನ್ವಯದ ಭೂ।ವರನು ತಾ ಪೃಷದನೆಂಬವನು॥೨॥ಅಡವಿಯೊಳು ತಪದೊಳಿರೆ। ಮೇನಕೆಯ ಕಂಡಂದು।ಕೆಡೆಯಲಾತನ ವೀರ್ಯಪದಕೆ॥ಹುಡುಗ ನೀ ನುದಿಸೆ। ನೃಪ ತ್ಯಜಿಸಿಪೋದನು ಬಳಿಕ।ಪಡೆದು ಸಾಕಿದೆ ನಿನ್ನ ನಾನು॥೩॥ಮುಂದೆ ನೀನರಸಾಗಿ।ಕುಂದಣದ ಮುಕುಟವನು। ಹೊಂದುವವನಾದ ಕಾರಣದಿ॥ ಇಂದಿನಿಂದಲೆ ದ್ರೋಣ।ನಂದದಲಿ ಅತಿಶ್ರದ್ಧೆ।ಯಿಂದ ಕಲಿ ಶಸ್ತ್ರವಿದ್ಯೆಯನು॥೪॥ ಅರುಹುತೀಪರಿ ಮುನಿಪ।ತೆರಳೆ ಕಾರ್ಯಾಂತರಕೆ। ಹರುಷದಲಿ ದ್ರುಪದ ಕುಂಭಜನ॥ಭರದೊಳಪ್ಪುತ ಪೇಳ್ದ।ಕೇಳಿದೆಯ ಮಿತ್ರ ನೀ। ಗುರುವೆಂದ ನುಡಿಗಳೆಲ್ಲವನು॥೫॥

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ– ತ್ರಿವುಡೆತಾಳ

ಗೆಳೆಯನೆನ್ನುವ ಸಲುಗೆಯಿಂದೊರೆ।ಜಲದೊಳೀಜುತ ಶರವೆಸೆವ ಕೌಶಲವ ಬಳಿಕಾಗಸದಿ ವೇಗದಿ।ಚಲಿಪ ಖಗವ॥೧॥ ಹೊಡೆವ ಚಳಕವ ಕಲಿಸು ಶಬ್ದದ।ಕಡೆಗೆ ಬಾಣವನೆಸೆವ ಮರ್ಮವ।ಧೃಡದಿ ಕಲಿಸೆನೆ ದ್ರೋಣನೆಂದನು ಹುಡುಗತನದಿ॥೨॥ಪನ ಕಲಿಸಿದರೇನು ಸಲುಗೆಯು। ಪ್ರಾಣ ಸಖನಹ ನೀನು ಮುಂದಕೆ।ಕ್ಷೋಣಿಪತಿ ಎಂಬಗ್ಗಳದ ಸ। ನ್ಮಾನ ಪಡೆವೆ॥೩॥ಪೊಡವಿಯೊಡೆತನ ನಿನ್ನದಾಗಲು।ಬಡವನೆನ್ನನು ಮರೆಯದಿರ್ಪೆಯ।ನುಡಿಯನಾಡೆನು ಮುಂದೆ ನಿನ್ನೊಳು। ಗಡುಸುತನದಿ॥೪॥ನೋಡಿ ನಸುನಗುತೆಂದ ದ್ರುಪದನು।ರೂಢಿಯಧಿಪತಿಯಾದೆನಾದೊಡೆ।ಗಾಢಸ್ನೇಹದೊಳರ್ಧರಸೆಯನು॥ನೀಡುತಿಹೆನು॥೫॥ ನುಡಿಗೆ ತಪ್ಪುವನಲ್ಲ ನಂಬಿರು। ಜಡಧಿಶಯನನೆ ಸಾಕ್ಷಿ ಎನ್ನಯ। ನುಡಿಯ ಪಾಲಿಸದಿರಲು ನರಕಕೆ।ನಡೆವೆ ನಾನು॥೬॥ಇಂತಿರಲಿಕೊಂದು ದಿನ ದ್ರುಪದನ।ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕರೆದೊಯ್ಯೆ ಕುಂಭಜ। ಸಂತತಾಭ್ಯಾಸವನುಗೈದನು। ಸಂತಸದಲಿ ॥೭॥

ರಾಗ ಭೈರವಿ– ಝಂಪೆತಾಳ

ಹಸ್ತಿನಾಪುರವರದಿ।ಪೃಥ್ವಿಪತಿ ಶಂತನುವು।ಪುತ್ರವಿರಹಾಗ್ನಿಯಲಿ। ಹೊತ್ತಿರಲು ಹೃದಯ॥೧॥ ಮೃಗದಮನಕೆಂದೆನುತ। ಮಿಗೆ ನಡೆದು ಕಾನನದಿ। ಮಗುವಳುವ ದನಿಕೇಳಿ।ಬಗೆಕದಡುತಂದು॥೨॥ಕಂಡುಭಯ ಶಿಶುಗಳಂ।ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಸಾಕಿರಲು।ಕೊಂಡಾಡಿದರು ಪ್ರಜರು। ಕಂಡವನ ಕರುಣ॥೩॥ಬಾಲಕನ ಕೃಪನು ಮೇಣ್।ಬಾಲಕಿಯ ಕೃಪಿಯೆನುತ। ಭೂಲಲಾಮನು ಕರೆದ ತಾಳುತಕ್ಕರೆಯ॥೪॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ಕೆಲವರುಷ ಸರಿಯಲ್ಕೆ ಶರದ್ವಂತನೈತಂದು। ಇಳೆಯಧಿಪಗುಸುರಿದನು ಶಿಶುಗಳೆನ್ನವರಿವರು।ಬಲುಹಿಂದೆ ಜಾನಪದಿ ಎನುವಪ್ಸರೆಯ ಕೂಡಿ ಪಡೆದಿರ್ದೆನಾದರಂದು॥ಕಲುಹೃದಯದಲಿ ತೊರೆದು ತಪಕೆ ನಡೆದೆನು ಮುಂದೆ।ತಿಳಿದೆ ನೀ ತಂದಿರುವ ವಿಷಯವನು ಬಳಿಕಲ್ಲಿ। ಉಳಿಯದಾದೆನು ಪಿತಗೆ ಸಹಜ ಕಜ್ಜವ ನಡೆಸೆ ಬಂದೆನಿಲ್ಲಿಗೆ ಮನ್ನಿಸು॥೧॥

ಭಾಮಿನಿ

ಮುನಿಪ ತನ್ನಯ ಕಂದರಿಗೆ ಬೇ। ಕೆನಿಪ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳ ರಚಿಸುತ। ವನಕೆ ನಡೆದಿರಲೊಂದುದಿನ ಜಾಹ್ನವಿಯ ತಟದಿ॥ ತನುಶ್ರಮವ ಕಳೆಯಲ್ಕೆ ವಿರಮಿಸೆ।ತನಯ ದೇವವ್ರತನನಿತ್ತಳು।ವನಿತೆ ಗಂಗೆಯು ಮುದದಿ ತಮ್ಮಯ ಕಂದ ನಿವನೆನುತ॥೧॥ಮಗನ ಮೇಲ್ಮೆಯನರಿತು ಭೂಮಿಪ। ಸುಗುಣಯಾತನ ಸಹಿತ ಭವನವ। ಪೊಗುತ ಸಂಭ್ರಮದುತ್ಸವಕೆ ತಾನಿತ್ತನಪ್ಪಣೆಯ॥ಹಗಲಿರುಳ ಭೇದವನು ಮರೆತನು।ಮಿಗುವ ಮಮತೆಯೊಳೊಂದು ದಿನ ತಾನಗುತ ಕೃಪನದಿಸುತರ ಕರೆಸಲು ಮಣಿದು ಪೇಳಿದರು॥೨॥

ರಾಗ ಸಾಮ–ಅಷ್ಟ ತಾಳ

ಜನಕನೀಕರೆದುದೇಕೆ।ಆನನದಲ್ಲಿ।ಘನವ್ಯಥೆ ತೋರ್ಪುದೇಕೆ॥ಜನಪದದೊಳು
ನಿನಗೆಣೆಯಿಲ್ಲ ಶೌರ್ಯದಿ। ತನಯರ್ಗವೇದ್ಯವಾಗಿರುವ ಚಿಂತೆಯದೇನು॥೧॥
ದುರುಳನೃಪರ ಭಯವೇ।ಕರೆದೆಯ್ಯಾ।ಕರುಹು ಬೇಗನೆ ಪ್ರಭುವೆ।ಕೊರತೆಯದೇ
ನಿದೆ ಕರಿಪುರದೊಳಗಿಂದು। ಕರುಣದೊಳೊರೆತವ ತರಳರಾದೆಮಗಿಂದು॥೨॥

ರಾಗ ಕೇದಾರ ಗೌಳ – ಝಂಪೆ

ತರಳರನು ಬಿಗಿದಪ್ಪುತ।ಶಿರವನೇ।ವರಿಸಿ ಜಂಘೆಯೊಳರಿಸುತ॥ಒರೆದ ದೇವವ್ರತ
ನಲಿ।ಕಂದ ನೀ।ಪರಶುಧರನೊಲುಮೆಯಲ್ಲಿ॥೧॥ಧರೆಯೊಳಗ್ಗಳನೆನಿಸಿದೆ। ಬಿಲು
ವಿದ್ಯೆ।ಯರಿತೆ ಹರಿಕೃಪೆಯೊಳಿರದೆ॥ಹರೆಯಮೀರುವ ಮುನ್ನವೇ। ಕೃಪನ ಸ।
ದ್ಗುರುವಿನೆಡೆ ನಾ ಕಳುಹುವೆ॥೨॥ ತರಳ ನೀ ಕೃಪನ ಕೂಡಿ। ಭಾರ್ಗವನ।
ಚರಣದಲಿ ಮಣಿದು ಬೇಡಿ॥ ವರ ಶಿಷ್ಯತನವೀತಗೆ। ದೊರಕಿಸ್ಯೆ।ಕರ ಮುಗಿದು
ನಯ ದೊಳವಗೆ॥೩॥ಎನಲು ಸುರನದಿ ಜಾತನು। ಜನಕಂಗೆ। ಮಣಿದು ತಕ್ಷಣ
ಪೊರಟನು॥ಅನುಜ ಕೃಪನನು ಕೂಡುತ। ಪುರದೆಲ್ಲೆ।ಯನು ಕಳೆದು
ಬರಬರುತ್ತಾ॥೪॥ ಘೋರವನವೊಂದ ಸೇರೆ। ಕೃಪನು ಉಗು।ಳಾರಿ ಭಯದಿಂದ
ಚೀರೆ॥ ವೀರನಾತಗೆ ಧೈರ್ಯವ। ಪೇಳಿ ಶರ।ವೇರಿಸಿದ ಪಿಡಿದು ಧನುವ॥೫॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ಬಾಲರಾ ವನದೇವಿಯೋಲಗದ ಸಿರಿಯಕ।ಣ್ಣಾಲಿಗಳ ಮುಚ್ಚದುರೆ
ನೋಡುತ್ತೈದಲಿಕಿತ್ತ।ಬಾಲದ್ರೋಣನು ಪರಮಮಂತ್ರಾಸ್ತ್ರ ಸಾಧನೆಗೆ ಚಂದ
ಭಾರ್ಗವನ ಬಳಿಗೆ॥ ಲೀಲೆಯಿಂದಾ ಮಾರ್ಗಪಿಡಿದು ಬರುತಿರ್ದನಾ। ವೇಳೆಯಲಿ
ನದಿಜ ನೆಚ್ಚಸ್ತ್ರದಿಂ ಕೆರಳಿ ನಾ।ಗಾಲೋಟದಿಂ ಬಪ್ಪ ಸೂಕರವ ಕಂಡೇಕ ಶರದಿ
ಕೆಡಹಿದ ದ್ರೋಣನು॥೧॥

ಭಾಮಿನಿ

ಬಂದು ದೇವವ್ರತನು ಕೆಡೆದಿಹ। ಹಂದಿಯಿರುವೆಡೆ ಧನುಪಿಡಿದು ಸಾ।ನಂದ
ಗರ್ವದಿ ನಿಂದ ದ್ರೋಣನ ಕಂಡು ವಿಸ್ಮಯದಿ॥ ನಿಂದ ನಿಲುವನು ನೋಡಿ
ತಾನೇ।ಕೊಂದವನವೋಲ್ ಕಾಣುತಿರ್ಪ ವ।ಸುಂಧರಾಮರನಾರೆನುತ ನುಡಿಸಿದನು
ವಿನಯದಲಿ॥೧॥

ರಾಗ ಕಾಪಿ– ಏಕತಾಳ

ಯಾರ್ರೈ ವಿಪ್ರಕುಮಾರಕ ನೀಹೆದೆ।ಯೇರಿಸಿದಾ ಧನು ಪಿಡಿದಿರ್ಪೆ॥ಹಾರುವಗೇತಕೆ
ಸತ್ತಿಹ ಕಿಟಿಯ ವಿ।ಚಾರವು ನಾನದ ಕೊಂದಿರ್ಪೆ॥೧॥ ಮೊದಲೇ ಸತ್ತಿಹ
ಹೆಣವನು ಕೊಲ್ಲುವ। ಅದುಭುತ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ನೀನಾರ್ರೈ॥ ಮೊದಲುಸುರ್ರೈ ಹೆಣ
ಕೊಲ್ಲುವ ವಿದ್ಯೆಯ।ಮುದದೊಳು ಕಲಿಸಿದ ಗುರುವಾರ್ರೈ॥೨॥ಚುಚ್ಚುನುಡಿ
ಗಳೇತಕೆ ನಾ ಪುತ್ರನು ।ಉಚ್ಚ ಕುಲದ ಶಂತನು ನೃಪಗೆ॥ಸಚ್ಚರಿತನು ದೇವವ್ರತ

ನಾನಹೆ। ಮೆಚ್ಚಿನ ಶಿಷ್ಯನು ಭಾರ್ಗವಗೆ॥೩॥ಉಚ್ಚ ಕುಲಜ ನೀ ಹುಚ್ಚಾ
ಡುತಲಿಹೆ।ಮೆಚ್ಚನು ಭಾರ್ಗವ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ।ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆಯ
ದ್ರೋಣಂಗರುಹಲು।ಬೆಚ್ಚಿ ಪೋಗುವನೆ ನೃಪ ಕುವರ॥೪॥

ರಾಗ ಶಂಕರಾಭರಣ–ಮಟ್ಟೆ ತಾಳ

ಎಲವೋ ವಿಪ್ರ ಹರಿಯು ತನ್ನ। ಒಲವಿನ ಮೊಮ್ಮಗನು ಎನುತ। ಕಲಿಸೆ ವಿದ್ಯೆ
ಮತ್ಸರದೊಳು ಗಳಹ ಬೇಡೆಲೋ॥೧॥ ಹರಿಯ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ನೀನು। ಬರಿದೆ
ಮಾಂಸಕಾಗಿ ಕಾಲು। ಕೆರೆದು ಜಗಳವಾಡುತಿರ್ಪ ತರವಿದೇನೆಲೆ॥೨॥ ಹೊಡೆವೆ
ಹಂದಿಯನ್ನು ನಾನು। ಹಿಡಿದೆ ನೀನು ಬಳಿಕಲದನು। ಕೊಡಲು ಜಗಳ ವಿಲ್ಲವಿನ್ನು।
ಪೊಡವಿಯಮರನೆ ॥೩॥ ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಶರವ ನಾನು। ಎಚ್ಚೆ ಕೊಂದೆ ನೀನೆನುತ್ತ।
ಉಚ್ಚರಿಸಲು ನಿನ್ನದಾಯ್ತೆ। ಹುಚ್ಚು ಕ್ಷತ್ರಿಯ॥೪॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ಎಂದ ನುಡಿಯಾಲಿಸುತ ಚಂದ್ರಕುಲದದರಗುವರ।ನಂದು ಕ್ರೋಧದೊಳಿವನ
ಕೊಂದಪೆನು ತಾನೆನುತ।ಮುಂದಕ್ಕೈತರಲು ಭಯರಂದು ಕೈಕೈ ಹತ್ತಿ ದ್ವಂದ್ವ
ರಣವಂಗೈಯುತ॥ಹೊಂದದಿರೆ ಸೋಲ್ಗೆಲವು ಮುಂದೆ ಮಂತ್ರಾಸ್ತ್ರ ಧುರ।
ವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಮನಬಂದ ಶರಗಳ ಸುರಿಯೆ। ಕಂದರುಭಯರ ಕಲಹ
ದಂದವನು ತಿಳಿದಾಗ ಬಂದನಾ ಪರಶುಧರನು॥೧॥

ರಾಗ ಮಧ್ಯಮಾವತಿ– ತ್ರಿವುಡೆತಾಳ

ಬಂದು ಪೈದೋ।ರುತ್ತ ಭಾರ್ಗವ। ಕಂದರಿರ ಧುರಗೈವ ಕಾರಣ।ವಿಂದುಸುರಿ
ಕೇಳುತ್ತ ನಾನದ।ಮುಂದೆ ಯೋಚನೆಗೈವನು॥೧॥ ಎನಲು ಗುರುವಿಗೆ ಪೇಳ್ದ
ನದಿಸುತ।ಅನುಜ ಸಹ ತಾ ಬಂದ ಹದನವ। ವನದ ಹಂದಿಯ ನೆಪದ
ಕಲಹವ। ವಿನಯದೊಳು ನುತಿಸುತ್ತಲೆ॥೨॥ ಕುಂಭಜನು ಮಣಿದೆಂದ ಪದದಲಿ।
ಇಂಬ ಪಡೆಯಲು ಬಂದ ವಾರ್ತೆಯ। ಸಂಭ್ರಮದೊಳೊರೆದಾಗ ಬಣ್ಣಿಸೆ। ಅಂಬು
ವಿನಿಮಯ ಮೂಲವ॥೩॥ ಹರಿಯು ನಸುನಗುತೆಂದ ನಿಮ್ಮಲಿ। ಧುರವು ಬೇಡ್ವೈ
ಬೆಳೆಸಿ ಸಖ್ಯವ। ಕರುಣಿಸುವೆ ನೀವೆಂದತೆರದಲಿ। ಶರದ ವಿದ್ಯೆಯ ಸಾರವ॥೪॥
ಎನುತಲಾ ಕೃಪ ದ್ರೋಣರೊಂದಿಗೆ।ಮುನಿಪ ತೆರಳಲು ತೋಷದಲಿ ಶಂ।ತನು
ಕುವರ ಗಜಪುರವನೈದುತ।ಜನಕಗೊರೆದನು ಸರ್ವವ॥೫॥

ಭಾಮಿನಿ

ಮುಂದೆ ಕೇಳೈ ಭೂಪ ಭಾರ್ಗವ।ನಂದು ಬಾಲರ ನಾಶ್ರಮಕೆ ಕರೆ। ತಂದು
ಸುಮುಹೂರ್ತದಲಿ ವಿದ್ಯಾರಂಭಗೈದಾಗ॥ಮುಂದೆ ದುಷ್ಟರ ನಾಶಗೈಯಲು।
ಹೊಂದಿ ಕೊಡುವೆನು ಯುಕ್ತ ಶರಗಳ।ನೆಂದು ದ್ರೋಣಗೆ ಅರುಹುತಿರ್ದನು
ಪೂರ್ಣಕರುಣದಲಿ॥೧॥ಕಲಶಜನ ಕೌಶಲಕೆ ತಾಮನ।ವೊಲಿದು ಪ್ರಸ್ವಾಪನ
ಯುಗಂಧರ।ಕುಲಿಶ ಪರ್ಜನ್ಯಾಸ್ತ್ರ ಭೈರವ ವಿಜಯಶಿಖಿ ಬಳಿಕ॥ ಸಲುಗೆಯೊಳಗಾ

ಯೋಗ ತಿಮಿರವ। ಕಲಿಸಿದನು ತಾ ಶಿಷ್ಯ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಲಿ ದ್ರೋಣನಿಗೆ॥೨॥ ಸರಿಯೆ ಕೆಲ ವತ್ಸರಗಳೀತೆರ।ತರಳರುಭಯರು ಹೊಂದಿ ಯೌವನ।ಗುರು ಕರುಣ ದಲಿ ಮುಗಿಸಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೆಲ್ಲವನು॥ತೆರಳಿರಲು ಕೃಪನಾಗ ಸಖಿನನು। ಕರೆದು ಕೊಂಡೈದಿದನು ಹಸ್ತಿನ।ಪುರದತನ್ನಾಲಯಕೆಸ್ನೇಹದಿ ತ್ವರಿತದೊಳಗಂದು॥೩॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ಬರಬರುತ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತವಾಗಲುಭಯರು ಪುರದ। ಹೊರವಲಯದೊಳಗಿರ್ಪ ಛತ್ರಮಂ ಪೊಗುತಲ್ಲಿ । ವಿರಮಿಸುತ ನಾಳಿನುದಯದಿ ಪುರವಪ್ಪುಗುವುದೆಂದೆನುತ ಮಲಗಿರಲಿತ್ತಲು॥ತರಳೆಯಾ ಕೃಪಿ ತನ್ನ ಕೆಳದಿಯರ ಕೂಡುತ್ತ। ಅರಸನಾ ಜ್ಞೆಯೊಳಂದು ಶರ್ವಾಣಿಯರ್ಚನೆಗೆ।ಬರುತಾಲಯವ ಪೊಗುತ ವೀಣೆ ನುಡಿಸುತ ನುತಿಸಿ ಹಾಡಿನಲಿದಳು ಕಾಮಿನಿ॥೧॥

ರಾಗ ಮಾಲಿಕೆ– ಆದಿತಾಳ

ಪಾಲಯಮಾಂ ಶರ್ವಾಣಿ। ಶಂಕರಿ। ಪಾಲಿಪುದಭಯ ಭವಾನಿ॥ ಪಲ್ಲವಿ॥ ನೀಲ ಕಂದರಸತಿ।ಪಾಲಿಸು ಸನ್ಮತಿ।ಬಾಲಿಕೆಯೆನ್ನಯ। ಬಾಳಬೆಳಗು ಪರಿ॥ ಪಾಲಯ॥೧॥ ಅಂಬಿಕೆ ಸುರನುತೆ। ಶಂಭು ಮನೋಗತೆ। ನಂಬಿದ ಬಾಲೆಗೆ ಇಂಬನಿತ್ತು ಪರಿ॥ ಪಾಲಯ॥೨॥ ಸುಂದರಾಂಗಿ ಸುರ। ವೃಂದ ವಿನುತೆ ಅರ।ವಿಂದ ನಯನೆ ದಯ।ದಿಂದಲೀಗ ಪರಿ॥ಪಾಲಯ॥೩॥ಗಣಪಗುಹಾರ್ಚಿತೆ।ಘನ ಪರ್ವತಸುತೆ। ವಿನಯದಿ ನುತಿಸುವ। ತನಯೆಗೊಲಿದು ಪರಿ। ಪಾಲಯಮಾಂ॥೪॥

ಭಾಮಿನಿ

ಬಾಲೆ ಸುಸ್ವರದಿಂದ ಪಾಡಲು।ಕೇಳಿ ತಲೆದೂಗುತ್ತ ಕುಂಭಜ। ಆಲಯದ ಬಳಿ ಪೋದ ನಿದ್ರಿಪ ಕೃಪನೆಬ್ಬಿಸದೆ। ಕಾಲ ಕೊಪ್ಪುವತೆರದಿ ರಾಗದ।ಮಾಲಿಕೆ ಯೊಳಂಬಿಕೆಯ ಸ್ತುತಿಪಸು।ಶೀಲೆಯನು ಕಂಡಾಗ ಸೋತನು ಮೊದಲ ನೋಟದಲಿ॥೧॥ಮುಗುದೆ ಯಾರಿವಳಮಮ ತುಂಬಿದೆ। ಮೊಗದಿ ಸಾತ್ವಿಕಕಳೆಯು ತೊಟ್ಟಿಹ।ಝಗಝಗಿಪ ತೊಡುಗೆಗಳ ನೋಡಲು ನೃಪ ಕುವರಿಯಹುದು॥ ಹಗಲರಸ ತಾನುದಿಪ ಮುನ್ನವೆ। ಭಗವದರ್ಚನೆಗೈಯುತಾ ಕೃಪಿ। ಸೊಗದಿ ಪೊರಮಡೆ ನಗುತ ನುಡಿಸಿದನಾಗ ಕಲಶಜನು॥೨॥

ರಾಗ ಕೇದಾರ ಗೌಳ– ಅಷ್ಟ ತಾಳ

ಸುಪ್ರಭಾತದೊಳಿಂತು ವಿಪ್ರಕನ್ನೆಯರಂತೆ।ಅಪ್ರಮೇಯೆಯ ಲೀಲೆಯ॥ ಸುಪ್ರಸನ್ನತೆಯ ಸುಸ್ವರದಲಿ ಪಾಡುವೆ' ಕ್ಷಿಪ್ರದೊಳೊರೆ ಯಾರೆಲೆ॥೧॥ಮರೆತೀಗ ಮಾಮರ ಅವಿತಿದೆ ಕೊರಳಲಿ।ಹರುಷದಿ ಕೋಗಿಲೆಯು॥ತರುಣಿ ನೀ ದಯದಿಂದಲೊರೆವೆಯ ನಿನ್ನಯ।ಪರಿಚಯವೆಲ್ಲವನು॥೨॥

ರಾಗ ಷಣ್ಮುಖಪ್ರಿಯ– ತ್ರಿವುಡೆ ತಾಳ

ಚಂದಿರಾನ್ವಯದರಸ ಶಂತನು।ನಂದನೆಯು ಕೃಪಿಯೆಂದು ನಾಮವು। ಮುಂದ

ಕೈದುವ ಮುನ್ನ ನೀನಾ।ರೆಂದು ತಿಳುಹೈ॥೧॥ದ್ರೋಣನಹೆ ಭರಧ್ವಾಜ ಮುನಿಪನ।ಸೂನು ನಿನ್ನಿಂಚರಕೆ ಸೋತೆನು। ದೀನನೆನ್ನೆಯ ಬಾಳಬೆಳಗಿಸು। ಜಾಣೆ ನೀನು॥೨॥ ಎನಲು ನಾಚುತ ನುಡಿದಳಯ್ಯನ। ಅನುಮತಿಯ ಪಡೆದೆನ್ನ ವರಿಸುವು।ದೆನುತ ಸಖಿಯರ ಕೂಡಿ ಪೋದಳು। ವನಿತೆಯಂದು॥೩॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ಮಧುರ ಗೇಯದಿ ಮನದ ಮರ್ಮಸ್ಥಾನವ ಮಿಡಿದು। ಸುದತಿ ತೆರಳಲು ದ್ರೋಣ ಯೋಚಿಸಿದ ತಾಯೊಲುಮೆ। ಬದುಕ ಕೊನರಿಸಲಿಲ್ಲ ಪಿತಗೆ ಸಂಯಮ ಶಿಸ್ತು ಜಪ ತಪವೆ ಪಿರಿದಾಗಲು॥ಮುದಿಯಾದೆ ಬಾಲ್ಯದಲೆ ಕರ್ಮನಿಷ್ಠೆಯ ಜೀವ।ನದ ಮರಳ ಬಂಜರಲಿ ಜಿನುಗಿದೀ ಚಿಲುಮೆಯಿಂ।ಗದ ಮುನ್ನ ಹೃದಯ ಕಲಶದಿ ಸಂಗ್ರಹಿಪೆನೆನುತ ಕೃಪನಿದ್ದೆಡೆಗೆ ಸಾರಿದ॥೧॥

ರಾಗ ಮೋಹನ– ರೂಪಕ ತಾಳ

ಮೂಡುದಿಕ್ಕಿನ ರಮಣ ಇನಿಯ ನಗಲುವ ಮುನ್ನ।ಮಾಡಿದಾರತಿಯಂದದಲ್ಲಿ॥ ಮೂಡಣ ಕ್ಷಿತಿಜ ಕೆಂಪಾಗಿರೆ ಸಖ ನೊಡ।ಗೂಡುತ ನಿತ್ಯಾಹ್ನಿಕಗಳ॥೧॥ ಮುಗಿಸುತ್ತ ದ್ರೋಣನು ಕೃಪನಿಗೆ ಪೇಳ್ದನು। ಮುಗುದೆಯ ಪ್ರೇಮದ ವಿವರ॥ ಮಗಳಾಕೆ ಶಂತನು ನೃಪಗೆಂದು ಕೇಳುತ।ನಗುತೆಂದ ದ್ರೋಣಗೆ ಕೃಪನು॥೨॥ ಭೂಧವ ಪ್ರೇಮದಿ ಸಾಕಿದನೆನ್ನನು। ಸೋದರಿಯವಳನ್ಯಳಲ್ಲ॥ಆದುದನಾ ಪಿತ ಗೊರೆಯುತ ತಂಗಿಯ।ಮೋದದಿನಾ ನಿನಗೀವೆ॥೩॥ಎಂದ ಮಾತನು ಕೇಳಿ ಕಲಶಜ ಸಂಭ್ರಮ।ದಿಂದ ಉಬ್ಬಲು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲಿ॥ಬಂದಾಗ ಶಂತನು ಭೂಮಿಪ ಗೆರಗಲು। ಕಂದನತಳ್ಕಿಸುತೆಂದ॥೪॥

ರಾಗ ಶಾಹನ–ಝಂಪೆತಾಳ

ಬಂದೆಯೇನ್ನೈ ಕುವರನೆ।ಗುರುಕರುಣೆ।ಹೊಂದಿದೆಯ ಪೇಳು ಕೃಪನೆ॥ಕಂದನಾರಿವ ಜೊತೆಯಲಿ।ತೇಜವದು। ಹೊಂದಿಕಾಂಬುದು ಮೊಗದಲಿ॥೧॥ತಾತಗಳಿಸಿದೆ ವಿದ್ಯೆಯ।ಗೈದೆನತಿ। ಪ್ರೀತಿಯಲಿ ಗುರುಸೇವೆಯ॥ ಈತನೆನ್ನಯ ಮಿತ್ರನು। ದ್ರೋಣನೆಂ।ಬಾತ ಭಾರ್ಗವಶಿಷ್ಯನು॥೨॥ಲಾಲಿಸಿನ್ನೊಂದರಿಕೆಯ। 'ಕೃಪಿಗೆ ವರ। ಮಾಲೆಯಿಕ್ಕುವ ಬಯಕೆಯ॥ ಶೀಲನೀತನು ಗೈದನು। ಒಪ್ಪುವೆಯ। ಬಾಲೆಗೀ ಪುರುಷನನ್ನು॥೩॥

ರಾಗ ಸಾರಂಗ– ತ್ರಿವುಡೆ ತಾಳ

ಎಂದ ನುಡಿಗಾ ಭೂಮಿಪತಿ ನದಿ।ನಂದನನ ಮೊಗನೋಡೆ ನಸುನಗು। ತೆಂದನೀತನು ಸರ್ವಶ್ರೇಷ್ಠ ವ।ಸುಂಧರೆಯಲಿ॥೧॥ಧಿಷಣನಾತ್ಮಜನಣುಗ ಕುಲದಲಿ।ವಸುಧೆಯಮರನು ರಾಮಶಿಷ್ಯನು।ಬಿಸಜಮುಖಿಗನುರೂಪನಹ ವಿರ। ಚಿಸು ವಿವಾಹ॥೨॥ಇಳೆಯಧಿಪ ತಾಳ್ದಾಗ ಸಂತಸ।ಪೊಳಲ ಸಿಂಗರ ಕಾಜ್ಞೆಯೀಯುತ। ಬಳಿಕ ಶುಭಲಗ್ನದಲಿ ಮದುವೆಯ।ನೊಲಿದು ನಡೆಸೆ॥೩॥

ಕುಂಭಸಂಭವನೆಡದಿ ಹಸೆಯಲಿ। ಅಂಬುಜಾನನೆ ಕೃಪಿಯಿರಲು ಶಶಿ।ಬಿಂಬ ಮುಖಿಯರು ಗೈದರಾರತಿ ಸಂಭ್ರಮದಲಿ॥೪॥

ರಾಗ ಮಧ್ಯಮಾವತಿ- ಆದಿತಾಳ

ಕಂದರ್ಪನಸಮ ಚೆಲುವನಿಗೆ।ಸುಂದರಾಂಗ ಸುಕುಮಾರನಿಗೆ॥ಕುಂದಣ ಕಾಂತಿಯ ಹೊಂಗಿಹ ಕೃಪಿಗೆ।ಇಂದೀವರಲೋಚನೆ ಬಾಲಕಿಗೆ॥ ಇಂದುಮುಖಿಯರತಿ ಹಾಸ್ಯ ವಿನೋದಗಳಿಂದಲಾರತಿ ಬೆಳಗಿದರು॥ ಶೋಭಾನೆ॥

ಭಾಮಿನಿ

ಅರಸನಾ ಕುಂಭಜನ ಬಲುಸತ್ಕರಿಸಿ ಪೇಳಿದ ಮಗನೆ ನೀನೀ। ಸಿರಿಯ ತವರೆಂದೆನಿಪ ಹಸ್ತಿನೆಯಲ್ಲಿ ಸತಿ ಸಹಿತ॥ ಹರುಷದೊಳಗಿರು ಎನಲು ದ್ರೋಣನು। ದೊರೆಯೆ ಮನ್ನಿಸು ವಿಪ್ರನೆನಗೀ। ಸಿರಿಯ ಮೋಹವದೇಕೆ ಗುರುಕುಲ। ರಚಿಸಿ ದೂರದಲಿ॥೧॥ಸರಸತಿಯ ಭಂಡಾರದೊಳಗಣ।ಸಿರಿಯನಾಶಿಸಿ ಬರುವ ಶಿಷ್ಯರ।ಕರೆಕರೆದು ಹಂಚುವೆನು ಜ್ಞಾನದಮೌಲ್ಯ ರತ್ನಗಳ॥೨॥ಕರುಣಿಸಾಜ್ಞೆಯನೆನಲು ಭೂಮಿಪ।ಹರಸಿ ಕಳುಹಲು ಸತಿಯ ಜೊತೆಯಲಿ।ಬರುತಲರಸಿದ ಸುಸ್ಥಳವ ನಾಶ್ರಮವ ರಚಿಸುವಡೆ॥೨॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ವಿನುತೆ ಗಂಗೆಯ ತಟದಿ ಗುರುಕುಲವ ರಚಿಸಿ ಕೆಲ।ದಿನಗಳಲಿ ವಿಪುಲ ಶಿಷ್ಯರ ಹೊಂದಿ ಕಲಶಜನು। ಮನದ ತೃಪ್ತಿಯೊಳಿರಲು ಕಳೆಯೆ ಕೆಲವತ್ಸರಗಳಂತರಂಗದ ದುಃಖದಿ॥ವನಿತೆ ಪೇಳ್ದಳದಾವ ಭಾಗ್ಯವಿದ್ದೇನು ಫಲ।ತನಯ ರಿಲ್ಲದ ಬಾಳು ಬರಿಯ ಮಸಣದಗೋಳು।ವನಜಭವನನ್ಯಾಯಗೈದನೇತಕೆ ನಮಗೆ ಎಂದು ಮಮ್ಮಲಮರುಗಲು॥೧॥ ವನಿತೆಯನು ಸಂತವಿಸಿ ಕೊಡನಸುತ ನಡೆತಂದು।ಘನಭಕ್ತಿಯಿಂದುಮಾಕಾಂತನನು ಭಜಿಸಿದನು। ತ್ರಿಣಯನೊಲಿದವಗಿಷ್ಟ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವ ವರವ ಘನತೋಷದಿಂದಿತ್ತನು॥ಜನಿಸಿದರ್ಭಕನಿಂಗೆ ಇರಿಸಲಶ್ವತ್ಥಾಮ।ನೆನುವ ನಾಮವ ಮುಂದ ಕೊಂದು ದಿನ ಗೆಳೆಯರವ।ನನು ಕರೆದು ಹಾಲಸವಿ ಬಣ್ಣಿಸಲು ಜನನಿಯೆಡೆ ನಡೆತಂದು ಕಾಡುತಿರ್ದ॥೨॥

ರಾಗ ಕಲಾವತಿ- ಅಷ್ಟ ತಾಳ

ಅಮ್ಮ ನೀ ಲಾಲಿಪುದು। ಎನ್ನಯ ಮನ। ದುಮ್ಮಳಿಕೆಯ ಕೇಳ್ವುದು॥ ಸುಮ್ಮನೆ ಕಾಡುವೆನೆನ್ನುತ ಕೋಪಿಸಿ। ಗುಮ್ಮನ ಕರೆದರು ಪೇಳದಿರೆನು ನಾ॥೧॥

ರಾಗ ಹಿಂದೋಳ- ರೂಪಕ ತಾಳ

ಕಂದ ನಿನ್ನ ಮನದ ಬಯಕೆಯ। ಹರುಷದಿಂದ ಸಲಿಸಿ ಕೊಡುವೆ ಪೇಳ್ವೆಯ॥ ಚಂದದಾಟಿಕೆಗಳು ಬೇಕೆ। ಗಂಧ ಕಡೆದ ಬೊಂಬೆ ಸಾಕೆ। ತಂದೆ ಪಿಡಿವ ಬಿಲ್ಲು ಬೇಕೆ। ಹೊಂದಿ ಕೊಡುವೆ ಚಿಂತೆಯಾಕೆ॥೧॥

ರಾಗ ಕಲಾವತಿ- ಅಷ್ಟ ತಾಳ

ಜನನಿ ಕೇಳಿಲ್ಲಿರುವ।ಬಾಲಕರೆಲ್ಲ।ಉಣುವರು ಗೋಕ್ಷೀರವ॥ಎನಗೆ ನೀ ನೊರೆವಾಲ ನೀಡಿದರೊಮ್ಮೆಗೆ। ಉಣುತದ ಬಣ್ಣಿಪೆನೆನ್ನ ಗೆಳೆಯರಿಗೆ॥೧॥

ಭಾಮಿನಿ

ಬಾಲನೀತೆರ ಕಾಡುತಿರಲಾ।ಬಾಲೆ ಮರುಗಿದಳಕಟ ಕಂದಗೆ।ಹಾಲನೀವೆನೆ ಸುರಭಿಯಿಲ್ಲವು ಸಂತವಿಪೆನೆಂತು॥ವ್ಯಾಳಶಯನನೆ ಗತಿಯೆನುತಲಾ।ಬಾಲಗಿತ್ತಳು ಹಿಟ್ಟ ಕಲಸುತ।ಹಾಲೆನುತಲತಿ ಮುದದಿ ಕುಡಿದನು ಮುಗ್ಧ ಬಾಲಕನು॥೧॥

ರಾಗ ಪೂರ್ವಿಕಲ್ಯಾಣಿ- ತ್ರಿವುಡೆ ತಾಳ

ಸರಿಯೆ ಕೆಲದಿನ ತರಳನರಿತನು।ಸುರಭಿ ಹಾಲಲ್ಲೆನುವ ಮರ್ಮವ।ಕರೆದು ಮಾತೆಯ ಸೆರಗ ಪಿಡಿದಿಂ। ತೊರೆದ ಕ್ರೋಧದಿ ಬಾಲಕ॥೧॥ಜನನಿ ಪೇಳೀ ತೆರದಿ ನೀನನು।ದಿನವು ವಂಚಿಸಬಹುದೆ ನೊರೆವಾ।ಲೆನುತ ಬೆಳ್ಳನೆ ನೀರನೀಯುತ। ತನಯನೊಳು ಕೃಪೆ ತೊರೆಯುತ॥೧॥ ಹುಡುಗ ನೀ ತೆರ ಜರೆಯೆ ಮಾನಿನಿ। ತಡೆಯಲಾರದೆ ಉಕ್ಕುವಳಲನು। ನಡೆದು ದ್ರೋಣನ ಬಳಿಗೆ ಪಾದದಿ।ಕೆಡೆದು ಪೇಳಿದಳೆಲ್ಲವ॥೨॥ಇನಿಯ ಲಾಲಿಸು ಹಾಲನಾಶಿಸಿ। ಅನುದಿನವು ಕಾಡುತ್ತಲಿರುವನು। ತನಯನಶ್ವತ್ಥಾ ಮನದರಿಂ । ವಿನಯದಿಂದಲಿ ಬೇಡುವೆ॥೩॥ ತರಳನಾಶೆಯ ಸಲಿಸೆ ಗೋವನು। ತರುವೆಯಾ ಮಮ ಪತಿಯೆ ಮಿಕ್ಕ। ಸಿರಿಯ ನಾಶಿಸಲಿಲ್ಲ ನೀನಿದ। ಕರುಣದಿಂ ನೆರವೇರಿಸು॥೪॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ಅಕ್ಕರೆಯ ಸತಿಯೆಂದ ಚಿಕ್ಕ ಬಯಕೆಯನರಿತು। ನಕ್ಕು ಯೋಚಿಸುತಿರ್ದ ಅಕ್ಕರದ ಬಲುಹೇಕೆ। ಲಕ್ಕ ಶಿಷ್ಯರದೇಕೆ ದಿಕ್ಕಿನೊಡೆಯರ ಗೆಲುವ ಬೆಕ್ಕಸದ ಅಸ್ತ್ರವೇಕೆ॥ ಸಕ್ಕರೆಯ ಬೆರೆಸಿ ತಾ ನಕ್ಕು ಪಾಲುಣುವಾಸೆ। ಚಿಕ್ಕ ಬಾಲನಿಗಾಗೆ ದಿಕ್ಕು ಗಾಣದು ಸಲಿಸೆ। ಮಿಕ್ಕ ಮಾತುಗಳೇಕೆ ಬಿಕ್ಕೆ ಬೇಡುವ ಬಾಳ್ಗೆ ಇಕ್ಕಲ್ಯೆ ಉರಿಯೆನ್ನುತ॥೧॥

ರಾಗ ವಸಂತ- ರೂಪಕ ತಾಳ

ಸತಿಯ ಕೇಳ್ ರನ್ನದುಪ್ಪರಿಗೆಯೊಳಿರುತಿರ್ದೆ। ಅತಿ ಸಂತಸದೊಳು ನೀನಲ್ಲಿ॥ ಮತಿಹೀನನಾಗಿ ನಾ ತಂದೆ ನೀ ತಿಪ್ಪೆಗೆ। ವ್ಯಥಿಸಿನ್ನು ಮಾಡುವುದೇನು॥೧॥ ನಡೆವೆನು ಪಾಂಚಾಲಪುರಕೀಗ ತ್ವರಿತದಿ। ಪೊಡವಿಪ ದ್ರುಪದನ ಬಳಿಗೆ॥ ಕೊಡುವೆನು ಅರ್ಧರಾಜ್ಯವನೆಂದು ಬಾಲ್ಯದಿ। ನುಡಿದಿಹನವನೆನ್ನ ಗೆಳೆಯ॥೨॥ ಧರೆಯ ಮಾತಂತೀಗ ಇರಲಿ ಕರೆಯಲಿಕೆಂದು। ಸುರಭಿಯನಿತ್ತರೆ ಸಾಕು॥ ಧರೆಯಾಣ್ಮಗಿಂದೀಗ ಬಡವಿಪ್ರನಭಿಮಾನ।ವಿರೆ ಪುಣ್ಯವೆಂದಳು ಸತಿಯು॥೩॥

ಭಾಮಿನಿ

ಸತಿಯೆ ಕೇಳ್ ದ್ರುಪದಾಖ್ಯ ಸದ್ಗುಣಿ।ಹಿತದೊಳೆನ್ನನು ಕರೆಸಿ ಮನ್ನಿಸಿ। ಮತಿಯುತನು ನೀಡುವನು ದ್ರವ್ಯವ ಒಲುಮೆ ಯೊಳಗದನು॥ಜತನದೊಳು

ಪರಿಗ್ರಹಿಸಿ ತರುವೆನು।ಸುತನ ಸಲಹುತ ಮುದದೊಳಿರು ನೀ।ಅತಿತ್ವರಿತದೊಳು
ಬಹೆನೆನುತ ಪಾಂಚಾಲಪುರದೆಡೆಗೆ॥೧॥ಬಂದು ದ್ವಾರದೊಳಿರುವ ಚಾರನೊ।ಳೆಂದ
ಪೋಗೈ ದ್ರುಪದ ರಾಜನೊ।ಳಿಂದಿ ಸ್ನೇಹಿತ ದ್ರೋಣ ಬಂದಿಹನೆಂಬ
ವಾರ್ತೆಯನು॥ಚಂದದಲಿ ನುಡಿಯೆನಲು ಚಾರನು। ಬಂದವನನಚ್ಚರಿಯೊಳೀಕ್ಷಿಸಿ।
ಮಂದಹಾಸದಿ ನಡೆದ ಭೂಮಿಪನೊಡನೆ ಬಿನ್ನವಿಸೆ॥೨॥

ರಾಗ ಭೈರವಿ– ಝಂಪೆ ತಾಳ

ಇತ್ತ ಮಾಕಂದಿಯೊಳು।ದ್ರುಪದಾಖ್ಯನಾದಿನದಿ। ಇತ್ತನೋಲಗವ ಬಲು।
ವಿಭವದೊಳಗಂದು॥೧॥ಸುತ್ರಾಮತನಯ ಕೌ।ಸವಿಯಿಂದ ಪಡೆದೋರ್ವ।ಪುತ್ರಿಗೆ
ಶಿಖಂಡಿ ಎಂದಿರಿಸಿ ನಾಮವನು॥೨॥ಗಂಡಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿ ಮತ್ತಾ ದಶಾರ್ಣಾಧಿಪನ।
ಕಂಡು ಸುತೆಯನು ತಂದ। ರವಗೆ ಪರಿಣಯದಿ॥೩॥ ಸತಿ ಗುಟ್ಟ ತಿಳಿದು ತಾ।
ಪಿತನಿಗರುಹಲು ಬಳಿಕ । ಖತಿತಳೆಯುತಾ ಹಿರಣ್ಯಕನು ನಡೆತಂದು॥೪॥ ಪುರವ
ಮುತ್ತಲು ರಾಜ್ಯ। ತೊರೆದನಾಗ ಶಿಖಂಡಿ। ಭರದಿ ಸ್ಥೂಣಾಕರ್ಣ। ನೆಂಬ
ಯಕ್ಷನೊಳು॥೫॥ಮೊರೆಹೊಗಲು ಕರುಣೆಯಲಿ। ತಿಂಗಳಾವಧಿಗೆನುತ। ಕರುಣಿಸಿದ
ಪುಂಸತ್ವ। ಪವಗೆ ವಿನಿಮಯದಿ॥೬॥ ಇನಿತೆಲ್ಲವನು ತಿಳಿದು। ಶಪಿಸಿದನು
ವೈಶ್ರವಣ। ವನಿತೆಯಾಗಿರು ಯಕ್ಷ। ನೀನು ಶಾಶ್ವತವು॥೭॥ ಕೊನೆಗಾಲವಾ
ಶಿಖಂ।ಡಿಗೆ ಬರುವ ತನಕವೆಂ।ದೆನುತ ತೆರಳಿದ ಕುಬೇ।ರನು
ಅಲಕಪುರಿಗೆ॥೮॥ಇಂತು ಶಿವನನುಗ್ರಹದಿ। ಪುತ್ರಿ ಗಂಡಾಗಿರಲು।
ಸಂತಸದೊಳಿರುತಿರ್ದ ದ್ರುಪದನಾದಿನದಿ॥೯॥ ಬಂದು ಚಾರರು ಪೇಳೆ।
ದ್ರೋಣನೆಂಬೊಬ್ಬನೈ।ತಂದ ವಿಷಯವ ಕೇಳಿ। ಭೂಪ ನಗುತೆಂದ॥೧೦॥

ರಾಗ ಶಂಕರಾಭರಣ– ತ್ರಿವುಡೆ ತಾಳ

ಕೇಳಿದಿರೆ ನೀವೆಲ್ಲರೀ ದಿನ।ಆಲಯಕೆ ಬಡಹಾರುವನು ಬಂ।
ದಾಳುಗಳನಟ್ಟಿರುವನೆನ್ನೆಡೆ।ಪೇಳಲೇನು॥೧॥ದ್ರೋಣನಂತೆನಗಾತ ಬಾಲ್ಯದಿ।
ಬಾಣವಿದ್ಯೆಯ ಕೆಳೆಯನೆನುತಿಹ। ಏನನೆಂಬೆನು ದೀನ ವಿಪ್ರನ। ಜಾಣತನಕೆ॥೨॥
ಅಕಟ ದ್ರವ್ಯಾರ್ಜನೆಗೆ ಭೂಸುರ।ಯುಕುತ ಮಾರ್ಗವ ಕಾಣದೀತೆರ।ಯುಕುತಿ
ಯಲಿ ಸಟೆಯಾಡುತಿರುವನು।ವಿಕಲಮತಿಯು॥೩॥

ಭಾಮಿನಿ : ಅರ್ಧ

ಭೂಮಿಪನ ನುಡಿಕೇಳಿ ಕುಂಭಜ।ನಾಮಹೇಶ್ವರನಂತೆ ಕ್ರೋಧದಿ।ಭೂಮಿಯನು
ಒದೆದಾರ್ಭಟಿಸಿ ನಡೆತಂದನೋಲಗಕೆ॥

ರಾಗ ಮಾರವಿ– ಏಕ ತಾಳ

ಏನೆಂದೆಯೊ ಛಡ ಮಾನವಾಧಿಪನೆ।ದ್ರೋಣನ ಹೀಗಳೆದು॥ನೀನಿತ್ತಿಹ
ವಾಗ್ದಾನವ ಮರೆತೆಯ।ಹೀನನೆ ಮತಿ ಮರೆತು॥೧॥ಛಡ ಛಡ ಹಾರುವ ನಡೆ

ನಾನರಿಯೆನು।ಕೊಡ ಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತು॥ ಒಡವೆಯಾಶೆಯೊಳು ನುಡಿವೆಯ
ತಲೆಯನು।ಕಡಿವೆನು ನೋಡಿಂತು॥೨॥ ಏತಕೆ ಮರೆತಿಹ ಕಲಿಕೆಯ ದಿನದಲಿ।
ಮಾತೆನಗಿತ್ತಿರುವೆ॥ಭೂತಳದರ್ಧವ ಪ್ರೀತಿಯೊಳೀಯುವ ಮಾತನು
ಮರೆತಿರುವೆ॥೩॥ಮತಿಗೆಟ್ಟಿಹುದೀ ಕ್ಷಿತಿಸುರಗೀದಿನ। ಖತಿಯೇರುವ ಮುನ್ನ॥ಅತಿ
ಬೇಗನೆ ಹೊರಗಟ್ಟಿರಿ ಭಿಕ್ಷಾ। ಪತಿಯೀ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ॥೪॥

ರಾಗಕೇದಾರಗೌಳ – ಅಷ್ಟ ತಾಳ

ಹೀನ ಮದಾಂಧನೆ ಭೂಸುರ ವರ್ಗದ।ಮಾನ ಖಂಡನೆಗೈದೆಯ॥ಜಾಣ
ನೀನಾದರೆ ಲಾಲಿಪುದೀಗಲೆ।ನಾನಾಡುವ ಭಾಷೆಯ॥೧॥ದುರುಳನೆ ನಿನ್ನನು ಶಿಷ್ಯರ
ಮೂಲಕ।ಧುರದೊಳು ಪಿಡಿತರಿಸಿ।ಚರಣದಿ ಕೆಡಹಿಸಿ ಕೊಳುವೆನು ಶೌರ್ಯದಿ।
ಧರಣಿಯೊಳರ್ಧವನು॥೨॥ನುಡಿದಿಹ ಭಾಷೆಗೆ ತಪ್ಪಿದೆನಾದರೆ। ರೂಢಿಪ ನೀ
ಕೇಳು॥ ಪೊಡವಿಯೊಳಧಿಕ ಚಂಡಾಲತ್ವ ಗೈದಿಹ। ಮೂಢನಗತಿ ಬರಲಿ॥೩॥

ಭಾಮಿನಿ

ಭೂದಿವಿಜನಿಂತೆಂದು ರೋಷದಿ।ಮೇದಿನಿಪನಾಲಯವ ಪೊರಮಡೆ।
ಆದುದುತ್ಪಾತಗಳು ಅಪಶಕುನಗಳನು ಕಂಡು॥ ಮೇಧಿನಿಪನಂತರದಿ ಬೆಚ್ಚಿದ।
ನಾದರದ ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸದೆ।ಮೋದದಲಿ ಹಾರುವನ ಹೀಗಳೆಯುತ್ತ
ನಗುತಿರ್ದ॥೧॥

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ– ತ್ರಿವುಡೆತಾಳ

ಕ್ಷೋಣಿಪತಿಯುಪಹಾಸ್ಯಗೈಯಲು।ದ್ರೋಣ ಮರಳುತ ಬಳಿಕ ಸತಿಯುಳಿ।
ಗಾನರಾಧಿಪಗೈದ ದ್ರೋಹದ।ಹೀನತೆಗಳ॥೧॥ ಬಣ್ಣಿಸಲು ಸತಿ ಮರುಗು
ತೆಂದಳು।ಬನ್ನಬಡುವೀ ಬರಡು ಬಾಳ।ನ್ನಿನ್ನು ಮರೆತೈದುವುದು ಗಜಪುರಿ।
ಗೆನ್ನಲಾಗ॥೨॥ ಲೇಸನಾಡಿದೆ ರಮಣಿ ಇಭಪುರ।ದಾಸರೆಯೊಳಗುವರರಿಗೆ ಸಂ।
ತೋಷದೊಳು ಧನುರ್ವೇದದಾ ಪೀ।ಯೂಷವೆರೆವೆ॥೩॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ಸತಿಸುತರ ಜೊತೆಯೊಳಾ ಕ್ಷಿತಿಯಮರ ಹೊರವಂಟು।ಬೆತೆಕಳೆಯಲೆನಿತೆನಿತೊ
ಕತೆಗಳನು ಬೆಸಸುತಲೆ।ಅತಿವೇಗ ದಿಂದೆಲ್ಲ ಗಿರಿನದಿಗಳುತ್ತರಿಸಿ ಬರುತಿರಲು ವನದ
ನಡುವೆ॥ ಸುತನಡೆಯಲಾರೆನನೆ ಪೆಗಲೇರಿಸುತ್ತೈದೆ।ಸತಿ ಬಳಲಿ ಬಾಯಾರಿ ಬಿಸಿಲ
ಬೇಗೆಗೆ ಬೆಂದು। ಪತಿಯ ಪದಗತಿಗೆ ಜೊತೆಯೀಯಲಸದಳವಾಗೆ ಬಿಸುಸು
ಯ್ಯುತಿಂತೆಂದಳು॥೧॥

ಶಿವರಂಜಿನಿ ರೂಪಕತಾಳ

ಪ್ರಾಣಕಾಂತನೆ।ತ್ರಾಣಗುಂದಿದೆ।ಈ। ಕ್ಷೋಣಿಸುಡುತಿದೆ। ಪ್ರಾಣವಳುಕಿದೆ॥ ನೀರ
ಲಾಲಿಸು। ನೀರ ನೊದಗಿಸು।ಬಾ।ಯಾರಿ ಒಣಗಿದೆ। ಅರಿತೆನ್ನದೆ॥೧ ॥

ಭಾಮಿನಿ

ಮಡದಿಯಾಕ್ರಂದನವನಾಲಿಸಿ।ಪೊಡವಿಸುರ ಸಂತೈಸುತಲೆ ನೀ।ರೆಡೆಯನರಸುತ ಸಾಗಿ ದೂರದಿ। ಕಂಡು ಕಾಳ್ದೊರೆಯಾ।। ಜಡಜಪತ್ರದಿ ತುಂಬಿ ತೋಯುವ। ಸಡಗರದಿ ಸಾರಿದನು ತನ್ನಯ। ಮಡದಿ ಮೇಣ್ ಮಗನಿಹ ಮಹೀರುಹ ಮೂಲದೆಡೆಗಂದು।।೧।।ವಿಧಿಯಣಕವೇನೆಂಬೆ ದಾಹದೊ।ಳೆದೆಯೊಡೆದು ಉಗುಳಿಂಗಿರಲು ಹದಿ।ಬದೆಯ ಘಟಿತಾ ಕೆಡೆದುದ್ಯೆ ಗತಪ್ರಾಣ ಕೊರಡಿನೊಲು।। ಇದನರಿಯದಾ ತರಳ ತನ್ನಯ। ಕ್ಷುಧೆಯ ಹರಿಸೆಲೆ ತಾಯೆನುತ ನೆಲ।ನೊದೆದು ರೋದಿಸುತಿರಲು ಬಂದನು ದ್ರೋಣನವರೆಡೆಗೆ।।೨।।

ಕಂದ

ಕಂದನ ದಾಹವನಾರಿಸಿ।ಒಂದಿನಿತಂಬುವ ಕೆಡೆದಿಹ ಮಡದಿಯ ಕಂಡಾ।। ನಂದದೊಳೆರೆಯಲ್ಕಾ ಜಲ।ಬಿಂದುಗಳಿಳಿಯದೆ ಸೋರಲ್ ಕಟವಾಯೊಳಗಂ।।೧।।

ವಾರ್ಧಿಕ

ಮಡದಿ ಮೌನದೊಳಿರಲು ಮುಟ್ಟಿದಂ ತಟ್ಟಿದಂ।ಹುಡುಗನಾ ಮುದ್ದುಮೊಗ ದಿಟ್ಟಿಸುತ ನಿಟ್ಟಿಸುತ।ಕೆಡೆದ ದೇಹವನೆನಿತೊ ಅಲುಗಿಸುತ ಕುಲುಕಿಸುತ ಬಿಸುಸುಯ್ದ ದ್ರೋಣನಂದು।।

ರಾಗ ಹಂಸಾನಂದಿ– ರೂಪಕತಾಳ

ಮಡದಿಯೆ ನಿನ್ನಯ ಜೊತೆಯಿರೆ। ಬಡತನ ಕಾಡಿದುದಿಲ್ಲವು। ನಡೆದೆಯ ಮರಳದ ಪಥದಲಿ।ಧೃಢದೊಳು ನೀ ತೊರೆದು।।೧।।ಅಮ್ಮನನೊಮ್ಮೆಗೆ ತೋರೆಂ। ದುಮ್ಮಳಿಸಿದರೀ ಮಗುವಿನ।ನಿರ್ಮಲ ನಗುವಳಿಯದತೆರ।ನೊಮ್ಮೇನನುಗೈವೆ।।೨।।

ಭಾಮಿನಿ

ತಳೆದ ಧೃಢಮನದಿಂದ ತನ್ನಯ।ಗಳಿತ ಕರ್ಮದ ಫಲವಿದೆನ್ನುತ। ಅಳಿದ ಸತಿಗೆಸಗಿದನು ಬೇಕಾದಪರ ಕರ್ಮಗಳ।।ಇಳೆಯ ಬಡತನ ರೂಪು ತಳೆದಂ। ತಿಳೆಯಮರ ನಡೆತಂದು ಸುತಸಹ।ಕಳೆದೆನಿತೊ ದೇಶಗಳನೈದಿದ ಹಸ್ತಿನಾ ವತಿಗೆ।।೧।।ಬಳಿಕಲಾದಿನ ಚಂದಿರಾನ್ವಯ।ತಿಲಕ ಪಾಂಡವ ಕೌರವರು ಪುರ। ವಲಯದಲಿ ಕ್ರೀಡಿಸಲು ಅನುಮತಿಗೊಂಡು ಭೀಷ್ಮನಲಿ।।ಘಳಿಲನೈತಂದಾಗ ಬಯಲಲಿ।ಛಲದಿ ಪಕ್ಷವ ರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ। ಬಲು ವಿಧದ ಆಟಗಳನಾಡು ತಲಿರ್ದರೇನೆಂಬೆ।। ೧।।

ರಾಗ ಬೇಹಾಗ್– ಏಕತಾಳ

ಬಾಲಕರಾಡಿದರು।ಚೆಂಡಾಟವ।ಲೀಲೆಯೊಳಾಡಿದರು।। ಬಾಲಕ ಭೀಮನು ಕುಟ್ಟಿದ। ಆದ।ಕಾಲಲಿ ಪಾರ್ಥನು ಮೆಟ್ಟಿದ।। ಬೀಳುತ ಕೌರವ ತಡೆದನು। ಮತ್ತೆ। ಶೀಲ ದುಶ್ಶಾಸನ ಹೊಡೆದನು।।೧।।ಆಟದಿ ಭೀಮ ಮೇಲಾದನು। ಅಕ್ಕೋ। ಓಟದಿ ಕೌರವ ಬಿದ್ದನು।। ಕೂಟದಿ ಕೌರವರಿಗೆ ಸಿಗದೆ ।ಚೆಂ। ಡಾಟವಾಡಿದ ಮಾರುತಿ

ಯಿರದೆ।।೨।।ಸಿಕ್ಕದ ತೆರದಲಿ ಚೆಂಡನು। ನರ।ನುಕ್ಕುವುತ್ಸಹದಿ ಪ್ರಚಂಡನು।। ಮಿಕ್ಕವರನು ಮೀರಿಸುತ್ತಲಿ। ಒದೆಯೆ। ಸಿಕ್ಕದಾಗಲು ಹುಡುಕುತ್ತಲೆ।।೩।।

ಭಾಮಿನಿ

ಮಕ್ಕಳೀತೆರ ಚೆಂಡ ಹುಡುಕಲು। ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಹ ಕೂಪದಲ್ಲಿರೆ। ಸಿಕ್ಕಲಾರದೆನುತ್ತ ಚಿಂತಿಸುತಿರಲು ಕುಂಭಜನು। ಅಕ್ಕರೆಯೊಳೈತಂದು ದರ್ಭೆಯ । ಹೆಕ್ಕಿ ಮಂತ್ರಿಸಿ ಎಸೆಯೆ ಪೋಗುತ। ಕುಕ್ಕಿ ಚೆಂಡನು ತಂದುದನು ನೋಡುತ್ತ ಬಾಲಕರು।।೧।। ಅದುಭುತವಿದೆಂದನುತ ಭೀಷ್ಮಗೆ।ಮುದದೊಳರುಹಲು ಮನದಿ ಹಿಗ್ಗುತ। ನದಿಯಸುತನೈತಂದು ಕುಂಭಜನನ್ನು ಮನ್ನಿಸುತ।। ಸದಭಿಪ್ರಾಯದಿ ನೀವು ನಮ್ಮಯ। ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಮುಂತಾದ ತರಳರಿ।ಗದುಭುತದ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆಯನರುಹ ಬೇಕೆನಲು।।೨।।

ಕಂದ

ಅರುಹುವೆನಿವರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯ। ಕರುಣದಿ ಸುಮುಹೂರ್ತದಿ ಕರೆಸುತಲಾ ಗಂಗಾ। ತರಳನ ನೇಮದಿ ಬಾಲರ। ನೆರೆಹುತ ಕರಿಮೊಗನಂ ಧ್ಯಾನಿಸುತವನಾಗಳ್।।೧।

ರಾಗ ಕಾಂಬೋಧಿ – ಝಂಪೆತಾಳ

ನೂರುಮೇಲೈದು ಜನ ಶೂರ ಶಿಷ್ಯರ ಪಡೆದೆ। ಭೂರಿ ಭಾಗ್ಯದೊಳಿಂದು ನಾನು।। ಬೀರುವೆನು ಕರುಣೆಯನು ಪೋರರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯನು। ಭೂರಿತೋಷದಿ ಕರುಣಿಸುವೆನು।।೧।। ಎನುತ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಘನತರ ಪ್ರಯೋಗಗಳ।ಧನುರ್ವೇದ ಮರ್ಮಗಳ ಕಲಿಸಿ।। ರಣಶಾಸ್ತ್ರ ವ್ಯೂಹರಚನಾತಂತ್ರ ಭೇದನವು। ಸನುಮತದಿ ರಕ್ಷಣಾಭಿಯೋಗ।।೨।।

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ – ತ್ರಿವುಡೆತಾಳ

ಕೇಳಿರೈ ಮಮ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರು।ಕೋಲವಿದ್ಯೆಯ ಕಲಿತು ಪರಿಣತ।ರಾಳುಗಳು ನೀವಾದರೆನ್ನಯ। ಲಾಲಸೆಯನು।।೧।। ನಡೆಸುವಿರೆ ಎಂದೆನಲಿಕೆಲ್ಲರು। ಕಡು ಗಹನದಲಿ ಮುಖವ ನೋಡಲು।ಕಡುಗಲಿಗಳಗ್ಗನು ಪಾರ್ಥನು।ನುಡಿದನಾಗ।।೨।। ದೇವಯೋಜನೆ ಯಾಕೆ ಎನ್ನೊಳ।ಗಾವ ಲಾಲಸೆಯೆನಲು ನಡೆಸುವೆ। ನೀವು ನುಡಿದರೆ ಕ್ಷಣದಿ ನೀಡುವೆ। ಜೀವವೆನಲು।।೩।। ಭಳಿರೆ ಎನ್ನಯ ಶಿಷ್ಯವೃಂದದಿ। ಬಲುಭಟನು ನೀ ನಹುದು ಮುಂದಕೆ। ಕಲಿವ ವಿದ್ಯೆಯ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದಲಿ। ಕಲಿಯೊ ನೀನು।।೪।।

ರಾಗ ಮಧ್ಯಮಾವತಿ– ಝಂಪೆತಾಳ

ಒಂದು ದಿನ ಕಾಡಲಿ ಹಿರಣ್ಯಧನುಪನತನಯ।ನಂದುತಾನೇಕಲವ್ಯನು ಎಂಬ ನಾಮದಿಂ।ಚಂದದೊಳಗಾಲೋಚಿಸಿದ ದ್ರೋಣನೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಶಸ್ತ್ರವಿದ್ಯೆಯ ಕಲಿವೆನು।।೧।। ಬಂದು ಬಿಲ್ಲೋಜನಡಿಗಳಿಗೆರಗಿ ನಿಂದಿರಲು। ಚಂದದಲಿ ತಕ್ಕೈಸಿ ಯಾರು ನೀನೆಲೆ ಕಂದ।ಬಂದ ಕಾರಣವರುಹು ಶೀಘ್ರದಲಿ ನೀನೆನಲು। ಬಿನ್ನೈಸಿದನು ಪದದಲಿ।।೨।।

ರಾಗ ಬೇಗಡೆ – ಅಷ್ಟತಾಳ

ಲಾಲಿಸೆಲೆ ಆಚಾರ್ಯ ಬಿನ್ನಪವ।ಬಾಲನಾ ನುಡಿ।ಶೀಲ ಬಂದಿಹೆ ನಂಬಿ ತವಪದವ। ಬಾಲಕನು ನಾನೇಕಲವ್ಯನು। ಕೋಲವಿದ್ಯೆಯ ಕಲಿಯುವಾಶೆಯು। ಶೂಲಿಸಮ ನೀನೊಲಿದು ವಿದ್ಯೆಯ। ಪಾಲಿಸುತಲೆನಗೀಗ ಕರುಣಿಸು॥ ೧॥

ರಾಗ ಶಂಕರಾಭರಣ – ಏಕತಾಳ

ಬಾಲಕೇಳು ಶರದ ವಿದ್ಯೆ।ಲೀಲೆಯಿಂದ ಕರುಣಿಸುವೆನು।ಶೀಲ ನಿನ್ನ ಕುಲವ ನುಸುರು। ಜಾಲವಿಲ್ಲದೆ॥೧॥

ಬೇಗಡೆ – ಅಷ್ಟ

ವ್ಯಾಧನಹೆ ನಾನಿಂದು ಕುಲದೊಳಗೆ। ಹಿರಣ್ಯಧನುಷ ನಿ।ಷಾದ ತನಯನು ಇರುವೆ ಕಾಡೊಳಗೆ॥ವೋದದೊಳಗೀ ಗುರುಕುಲದಿ ಧನು।ರ್ವೇದವನು ಶಶಿಕುಲ ದೊಳುದಿಸಿದ।ಮೇದಿನಿಪ ಬಾಲರಿಗೆ ಕರುಣದಿ। ಬೋಧಿಸುವುದನ್ನರಿತು ಬಂದಿಹೆ॥೧॥

ಶಂಕರಣಾಭರಣ – ಏಕ

ಕಂದ ನೀನು ಬೇಡಿಕೊಳುವೆ।ಇಂದು ಕುಲದಿ ವ್ಯಾಧನಾದ್ದ।ರಿಂದ ಕಲಿಯಲರ್ಹ ನಲ್ಲ।ವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೋ॥೧॥

ಬೇಗಡೆ – ಅಷ್ಟ

ಕುಂಭಸಂಭವ ಒಲಿದು ಪಾಲಿಪುದು। ಕಿರುಕಂದನಿವನೆಂ।ದೆಂಬ ಮಮತೆಯೊಳೀಗ ಕರುಣಿಪುದು॥ಸಂಭ್ರಮದೊಳೊರೆ ಸಲಿಲಜನು ಕೃಪ।ಅಂಬಿಗರ ಕನ್ನೆಯೊಳು ಪುಟ್ಟಿದ। ಕುಂಭಿನಿಪರಿನ್ನವರ ಸಂತತಿ। ಶಂಭುಸಮ ಪೇಳ್ ವಿದ್ಯೆಗರ್ಹರೆ॥೧॥

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ – ತ್ರಿವುಡೆತಾಳ

ಭಳಿರೆ ವ್ಯಾಧರ ಕುವರ ನಿನ್ನೊಳು। ಸಲುಗೆ ತೋರಲು ತಲೆಯನೇರ್ವೆಯ। ಕುಲದ ಕಸುಬನುಗೈದು ಬದುಕಿರು। ತೊಲಗು ಬೇಗ॥೧॥ಶಶಿಕುಲಕೆ ಅಪಹಾಸ್ಯ ಗೈಯುವ। ಶಿಶುವೆ ನೀನದನರಿಯೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವ। ಬಿಸಜಸಖನನು ಮಿಣುಕು ಬಲ್ಲುದೆ। ಹಸುಳೆ ತೆರಳು॥೨॥

ಭಾಮಿನಿ

ಎನಲು ಕಂಬನಿದುಂಬಿ ಬೇಡನು। ಮಣಿದು ಗುರುಚರಣಾರವಿಂದಕೆ। ಹಣೆಯ ಲಿಖಿತದಿ ವ್ಯಾಧನಹೆ ನಾನನ್ಯರಿಂದೇನು॥ ಮನುಜ ಕೀಳಹೆ ಕುಲದೊಳನ್ಯರ। ಜನುಮವನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಯೋಗ್ಯತೆ। ಎನಗೆ ಬಹುದೆಲ್ಲಿಂದ ವನಮಿಕಗಳನು ತಿಂಬವಗೆ॥೧॥ತೆರಳಿ ಕಾಡನು ಸೇರಿ ದ್ರೋಣನ। ತೆರನ ಮೂರ್ತಿಯ ರಚಿಸಿ ಮಣ್ಣಲಿ। ಪರಿಪರಿಯೊಳರ್ಚಿಸುತಲಿರ್ದನು ಕಾಡ ಬಾಲಕನು॥ ಗುರುವು ಗಜಪುರ ದೊಳಗೆ ಕಲಿಸುವ। ಸರಳ ವಿದ್ಯೆಯ ಸಾರ ಸರ್ವವು। ತ್ವರಿತದಲಿ ಬಾಲನಿಗೆ ತಿಳಿವುದು ವಿಧಿವಿಲಾಸದಲಿ॥೨॥

ಸರಿಯೆ ಕೆಲವತ್ಸರಗಳಾದಿನ। ತರಳ ಪಾಂಡವ ಕೌರವರು ಗುರು। ವರನನುಜ್ಞೆಯೊಳೈದಿದರು ಮೃಗ।ಬೇಟೆಗೆನುತ॥೧॥ ಮತ್ತಗಜಗಳ ಸೊಂಡಿಲನು ಪಿಡಿ।ದೆತ್ತಿ ಬಿಸುಟನು ಭೀಮ ಸಿಂಗವ।ನೊತ್ತಿ ಕೇಸರ ಪಿಡಿಯುತೆಸೆದನು। ಶಕ್ತಿಯಿಂದ॥೨॥ನೋಡಿ ಕೌರವ್ಯನುಲ್ಲಸದಿ ತಾ। ನೋಡಿಸುತ ಕಣೆ ಹಂದಿಗಳ ಗೋ।ಳಾಡಿಸುತ ಸಂಹರಿಸುತಿರ್ಪುದ। ನೋಡಿ ಪಾರ್ಥ॥೩॥ ಹಸಿದು ಹಾರುವ ಮಲೆತ ವ್ಯಾಘ್ರಕೆ। ಮಸೆದ ಕಣೆಗಳ ನೆಸೆದು ಕೊಂದನು। ಉಸಿರೆ ಸಾಸಿರ ತೆರನ ಮೃಗಗಳ। ಅಸುವ ತೆಗೆದ ॥೪॥ ಅನಿತರೊಳಗಲ್ಲಿ ರುವ ಶ್ವಾನವು। ಕುಣಿಕುಣಿದು ಬೊಗಳುತ್ತಲಿರ್ದುದು।ಕ್ಷಣದೊಳಗೆ ಬಾಯನ್ನು ತುಂಬಲು।ಕಣೆಗಳೇಳು॥೫॥ ಅರರೆ ಚೋದ್ಯವಿದೆನುತ ಸರ್ವರು।ಭರಿತ ವಿಸ್ಮಯದಿಂದ ಹುಡುಕಲು।ಪರಿಕಿಸಿ ದರವರೇಕಲವ್ಯನ ಕರದ ಚಳಕ॥೬॥ನೋಡಿ ವಿಸ್ಮಿತನಾಗಿ ಗುರು ಮಾ। ತಾಡಿಸಲು ಮುಂಬರಲು ಬಾಲನು।ಗಾಢ ಭಕ್ತಿಯೊಳೆರಗಿ ಕರಗಳ। ಜೋಡಿಸಿದನು॥೭॥

ರಾಗ ಆನಂದ ಭೈರವಿ– ಅಷ್ಟತಾಳ

ಯಾರಯ್ಯಾ। ನೀನು। ಯಾರಯ್ಯಾ ॥ಪಲ್ಲವಿ॥ ಮಣ್ಣಮೂರುತಿಗೈಯುತ್ತ ಲಾರಾಧಿಸುತ್ತಿಹೆ॥ಅನು ಪಲ್ಲವಿ॥ ಯಾರು ನಿನ್ನಯ ನಾಮವೇನು। ನಿನ್ನ।ನಾರು ಪೆತ್ತರು ಕುಲವೇನು।ಪೇಳು। ಯಾರು ನಿನ್ನಯ ಗುರು। ಯಾರು ಧನುರ್ವೇದ। ಸಾರವರುಹಿದರು। ಧೋರನೆ ತಿಳುಹಯ್ಯ॥೧॥

ರಾಗಕಲ್ಯಾಣಿ–ಅಷ್ಟತಾಳ

ತಿಳಿಯದಾದಿರೆ ಗುರುದೇವ।ನಾನು।ಕುಲಹೀನನೇಕಲವ್ಯನು ಕುಂಭಸಂಭವ ॥ಪಲ್ಲವಿ॥ ಕಳುಹಿದಿರಂದು ನೀವೆನ್ನ। ಇನ್ನು। ಕಲಿಯೆನನ್ಯರ ಬಳಿ ಎನುತ ಸಂಪನ್ನ॥ ಬಳಿಯಲಿ ಮೂರ್ತಿಯ ನಿಲಿಸಿ। ವಿದ್ಯೆ। ಕಲಿತೆನು ತವಮ್ಮೊಳು ಭಕ್ತಿಯನಿರಿಸಿ॥೧॥ ಅನ್ಯರೆನಗೆ ಗುರುವಲ್ಲ।ನೋಡೆ।ಘನ್ನ ಮಹಿಮ ನಿಮ್ಮ ಕೃಪೆಯು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ॥ಸಣ್ಣವ ನಾನಲ್ಲ ಶರದ। ವಿದ್ಯೆ।ಯನ್ನರಿತಿಹೆ ಗುರು ಕಾಮಿತ ವರದ॥೨॥ ಮಂತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನೆಲ್ಲ ಬಲ್ಲೆ।ಯುದ್ಧ।ತಂತ್ರದ ಚಳಕವ ತೋರಿಸಬಲ್ಲೆ॥ತಂತ್ರದಿ ಬಾಣಗಳೆಸೆದು। ಈ ಕುತಂತ್ರದ ಶ್ವಾನವ ಪ್ಯೊದೆ ಮೈಮರೆದು॥೩॥

ಭಾಮಿನಿ

ಭರದೊಳೇಕೋಭಾವದಲಿ ತವ। ಚರಣ ಪೂಜಾ ಮಗ್ನನಾಗಿರೆ। ಅರರೆ ಭಂಗವಿದೆನುತ ಕಣೆಗಳನೆಸೆದ ತಪ್ಪುಗಳ॥ ಕರುಣೆಯಲಿ ಮನ್ನಿಸುತ ರಕ್ಷಿಸು।ಚರಣಸೇವಕನಲ್ತೆ ಗುರುವೇ।ಪರಮಪಾಪಿಯುತಾನೆನುತ ಹೊರಳಿದನು ಚರಣದಲಿ॥೧॥

ರಾಗ ಕಾಂಬೋಧಿ – ಝಂಪೆತಾಳ

ಕುಲಹೀನ ನೀನೆಂದು ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸದೆ ಮುನ್ನ।ಕಳುಹಿಸಿದೆ ಹರಸಿ ನಿನ್ನುವನು।

ಛಲದೊಳೆನ್ನಯ ಮೂರ್ತಿ ಪೂಜೆಯನುಗ್ಗೈದು ನೀ।ಕಲಿತೆ ಕುಟಿಲದಿ ವಿದ್ಯೆಗಳನು।।೧।।ಸಾನೊಪ್ಪದಿರ್ದಡೇನ್ ಕಲಿತೆ ಎನ್ನಯ ದಯದಿ। ನೀನೀಗ ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆಯನು।। ಸಾನುರಾಗದಿ ಕೊಡಲು ಸಂಪ್ರೀತನಹೆ ನಾನು। ಏನೆನುವೆ ಎನಲಾಗಲವನು।।೨।। ಗುರುವೆ ತವ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಕರದಿ ಧನು ಒಂದಿರಲು। ಧರೆ ಮೂರ ಗೆಲುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ।। ತರಳನಾದೆನ್ನೊಳಿದೆ ಗುರು ಬಯಸಿದುದ ನೀವೆ। ಕರುಣದಲಿ ಪರಿಗ್ರಹಿಸು ದೇವ।।೩।। ಗುರುಭಕ್ತಿ ನಿನ್ನೊಳಿರೆ ಚರಣ ಮೂಲದೊಳೀಗ ।ತರಿದು ಹೆಬ್ಬೆರಳನಿಡು ಬಾಲ।। ಗುರುಕರುಣ ಚೋರನಿಗೆ ಗುರುವೆ ಶಿಕ್ಷಾಕರ್ತ।। ಅರಿತಿದನು ಅನುಭವಿಸು ತರಳ।।೪।।

ವಾರ್ಧಿಕ

ಗುರುವೆನಗೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಗುರುವೆ ನಾರಾಯಣನು।ಗುರುವೆ ರುದ್ರನು ಗುರುವೆ ಸರುವರನು ಪಾಲಿಪನು। ಕರದ ಬೆರಳಂ ನೀಡೆ ಸರಿದೆನಾದರೆ ಹಿಂದೆ ಜರೆಯರೇ ತಿರೆಯ ಜನರು।। ತರಳನಾದರು ಗುರುವು ಒರೆದಂತೆ ನಡೆದರೆನ।ಗಿರುವುದ್ಯೆ ಕೀರ್ತಿ ಗುರು ಚರಣದಲಿ ತರಿದೀವೆ।।ಬೆರಳೆನುತ ಖಿಡುಗದಲಿ ಗರಗರನೆ ಕ್ಯೊದು ಗುರು ವರನ ಚರಣದೊಳಿರಿಸಿದ।।೧।।

ಭಾಮಿನಿ

ಮೆಚ್ಚಿ ಧೃಗು ಜಲ ಸೂಸಿ ಕುಂಭಜ।ಆಚ್ಚಳಿಯದುಳಿಯುವುದು ನಿನ್ನಯ। ಹೆಚ್ಚಿನಾ ಗುರು ಭಕ್ತಿಯದು ಮವುಸ್ಮೃತಿಯ ಪಟಲದಲಿ।।ಮರೆಯೊಳಿದ್ದು ಹಿರಣ್ಯಧನ್ವನು। ತರಳನೆಸಗಿದ ಕೃತ್ಯ ವೀಕ್ಷಿಸಿ।ಮರುಚಣದಿ ಧಾವಿಸುತ ರೋಷದಿ ಜರೆಯುತಿಂ ತೆಂದ।।೧।।

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ – ತ್ರಿವುಡೆತಾಳ

ಮೂಢ ಬಾಲನ ಬೆರಳ ತಿಂಬಿರೆ।ಬಾಡಿದಲ್ಲವು ಮೂಸೆಗಂಧವೆ।ನೋಡಿ ನಲಿಯುವ ತೊಡವಿದಲ್ಲೀ।ಡಾಡಿ ಕಳೆಯೆ।।೧।। ಮನವಗ್ಯೆದೀ ಗೂಢವರಿತೆನು। ವಿನುತ ವಿದ್ಯೆಯು ಬಾಲಮುಷ್ಟಿಯ।ಮಣಿಯೆನಿಸಲದ ಕಂಡು ಮಚ್ಚರ।ವನು ತಳೆದಿರಿ।।೨।।ಮುಷ್ಟಿಗಡಚಿದ ಬೀಗಮುದ್ರೆಯ।ನಷ್ಟಗ್ಯೆದೀ ಮುಗ್ಧ ತರಳಗೆ। ಕಷ್ಟವಿತ್ತುದರಿಂದ ಮನಸಿಗೆ।ತುಷ್ಟಿಯಾಯ್ತೇ।।೩।।ಸಾಕು ಮಗ ಬಾ ಕಟುಕ ಗುರುವಿಗೆ।ಲೋಕದೊಡೆಯನೆ ಕೊಡಲಿ ಬಳುವಳಿ।ಮೂಕಪಶುಸಮರೆಮಗೆ ವಿದ್ಯೆಯು।ಸಾಕೆನಿಸಿತು।।೪।।ಬಾಲಕನ ಪಿಡಿದೆಳೆಯುತಿರ್ದಾ।ಗೋಳಿಡುವ ಪಿತಗೆಂದ ದ್ರೋಣನು।ತಾಳಿದುದ್ವೇಗವಿದು ಸಹಜವಿ।ದಾಲಿಸಯ್ಯ ।।೫।।

ವಾರ್ಧಿಕ

ವೇದದಂಗವನನಧಿಕಾರಿ ಗರುಹದೆ ಕಳುಹೆ। ಸಾಧಿಸಿದ ಚಲದಿಂದ ನಿದನರಿತು ರಾಜಗುರು।ವಾದನಾ ಛೇದಿಸದೆ ಶಿರವ ಕಿರುದಂಡನೆಯನವಗಿತ್ತೆ ದಯವನಿರಿಸಿ।। ವ್ಯಾಧವೃತ್ತಿಗೆ ಬಾರದಿದರಿಂದ ತೊಡಕೊಡಕು। ಮೇದಿನಿಯೊಳಿವನ ಗುರುಭಕ್ತಿ

ಕೀರ್ತಿಗಳುಳಿಯು।ತಾದರ್ಶವೆನಿಸಲಪಖ್ಯಾತಿಯೆನಗಿರಲಿ ಮುಂದಾ ಶಿವನು ಶುಭವೀಯಲಿ।।

ಭಾಮಿನಿ

ಬಳಿಕ ಕೆಲದಿನಗಳಲಿ ಬಾಲರ।ಕಲಿಕೆಯನು ಪರಿಕಿಸಲು ಯೋಚಿಸಿ।ಸಲಿಲಜನ ಸಮ್ಮತಿಯೊಳಾದಿನ ಶುಭಮುಹೂರ್ತ ದಲಿ।।ಕಲೆತ ಸಭಿಕರ ಮುಂದೆ ವಿದ್ಯಾ। ಬಲ ಪ್ರದರ್ಶನಕಾಜ್ಞೆಯೀಯಲು। ಕಲಹ ಕೌಶಲತೋರ್ದರಾ ಕುರುವಂಶ ದೀಪಕರು।।೧।।ನರನ ಕರಕೌಶಲವನೀಕ್ಷಿಸಿ।ಪುರಜನರು ಪೊಗಳಲ್ಕೆ ಬಂದಾ। ತರಣಿಜನು ಖತಿಗೊಂಡು ಕರೆದನು ದ್ವಂದ್ವ ಕಾಳಗಕೆ।। ಮರುತಜನು ಕುಲಹೀನನೆಂದುರೆ। ಜರೆಯೆನೊಂದಿಹ ಕರ್ಣನಿಗೆ ಕುರು।ಡರಸನಣುಗನು ಅಂಗ ರಾಜ್ಯವನಿತ್ತು ಮನ್ನಿಸಿದ।।೨।।ಸುರನದೀಸುತ ವೃದ್ಧನಂಧಕ। ಪರಮಗುರು ಕೃಪ ಸಹಿತ ನಾನಿರೆ। ಕುರುಪತಿಯು ಕರ್ಣನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವ ನಿತ್ತನೆಂತೆನುತ।।ಇರಲಿ ಕಾಲಾಂತರದಿ ಬಲ್ಲವ।ರರಿತು ಇದಕುತ್ತರವನರುಹಲಿ। ಭರದೊಳೆನ್ನಾಸೆಯನು ತೀರ್ಚುವ ಕಾಲ ಬಂತೆಂದು।।೩।।

ರಾಗಕೇದಾರಗೌಳ – ಅಷ್ಟತಾಳ

ಕಲಶಸಂಭವನಂದು ಕರೆದೆಲ್ಲ ಶಿಷ್ಯರ।ಸಲೆ ಮನ್ನಿಸುತಲೆಂದನು।।ಕಲಹ ಸಮರ್ಥರೆ ಕಲಿತಿರಿ ವಿದ್ಯೆಯ।ಸಲಿಸಿರಿ ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆ।।೧।।ಪಾಂಚಾಲಪುರಪತಿ ದ್ರುಪದಾಖ್ಯ ನೆಂಬವ।ವಂಚಿಸಿ ಹಾಸ್ಯಗ್ಯೆದ।। ವಂಚಕನಿಗೆ ಶಾಸ್ತಿ ವಿಧಿಸುವೆನೆನ್ನುತ।। ಮುಂಚೆ ಪೇಳಿಹೆ ಭಾಷೆಯ।।೨।।ಶೂರರು ನೀವಿಂದು ಪೋಗುತಲಲ್ಲಿಗೆ। ಧಾರಿಣಿಪನನು ಕಟ್ಟಿ।।ಭೋರನೆ ಎನ್ನಯ ಪಾದದಿ ಕೆಡಹಲು। ತೀರಿತು ಗುರುಋಣವು।।೩।।

ರಾಗ ಮಾರವಿ– ಏಕತಾಳ

ಕಲಶಜನೆಂದುದ ಕೇಳುತ ಕೌರವ।ನಲುಗಿಸುತಲಿ ಗದೆಯ।।ಕಲಹದಿ ದ್ರುಪದನ ಸೋಲಿಸಿ ಗುರುಪದ।ತಲದೊಳಗರ್ಪಿಪೆನು।।೧।।ಕುರುಪತಿ ಸೋದರನೆಂದನು ರಣದಲಿ। ಹರನೇ ಮುಂಬರಲಿ।। ಉರಿಗಣ್ಣಿಗೆ ನೀರೆರಚುತ ಭೂಪನ।। ತರುವೆನು ನಿಶ್ಚಯವು।।೨।।ಕೆರಳುತ ಕರ್ಣನು ಕುಂಭಜಗೆಂದನು।ಹರಿಹರರಲಿ ನಾವು।। ಧುರಕೆ ಸಮರ್ಥನು ಬಿನುಗನ ಗಣಿಪೆನೆ। ಹರಣದ ಹಂಗೇನು।।೩।।ಅನಿಲಜನೆಂದನು ಗುರುಬಲವಿರೆ ರಣ।ಕಣದಲಿ ಗೆಲುವಹುದು। ಸೆಣಸಲಿಕಾಜ್ಞೆಯನಿತ್ತರೆ ನಾ ಜಯ। ವನಿತೆಯ ವರಿಸುವೆನು।।೪।।ನರನೆಂದನು ಗುರುವರ ಕರುಣದಿ ನೀ। ಪರಿಕಿಸು ಸಹಸಗಳ।।ಹರಿಪೆನು ಚಿಂತೆಯ ಧುರಕನು ಮತಿಯಿ।ತ್ತರೆ ದ್ರುಪದನ ತರುವೆ।।೫।।

ವಾರ್ಧಿಕ

ಬಾಲಕರ ಮೇಲಾಟ ಪರಿಕಿಸುತ ಗುರುವರನು। ಕಾಳಗದಿ ಜಯಶೀಲರಾಗಿರೆನ್ನಲು ಆ ನೃ।ಪಾಲನನು ಮುನ್ನ ಸೋಲಿಸಿಗುರುವ ಸಂತವಿಪೆವೆನುತ ಕೌರವ ಮುಖ್ಯರು।।

ಕಾಲಪಾಳಯದಂತೆ ಸೇನೆಗಳನೆರಹುತಿರೆ।ಶೀಲ ಪಾಂಡವರವರ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ ಸೇನೆ।ಜಾಲ ಸಹ ಪೋಗಿ ಮಾಕಂದಿ ನಗರವ ಮುತ್ತಿ ಕಾಪಿನವರನು ತುಡುಕಲು॥೧॥

ಭಾಮಿನಿ

ಚರರು ಭಂಗಿತರಾಗಿ ಬೊಬ್ಬೆಯೊಳರಸನಿಂಗಿದನರುಹಿ ದುರುಳರ। ಧುರದಿ ಸೋಲಿಸಬೇಕೆನುತಲಾ ಸಭೆಗೆ ನಡೆತಂದು॥ ನರಪತಿಯ ಸಮ್ಮುಖದಿ ಬಾಗುತ।ಕರಗಳನು ಜೋಡಿಸುತಲೆಂದರು।ಧುರದ ಸನ್ನಹಗೈದ ಕುರುಸೇನೆಗಳ ಪರಿಗಳನು॥೧॥

ರಾಗ ಮುಖಾರಿ ಏಕ ತಾಳ

ಮಾಕಂದಿಯಧಿಪ ಲಾಲಿಸಯ್ಯ। ಚರರೆಂಬ ನುಡಿಯ।ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಯಿತಲ್ಲ ಜೀಯ॥ಭೀಕರವಾಗಿಹ ಸೇನೆಯು ಬಂದಿದೆ।ನಾಕುದಿಕ್ಕಿನಲಿ ಪುರವನು ಮುತ್ತಿದೆ॥ಏಕೈದಿಹರೆಂದಾವ್ಯೇಳಲ್ಯಾ। ಪೋಕರು ಹೊಡೆಯುತಲಿಂತೆಂದಿಹರೈ॥೧॥ ಹಸ್ತಿನಾಪ್ಪುರದ ಬಾಲರಂತೆ। ಧುರದೊಳಗೆ ಸ। ಮರ್ಥರು ಅವರೊಳಿ ರುವರಂತೆ॥ ಪಾರ್ಥನು ಕರ್ಣನು ಕೌರವ ಭೀಮ ಸ। ಮರ್ಥ ದುಶ್ಯಾಸನ ಧರ್ಮಜ ಸಹಿತ॥ ಮರ್ತ್ಯ ರಿಗಸದಳವಿವರನು ಗೆಲ್ಲಲು। ಅಸ್ತ್ರಗಳವರಲಿ ಅಗಣಿತವಂತೆ ॥೨॥

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ – ತ್ರಿವುಡೆ ತಾಳ

ಆರರೆ ಏನಚ್ಚರಿಯು ಹಸ್ತಿನಾಪುರದವರು ಮತಿಹೀನರಾದರೆ।ಪರಮ ಸದ್ಧರ್ಮದಲಿ ರಾಜ್ಯವಪೊರೆಯುತಿರಲು॥೧॥ ತಿಳಿಯದಾದನೆ ವೃದ್ಧ ಭೀಷ್ಮನು। ಕಲಿತು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೋದಿದಾ ಕೃಪ। ಮಲೆತು ಬಂದರೆ ಬೆದರೆ ನಿಶ್ಚಯ। ಕೊಲುವೆನವರ ॥೨॥ ಎನ್ನ ಪುತ್ರ ಶಿಖಂಡಿ ಭೀಷ್ಮನ । ಮಣ್ಣಗೂಡಿಪ ನೆಂದು ತಿಳಿಯುತ। ಮುನ್ನ ಕೊಲುವಡೆ ಸೇನೆ ಕಳಿಸಿಹ।ನೆನ್ನುತಾಗ॥೩॥ಸುತನ ಪುರದೊಳಗಿರಿಸಿ ಬಲು ವಿಧ।ರಥ ತುರಗ ಕಾಲಾಳು ಗಜ ಸಹಿ।ತತುಳ ಬಲಗಳ ನೆರಹಿ ಮುಂಬರಿ।ಯುತಲಿ ಬೇಗ॥೪॥

ರಾಗ ಶಂಕರಾಭರಣ– ಮಟ್ಟೆತಾಳ

ನೀನೆ ದ್ರುಪದನೆಂಬ ಕ್ಷಿತಿಪ।ಹೀನತನದಿ ಕಲಶಸುತಗೆ ।ಮಾನಹಾನಿಗೈದು ಮೆರೆದ।ಮಾನವಾಧಿಪ॥೧॥ಯಾರೆಲಾ ನೀನೆನ್ನ ಕೇಳ್ವೆ।ಮೂರು ಕಣ್ಣಿಂಟೇನೋ ದ್ರೋಣ।ನಾರು ನೀನದಾರು ಎಲ್ಲ।ಘೋರನುಸುರೆಲ ॥೨॥ ನಾನೆ ದುಶ್ಯಾಸನನು ರಾಜ।ಸೂನು ಆನೆ ಪುರದೊಳಿರುವೆ।ದ್ರೋಣನೆಮ್ಮ ಗುರುವು ಶಿಷ್ಯ । ನಾನು ಕೇಳೆಲಾ ॥೨॥ ಭಾಪುರೆ ದುಶ್ಯಾಸನಾಖ್ಯ । ಪೋಪ ಕಾಲ ಬಂತು ನಿನಗೆ। ಈ ಪದಾಬ್ಜಗಳಿಗೆ ಮಣಿಯೊ। ಕೋಪ ಬಿಡುವೆನು ॥೪॥

ರಾಗ ಭೈರವಿ– ಅಷ್ಟ ತಾಳ

ನಿಲ್ಲೆಲ ಪಾಂಚಾಲನೆ॥ಗರ್ವದೊಳೀಗ।ಎಲ್ಲಿಗೈದುವೆ ನೃಪನೆ॥ಮಲ್ಲತನದಿ ನಮ್ಮ ದುಶ್ಯಾಸನನ ಗೆಲ್ದ।ಖುಲ್ಲತನವ ನೋಡುವೆ॥೧॥ಆರೆಲ ರಣಧೀರನೆ।ರಣಕೆ ಬಂದು। ಸೇರುವೆ ಯಮನೂರನೆ॥ಶೂರರು ಹಸ್ತಿನಪ್ಪುರದರಸುಗಳೆಂದು।ಪರಿತೆ ಮದ ವೀಗಲೆ॥೨॥ ಹಿರಿಯನು ನದಿಸುತನು।ದಿಗ್ವಿಜಯದಿ।ತರಿದಿಹ ನಿಮ್ಮವನು। ಕಿರಿಯಯ್ಯ ಪಾಂಡುವು ಕಪ್ಪವ ಗೊಂಡುದ।ಅರಸನೆ ಮರೆತಿಯೆಯ॥೨॥ ಕಪ್ಪ ಗೊಂಡುದ ಬಲ್ಲೆನು।ಸ್ನೇಹದೊಳೆಂದು।ತಪ್ಪದೆ ಕೊಟ್ಟಿಹೆನು॥ಉಪ್ಪರಿಗೆಯ ನೇರಲರಿಯದೆ ಗಗನಕೆ। ಬೆಪ್ಪನೆ ನಗೆಯುವೆಯ ॥೪॥

ರಾಗ ಕೇದಾರಗೌಳ– ಅಷ್ಟತಾಳ

ಪೂತುರೆ ಪಾಂಚಾಲ ಕುರುನೃಪನಣುಗನ।ಘಾತಿಸಿದೊಲವನೆಲ್ಲ॥ಖ್ಯಾತಿಗಳಿರೆ ಕಲಿ ಕರ್ಣಗೆ ತೋರೆಲ। ಸಾತಿಶಯದ್ಬೊಳೀಗಲೆ॥೧॥ಸೂತಗೆ ಸಮರದ ಸಾಹಸವೇತಕೆ। ನೀ ತೊಡು ಚಾವಟಿಗೆ॥ ಭೂತಳ ಪತಿಗಳ ಬಂಡಿಯ ಹೊಡೆವುದ। ನೇತಕೆ ತೊರೆದಿರುವೆ॥೨॥ ಅರಿಯೆಯ ಕೌರವ ಗೈದಿಹನಭಿಷೇಕ । ಅರಸಂಗ ರಾಜ್ಯಕೆಂದು॥ ಶಿರದಲಿ ಮುಕುಟವ ಕಾಣೆಲ ದ್ರುಪದನೆ । ಧುರಧೀರ ನಾನಹೆನು॥೩॥ ಶ್ವಾನಕೆ ಮುತ್ತಿನ ಮುಕುಟವನಿಟ್ಟರೆ।ಆನೆಯದಾಗುವುದೆ॥ಸಾಣೆಗೆ ಕೊಟ್ಟಿಹ ಗಾಜಿನ ಮಣಿಯದು।ಮಾಣಿಕವಾಗುವುದೆ ॥೪॥

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ – ತ್ರಿವುಡೆ ತಾಳ

ಸೆಣಸಿ ಕೌರವರನ್ನು ಗೆದ್ದಿಹ । ಘನತೆಗಳನೆನ್ನೊಡನೆ ತೋರೆಲ । ಅನಿಲಸುತನಾ ಭೀಮಸೇನನು ರಣಕೆ ಬಂದೆ॥೧॥ ಅನಿಲಸಂಭವನಾದರೇನೆಲ।ದಿನಪನನು ನೀ ನುಂಗಬಲ್ಲೆಯ।ಘನದಿ ಶರಧಿಯ ಜಿಗಿಯ ಬಲ್ಲೆಯ।ಹನುಮನಂತೆ॥೨॥ ಹನುಮನಾ ಶೀರ್ವಚನವಿದ್ದರೆ।ಅನುಗ್ರಹವ ಪಿತಗೈದನಾದರೆ। ಘನವೆ ಸಾಗರ ದಿನಪಮುಖ್ಯರು । ಜನಪ ಪೇಳ್ಳೈ॥೩॥

ರಾಗ ಭೈರವಿ– ಝಂಪೆ ತಾಳ

ಸಣ್ಣವನು ನಿನಗೀಗ। ಎನ್ನಗೊಡವೆಗಳೇಕೆ ಬನ್ನಬಡಿಸುವ ಮುನ್ನ ಚಣ್ಣನೀ ತೆರಳು॥೧॥ಹುಟ್ಟಿದಾರಭ್ಯ ಘನ ಕಷ್ಟಗಳನುಂಡು ಬಲು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದೆ ದೇಹ। ಬೆಟ್ಟ ಸಮನಹೆನು॥೨॥ ಗಿರಿಗೆ ವಜ್ರವು ನಾನು । ತರಳ ಸಾರುತಲಿಹೆನು। ಕೆರಳಿದರೆ ಭೀಕರನು । ತೆರಳೋ ನೀ ಮನೆಗೆ ॥೩॥

ರಾಗ ನಾದನಾಮ ಕ್ರಿಯೆ– ಅಷ್ಟತಾಳ

ಕಂಡೆನು ಬಲ್ಲಿದತನಗಳ । ಮುದ।ಗೊಂಡೆನು ಕೊಳ್ಳೀಗ ಕಣೆಗಳ ॥ ರುಂಡಮಾಲನ ದಯದಿಂದಲಿ। ಜಯ।ಗೊಂಡುದ ನೋಳ್ಪೆನು ರಣದಲಿ॥೧॥ಯಾರೆಲ ಕಿರುಬಾಲಕನೆ ನೀನು।ಈ।ಧಾರಿಣಿಯೊಳಗನ್ಯ ಭಟರನ್ನು॥ಮೀರುವೆನೆನ್ನುವ ಛಲದಲಿ।ಪೋಗಿ। ಸೇರದಿ ರಂತಕನೂರಲಿ॥೨॥ಶಶಿಕುಲದೀಪಕ ನಾನಹೆ । ಕೇಳು।ವಸುಧೆಯೊಳಗ್ಗಳ ನರನಹೆ ॥ ಎಸಗಿದೆ ದ್ರೋಹವ ಗುರುವಿಗೆ । ಶರ।ವೆಸೆ ದಟ್ಟುವೆನು ಯಮನೂರಿಗೆ ॥೨॥ ಷಟ್ಕರ್ಮ ತೊರೆದಿಹ ದ್ರೋಣನು।ಬಲು। ದುಷ್ಕರ್ಮಿ ನಿನ್ನಯ ಗುರು ತಾನು॥

ತತ್ಕರ್ಮ ಬಾಹಿರ ಗುರುಸೇವೆ। ಗೈದು ದುಷ್ಕರ್ಮಿಯೆನಿಸದಿರೆನ್ನುವೆ ||೪||

ರಾಗ ಕೇದಾರಗೌಳ ಝಂಪೆತಾಳ

ದುಷ್ಟ ನೀನೆಂದರಿತೆನು। ದ್ರೋಣ ಬಲು। ಕಷ್ಟಕಾಲದಿ ನಿನ್ನನು|| ಇಷ್ಟನೆನ್ನುತ ಸೇರಲು।ಅಪಹಾಸ್ಯ।ಎಷ್ಟುನೀಗೈದೆ ಪೇಳು||೧||ಕಾಲನಿಗೆ ಶಾಪವಿತ್ತಾ।ಕಥೆಯಂತೆ। ಶೀಲನಣಿ ಮಾಂಡವ್ಯ ತಾ||ಬಾಲ ತನದಲಿ ಕೊಟ್ಟಿಹೆ । ಬಾಷೆಗಳ। ಪಾಲಿಸದೆ ನಾ ಬಿಟ್ಟಿಹೆ||೨||ಎಷ್ಟು ನೀ ಪೇಳ್ದರೇನು। ದ್ರೋಣನ।ದೃಷ್ಟ ವಶದಲಿ ನಿನ್ನನು || ಧೃಷ್ಟ ಸಾಯೆಂದು ಶಾಪ। ಕೊಡದಿರಲು।ದುಷ್ಟ ಬದುಕಿದೆಯಾ ಪಾಪ||೩|| ಹುಟ್ಟಿದವನಿಗೆ ಸಾವನು। ವಿಧಿಯು ತಾ । ಸೃಷ್ಟಿ ಪೂರ್ವದಿ ಬರೆವನು|| ಇಷ್ಟದಿಂದಲಿ ಸಾವನು । ಶಪಿಸಿ ಬಡ।ಭಟ್ಟನೆನಗೆಂತೀವನು ||೪||

ವಾರ್ಧಿಕ

ಧುರದಿ ದ್ರುಪದನ ಗೆಲ್ದು ಕರಗಳನು ಬಂಧಿಸುತ।ನರನು ಪಾಳೆಯ ಸಹಿತ ಗುರುವಿನೆಡೆಯನು ಸೇರಿ।ಚರಣಕೊಪ್ಪಿಸೆ ಕಂಡು ಪರಮಶಿಷ್ಯನನಮಿತ ಕರುಣದಲಿ ಹರಸುತೆಂದ ||೧||

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ – ತ್ರಿವುಡೆ ತಾಳ

ಭಳಿರೆ ಪಾರ್ಥನೆ ಭಾಗ್ಯವಂತನೆ।ಸಲಿಲಜನ ಬಳಿಕೀಗ ನೀನೇ। ಕುಲಪ್ರದೀಪಕನೆನಿಸಿ ಕೀರ್ತಿಯ। ಬೆಳಗಿಸಿರುವೆ ||೧|| ಬಂದಿತ್ತೈ ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆಯು ನಿನ್ನಿಂದಲೆನ್ನಯ ಭಾಷೆ ಉಳಿಯಿತು । ಕಂದ ನೀನೇ ಮೂರುಲೋಕದ। ಗಂಡನಹುದು||೨|| ಪೋಗಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನು ಪಡೆಯಿರಿ।ನಾಗಶಯನನು ನಿಮ್ಮ ಪೊರೆಯಲಿ।ನೀಗಿದಿರಿ ನೀವಿಂದು ಗುರುಋಣ। ಧನ್ಯರಿಂದು||೩||

ಭಾಮಿನಿ

ಬಳಿಕ ಸರ್ವರು ಗುರುವಿಗೆರಗುತ।ನಿಲಯ ಸೇರಲು ದ್ರುಪದ ತನ್ನಯ। ತಲೆಯತಗ್ಗಿಸಿ ನಾಚಿಕೊಂಡಿರೆ ದ್ರೋಣ ನಸುನಗುತ||ತಲೆಗೆತನ್ನೆಡಗಾಲ ಸೋಕಿಸಿ। ತಲೆಯನೇತಕೆ ತಗ್ಗಿಸಿಹೆ ನೀ।ಕಲಿಗಳಂದದಿ ಮೊಗವನೀಕ್ಷಿಸು ಆರಸ ನೀನೆಂದ||೧||

ರಾಗ ಘಂಟಾರವ–ರೂಪಕ ತಾಳ

ಗುರುತವಾಯಿತೆ।ಧಾರಿಣೀಶ್ವರ। ಧರಣೀಯಮರನು । ನಾನು ದ್ರೋಣನು||೧|| ಉಸುರಿದಂದದಿ। ನಡೆಯದಂದು ನೀ। ಎಸಗಿ ಮೋಸವ।ಹಾಸ್ಯಗೈದೆಯಾ||೨||ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ನಾನುಡಿದ ಮಾತನು। ಕಣ್ಣ ಮುಂದೆಯೆ ।ತೀರ್ಚಿಕೊಂಡೆನು ||೩|| ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯವು ।ಎನ್ನದಾಗಿರೆ।ಮುನ್ನರ್ಧವ।ನಿನಗೆ ಕೊಡುವೆನು ||೪||ಇನ್ನು ಮುಂದಕೆ । ವೈರವಿಲ್ಲವು । ಮುನ್ನಿನಂತೆಯೆ। ನಾವು ಮಿತ್ರರು ||೫||

ಭಾಮಿನಿ

ಗಂಗೆಯಿಂದುತ್ತರದ ಭಾಗವ।ಮುಂಗೊಳುತ ದಕ್ಷಿಣದ ಭೂಮಿಯ । ಮಂಗಲಾತ್ಮಕನೊಲಿದು ಕೊಟ್ಟನು ದ್ರುಪದ ಭೂಪನಿಗೆ || ಭಂಗವನು ಮರೆಯೆನುತಲವನಾ।ಲಿಂಗಿಸುತ ಬೀಳ್ಗೊಂಡನಾತನ।ಮುಂಗಥೆಯನಾಲಿಪುದು ದ್ರುಪದನು । ಮನದಿ ಚಿಂತಿಸುತ ||೧||

ರಾಗ ನೀಲಾಂಬರಿ– ರೂಪಕ ತಾಳ

ಏತಕೆ ಸುಮ್ಮನೆ ದ್ರೋಣಗೆ।ಪಾತಕವೆಸಗಿದೆನಯ್ಯೋ।ಘಾತಿಸುತೆನ್ನಯ ಮಾನವ। ನಾತನು ಭಂಗಿಸಿದ||೧||ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲಿರುವೆನ್ನಯ।ಮುತ್ತಿನ ಮಕುಟಕೆ ಕಾಲನು । ಎತ್ತುತ ತುಳಿದಿಹ ನೋವನು। ಮತ್ತಾರಿಗೆ ಪೇಳ್ವೆ ||೨|| ಸೋಮಕ ವಂಶದಿ ಜನಿಸಿದೆ । ಕಾಮಿನಿ ಕೌಸವಿ ಕೇಳ್ದರೆ । ಭಾಮೆಗೆ ನಾನೇನುಸುರಲಿ । ತಾ ಮುನಿದನೆ ಹರನು ||೩||

ರಾಗ ಸಾಂಗತ್ಯ– ರೂಪಕ ತಾಳ

ಪುತ್ರಕಾಮೇಷ್ಟಿಗೆ ಸನ್ನಾಹಗೈದು ಧರಿತ್ರಿಪಾಲಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನು|| ಮಿತ್ರ ಭಾಂಧವರನ್ನು ಪುತ್ರಾದಿ ಸರ್ವ ಕಳತ್ರರ ನೆರಹಿ ಪೇಳಿದನು||೧||ಕುಂಭಜನನು ಹತಗೈವ ಕುವರನನ್ನು।ಸಂಭ್ರಮದಲಿ ಪಡೆಯುವೆನು|| ಜಂಭಾರಿ ತನಯನ ವರಿಪಡೆ ಹೊಂದುವೆ। ಕಂಬುಕಂಠಿನಿ ಸುತೆಯನ್ನು||೨||ಇನಿತೆಂದ ನುಡಿಕೇಳಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಪತ್ಯೆಗೆ।ಮನಗೈದ ಭೂಪಯಾಗದಲಿ|| ಘನ ಪೌರೋಹಿತ್ಯವ ಮಾಡೆವೆನುತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಲ್ಲ ತೆರಳಿದರಾಗ||೩|| ಧನದಾಸೆ ಕಾಣಿಸಿ ಡಂಗುರ ಸಾರಿಸಿ । ಜನಪನು ಯತ್ನವ ಗೈದ || ಗುಣಶೀಲರಾರು ಬಾರದ ಕಾರಣಗಳಿಂದ । ಜನಪ ಸಾರಿದ ಗಂಗಾ ತಟಕೆ ||೪||ತಪಕಾಗಿ ಬಹುಕಾಲ ದಿಂದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರ್ದ । ಉಪಯಾಜನೆಂಬ ಭೂಸುರನು||ಗುಪಿತದೊಳವನೊಳು ಸರ್ವವನುಸುರಲು। ತಪತೊರೆದವನಾಗಲೆಂದ||೫||ರಾಜೇಂದ್ರ ಲಾಲಿಸು ನಾನೊಪ್ಪಲಾರೆನು। ಯಾಜನೆಂಬೆನ್ನಗ್ರಭವನು||ರಾಜಿಪ ಯಮುನೆಯ ತಟದಲ್ಲಿ ತಪಗೈವ। ಮಾಜದೆಲ್ಲವನವನೊಡನೆ||೬||ಉಸುರು ನೀನವನಿದ ಕೊಪ್ಪಲು ನಾ ಬಪ್ಪೆ। ವಸುಧೀಶ ಬಾರೆನ್ನ ಜೊತೆಗೆ || ಉಸುರಿಂತು ಕರೆದೊಯ್ಯೆ ನೃಪನನುಸರಿಸಿದ । ವಸುಮತೀ ಸುರನಿರುವೆಡೆಗೆ ||೭||

ವಾರ್ಧಿಕ

ಧರೆಯಮರನೆಡೆಸೇರಿ ಶಿರಬಾಗಿ ವಂದಿಸುತ।ಧರಣೀಶನೆಲ್ಲವನು ಮರೆಮಾಜ ದುಸುರಲ್ಕೆ। ಬರಲಾರೆನೆನ್ನುತಿರೆ ತರತರದಿ ಉಪಚರಿಸಿ ಕರಮುಗಿದು ಕಾಲೊತ್ತುತ|| ಧರೆಯೀವೆ ಹೊನ್ನೀವೆ ಸುರಭಿ ಸಾಸಿರವೀವೆ। ವರವಸ್ತ್ರ ವಾಹನವ ಭರಿತತೋಷದೊಳೀವೆ। ಕರುಣದಿಂ ಬರುವುದೆನೆ ಧರೆಯಮರನೊಪ್ಪಿ ಭೂರಮಣನೊಡನೈತಂದನು ||೧||

ರಾಗ ಭೈರವಿ– ತ್ರಿವುಡೆತಾಳ

ನಡೆದುದಾಗ।ಯಜ್ಞವು।ನಡೆದುದಾಗ||ಪೊಡವಿಪನು ಯಜಮಾನ ಭೂಸುರ। ದ್ವಯರ ಪೌರೋಹಿತ್ಯವು||ಬಡದ್ವಿಜರು ಕರ್ಮಾಂಗ ಸಹಯಕೆ। ನಿಯತ

ಗೊಂಡವರಾಗಿರೆ॥ನಡೆದುದ್ಯೆ ಬಲುದಾನ ಧರ್ಮವು ।ಕೊಡುತಿರಲು ದ್ರುಪದಾಖ್ಯನು॥ಕಡೆಗೆ ಪೂರ್ಣಾಹುತಿಯ ಸಮಯದಿ। ಪೊಡವಿಸುರ ರಿಂತೆಂದರು॥೧॥ಅರಸಿ ಸ್ವೀಕರಿಸೀಗ ಹವ್ಯವ।ತರಳನೋರ್ವನ ಪಡೆಯುವೆ॥ಸ್ಮರಿಸಿ ಯಜ್ಞೇಶ್ವರನ ನೀನಿದ। ಹರುಷದಿಂದಲಿ ಸೇವಿಸು॥ ಅರಸಿಯಿದ ಕೇಳುತ್ತ ತಾಳಿರಿ । ದೇಹ ಶುದ್ಧಿಯ ಗೈವೆನು॥ ತ್ವರಿತದಲಿ ಶುಚಿಯಾಗಿ ಬರುವೆನು । ಎನುತ ನಡೆಯಲು ರೋಷದಿ ॥೨॥ ವಿಪ್ರರೆಂದರು ಮಂತ್ರ ಪೂರಿತ । ಹವ್ಯವಾಗದು ವ್ಯರ್ಥವು ॥ ಕ್ಷಿಪ್ರದಲಿ ಕುಂಡದಲಿ ಸುರಿಯುತ । ಅಗ್ನಿಯೇ ಸ್ವಾಹಾ ಎನೆ ॥ ವಿಪ್ರ ಮಂತ್ರದ ಮಹಿಮೆಯೆಂತುಂಟೋ।ಸುಪ್ರಭೆಯೊಳುರಿ ಮಧ್ಯದಿಂ॥ಅಪ್ರತಿಮ ಬಾಲಕನ ಜೊತೆಯಲಿ।ಕನ್ನೆಯುಯುದಿಸಿದಳೋ ರ್ವಳು॥೩॥ ಬಾಲಕನು ಕುಂಭಜನ ವಧಿಸುವ। ಬಾಲೆ ದುಷ್ಟರ ಹನನಕೆ। ಲೀಲೆಯಿಂದಲಿ ಸಹಯ ಗೈವಳು। ಎಂದು ನಭನುಡಿಯಾಗಲು ॥ ಬಾಲಕನ ಸೆಳೆದಪ್ಪಿ ಬಾಲೆಯ । ಶಿರವ ನಾಘ್ರಾಣಿಸಿದನು॥ಸೋಲ ಮರೆಯುತ ಭೂಮಿಪಾಲನು।ಅಮಿತತೋಷ ದೊಳಿರ್ದನು ॥೪॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ಧರಣಿಪತಿ ಬಾಲಕಗೆ ದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನನು ಎನುತ । ಸರಸಿಜಾಂಬಕಿಗೆ ತಾ ಕೃಷ್ಣೆ ಯೆಂದೆನುತಾಗ। ಹರುಷದಲಿ ಹೆಸರಿಡುತ ಯಾಜೋಪಯಾಜರಿಗೆ ಭೂರಿ ದಕ್ಷಿಣೆಯೀಯುತ॥ಸರಸದಿಂದಲಿ ಕಳುಹಿ ದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನನ ಕರೆದು।ಗುರು ದ್ರೋಣನೆಡೆ ಪೋಗಿ ಶಸ್ತ್ರವಿದ್ಯೆಯ ಕಲಿತು।ಮರಳೆನುತ ಹರಸಿರಲು ಕುವರ ನಡೆದನು ಕುಂಭಜನ ಪುಣ್ಯಶಾಲೆಯೆಡೆಗೆ ॥೧॥

ರಾಗ ಕೇದಾರಗೌಳ– ಅಷ್ಟತಾಳ

ಪೊಡಮಟ್ಟ ಬಾಲನ ಕುಂಭಜ ಕಾಣುತ।ಒಡನೆದ್ದು ಹರಸುತಲಿ ॥ ಹುಡುಗ ನೀನಾರಪ್ಪ ಬಂದ ಕಾರಣವೇನು। ಸಡಗರದಿಂದುಸಿರು॥೧॥ಗುರುಪಾದಕೆರಗಿ ನಾ ದ್ರುಪದಾಖ್ಯ ತರಳನು।ವರದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನನಹೆ॥ಕರುಣದಿ ಧನುರ್ವೇದ ಸಾರವನರುಹೆಂದು।ಚರಣದೊಳೆರಗಿದನು॥೨॥ ಎನಲು ಯೋಚಿಸುತೀರ್ದ ರಾಧೇಯ ತಾ ವಿದ್ಯೆ।ಯನು ಕಲಿಸೆನ್ನಲಂದು॥ ಗುಣದಿಂದ ಕುಲಕೆ ಬೇಕಾಗಿರ್ದು ದೆಲ್ಲವ।ಸನುಮತದಲಿ ಪೇಳ್ದೆನು॥೩॥ಮೇಲಾದ ವಿದ್ಯೆಗನರ್ಹನೆನ್ನುತಲವನ। ಶಾಲೆಯಿಂ ಹೊರಗಟ್ಟಿದೆ॥ ಮೇಲೊರ್ವನೇಕಲವ್ಯನು ಬಂದು ಯಾಚಿಸೆ। ತಾಳಲಿಲ್ಲವು ದಯವ॥೪॥ ಇಂದೀಗ ಬಂದವ ಯಮ ರೂಪನಾದರು। ಕಂದನರ್ಹನು ವಿದ್ಯೆಗೆ॥ಮುಂದಿ ದೂಷಿಪರಿವಗಿಂದು ಕಲಿಸದಿರೆ।ಎಂದೊ ಡಂಬಟ್ಟನಾಗ॥೫॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ಬಳಿಕ ಧೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಯುತ ತನ್ನ। ನಿಲಯ ಸೇರಲಿಕಿತ್ತ ಕುರು ಪಾಂಡವರ ನಡುವೆ। ಬೆಳೆದು ವಿರಸವು ಕುಂತಿತನಯರದೃಷ್ಟವಶದಿಂದ ವಿದುರನು ಸೂಚಿಸೆ॥ಉಳಿದು ಕೊಂಡರಗಿನರಮನೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸುತ।ಬಿಲದ ಮಾರ್ಗದಿ ವನದೊಳಾ ಹಿಡಿಂಬನ ಭೀಮ । ಮುಳಿದು ಕೊಂದವನನು ಜೆಯನು ವರಿಸಿ ಮುಂದೆ ಬಕನಂ ಗುದ್ದಿ ಸಂಹರಿಸುತ॥೧॥ ಬರಲು ಪಾಂಚಾಲ ಪುರಕಾಗಿ ಕೃಷ್ಣೆಯ ವಿವಹ।ವರಿತು ಸರ ಪಣವಗೆಲೆ ಒಲಿದೈವರೊಂದಾಗಿ । ವರಿಸಿದರು ಮಾತೆ ಯಭಿಮತದಿಂದ ಮುಂದೆ ಮುರಹರನು ಸೇರಿದನವರನು ॥ಕರುಣದಿಂ ಪೊರೆವೆನೆಂದೊರೆದೈದಲಿತ್ತ ಕುರು । ಧರಣಿಯರ್ಧವ ಪಡೆದು ರಾಜಸೂಯಾ ಧ್ವರವ।ಹರಿ ಕರುಣದಲಿಗೈದನಿಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥದಿ ಧರ್ಮನಂದನನು ವೈಭವದೊಳು॥ ಕಪಟದ್ಯೂತದಿ ಸೋತು ವನಕೈದಿ ಮುಗಿಸಿದರು।ಗುಪಿತವಾಸವ ಮತ್ಸನೃಪನಲ್ಲಿ ಬಳಿಕಲಾ। ದ್ರುಪದನ ಪುರೋಹಿತನ ಕಳುಹಿ ಕೌರವನೆಡೆಗೆ ಧರೆಯ ಕೇಳಲು ಕೊಡದಿರೆ॥ ಗುಪಿತದಲಿ ಹರಿಯೆಡೆಗೆ ಕುರುಪತಿಯು ಪೋಪುದನು।ನೃಪ ತಿಳಿದು ಪಾರ್ಥನಂ ಕಳುಹೆ ಪೋಗುತಲವನು। ಕಪಟ ನಾಟಕಗೆರಗಿ ಒಲಿಸಿ ಕೊಂಡವನನ್ನು ಸೂತತ್ವ ಕೊಪ್ಪಿಸಿದನು ॥೨॥

ಭಾಮಿನಿ

ಗುರುವು ಯೋಚಿಸುತೀರ್ದ ಶಶಿಕುಲ। ತರಳರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯನು ಕಲಿಸಿದೆ।ಚರಿಸಿ ವನದಲಿ ತಪವ ಗೈವುದ ಮರೆತು ನಾನಂದು॥ ತರಳರುನ್ನತಿ ಕಾಣಬಯಸಿದೆ । ಬರಿಯ ಬಯಲಾಸೆಗಳು ಅಕಟಾ।ತೊರೆಯಲೆಂತೀಪುರವನೀತೆರ ಕ್ಲಿಷ್ಟ ಕಾಲದಲಿ॥೧॥ ದುರುಳನಾದರು ಎನಗೆ ಶಿಷ್ಯನು।ಪರಮಧಾರ್ಮಿಕರೊಡನೆ ದ್ವೇಷದಿ। ಭರದಿ ನಾಶವ ಹೊಂದದಂದದಿ ಕರುಣದಿಂದವಗೆ॥ಒರೆವೆ ನೀತಿಗಳೆನುತಲಾಸನ।ತೊರೆದು ಬಲುವಿಧ ನೀತಿಬೋಧೆಯ। ದುರುಳ ಕೌರವಗೊರೆಯುತಿರ್ದನು ಕುಂಭಸಂಭವನು ॥೨॥

ರಾಗ ಕಲ್ಯಾಣಿ– ರೂಪಕತಾಳ

ನೀ।ತೊರೆಯ ಬೇಡ। ಧರ್ಮಗಳನು। ಕುರುಕುಲಾಧಿಪ॥ ಹರಿಯ ಭಕ್ತರೊಡನೆ ಧುರವು । ತರವೆ ಭೂಮಿಪ॥೧॥ ಸಜ್ಜನರು ಪಾಂಡುನಂದನರನು।ವನಕೆ ಅಟ್ಟಿದೆ॥ ಜನ ವಿನಾಶ ಪಥವ ಕ್ಷುದ್ರ । ಮನದಿ ಮೆಟ್ಟಿದೆ॥೨॥ಈ। ಧರಣಿ ಸ್ಥಿರವೆ ತಿಳಿದು ನೋಡೆ । ತರಳ ಕೌರವ ॥ ಸರಳ ಸತ್ಯ ಮಾರ್ಗವಿಡಿದು । ತೊರೆಯೊ ವೈರವ॥೩॥ ಶ್ರೀ। ವರನು ಪಾಂಡು ತರಳರೆಡೆಯೊಳಿರುವ ನೋಡಲು॥ನರನು ಸುಲಭನಲ್ಲ ನೋಡು। ಧುರದಿ ಗೆಲ್ಲಲು ॥೪॥ ನಾ । ನೊರೆವೆ ನೀತಿ ಧರ್ಮ ತತ್ವ ।ವರಿತು ಮನದಲಿ॥ ಧರೆಯೊಳರ್ಧ ಕೊಡಿಸುವರ್ಗೆ । ಹರುಷದಿಂದಲಿ ॥೫॥

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ – ತ್ರಿವುಡೆ ತಾಳ

ಕೇಳಿದಿರೆ ಕರ್ಣಾದಿ ಸುಭಟರು।ಖೂಳ ಪಾರ್ಥಗೆ ಬೆದರಿ ನಮ್ಮಯ ।ಒಲಗದಿ ಗುರು ಪೇಳ್ದ ನುಡಿಗಳ। ಕೇಳಿರಯ್ಯಾ॥೧॥ಗುರುವು ನಮಗಿವರೆನುವ ಭಾವವ । ಧರಿಸಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತೆವಾದರೆ। ಅರಿಗಳನು ಪೊಗಳುವರು ಸಹನೆಯ। ಧರಿಸೆ ನಾನು॥೨॥ ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷದೊಳಿರ್ದು ರಿಪುಗಳ । ಹೆಮ್ಮೆಗಳನಾಡುವರ ವದನವ। ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡೆನು ಎನುತ ನಡೆದನು। ಉಮ್ಮಳಿಸುತ ॥೩॥

ಭಾಮಿನಿ

ನೊಂದ ಪಾಂಡವರಳಲ ನೋಯದ। ಮಂದಮತಿಯಿವ ತಿಳಿಯಲಾಪನೆ ಕಂದರುಭಯರ ಕಲಹ ವಡಗಿಪೆನೆಂದು ನೀತಿಗಳ ॥ ಚಂದದೊಳು ಪೇಳಿದರೆ ಸಭೆಯೊಳಗಿಂದ ಏಳುತ ನಡೆದನಕಟಾ। ಇಂದಿರಾಧವ ನೀಡು ಮತಿಯನು ಎನುತ ಚಿಂತಿಸಿದ ॥೧॥

ರಾಗ ಸಾಂಗತ್ಯ– ರೂಪಕ ತಾಳ

ಕೌಂತೇಯರೆಡೆ ಪೋದ ಸಂಜಯ ಮರಳುತ । ಕಂತು ಪಿತನು ಸಂಧಿಗಾಗಿ॥ ಅಂತಕಾತ್ಮಜನೆಡೆಯಿಂದ ತಾ ಬಹನೆಂದು। ಸಂತಸದಿಂದ ಪೇಳಿದನು॥೧॥ಸಂಧಿಗೆ ಬರುವೆನೆಂದೊರೆದ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನ। ಅಂದಗಳನು ಮನದೊಳಗೆ ॥ ಅಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿ ನಿದ್ದೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕಳೆದನು। ಸಂದುದು ನಿಶಿಯು ಕಷ್ಟದಲಿ ॥೨॥ ಮರುದಿನ ಸ್ಮರಪಿತ ಕಣ್ವ ನಾರದ ಪರಶುಧರ ಮುಖ್ಯ ಮುನಿವೃಂದದೊಡನೆ ॥ ಭರದೊಳು ಬಂದು ಸದ್ದರ್ಶನವೀಯಲು । ಕರ ಮುಗಿದನು ದ್ರೋಣನಂದು ॥೩॥

ರಾಗ ಕಾನಡ– ಝಂಪೆ ತಾಳ

ರಕ್ಷಿಸೈ ವಾಸುದೇವಾ।ದೀನಜನ। ರಕ್ಷಕನೆ ಹೇ ಮಾಧವಾ॥ಅಕ್ಷಿ ಸಾಲದು ನೋಡಲು। ದುಷ್ಟಜನ।ಶಿಕ್ಷಕನೆ ಪೊರೆಯೀಗಲು॥೧॥ ಸರಿಸಮಾನರು ನೋಡಲು । ಶಶಿಕುಲದ । ತರಳರೀಪರಿಗೈಯಲು॥ ಹರಿಯೆ ನಾ ಮಾಳ್ಪುದೇನು। ಕೌರವಗೆ। ಅರುಹಿದೆನು ನೀತಿಗಳನು ॥೨॥ ಮದಮುಖನು ಕೇಳದಾದ । ಮಾತುಗಳ। ನೊದೆದು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿ ಪೋದ॥ ಪದುಮಾಕ್ಷ ಸಂಧಿಯನ್ನು । ಕರುಣದಿಂ।ದೊದಗಿ ನೀ ನಡೆಸೆಂದನು॥೩॥ ಉಭಯ ಕುಲ ಬಿಲ್ಲೋಜನೆ । ಸಂಧಾನ । ಉಭಯ ರೊಳಗಾಗುವುದನೆ ॥ ಅಭಿಯೋಚಿಸುತ ಬಂದೆನು । ಕೌರವಗೆ । ಶುಭವು ರುಚಿಸದು ಬಲ್ಲೆನು ॥೪॥ ಒಪ್ಪದಿರೆ ಆತನಿದಕೆ।ಯುದ್ಧವದು । ತಪ್ಪದಾಗುವುದು ಜೋಕೆ ॥ ತಪ್ಪೆಂದು ಕೊಳದೆ ನೀನು । ಪಾಂಡವರೊ।ಳೊಪ್ಪದಿಂ ಗೈ ರಣವನು॥೫॥ ದುರುಳ ನಿಗ್ರಹ ಕಾರ್ಯಕೆ। ಮನಗೈದು । ಧರೆಯೊಳಗೆ ಪುಟ್ಟಿದುದಕೆ॥ಗುರುನಿನ್ನ ಒತ್ತಾಸೆಯು।ಯುದ್ಧದಲಿ।ಭರದಿಂದ ಪಡೆವಾಸೆಯು॥೬॥

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ – ತ್ರಿವುಡೆ ತಾಳ

ಕರುಣವಲಿ ಕುಂಭಜನ ಬೀಳ್ಗೊಂ।ಡಿರದೆ ವಿದುರನ ಮನೆಯ ಪೋಗುತಂ । ದರಸನಾಜ್ಞೆಯ ಪಡೆದು ಸಭೆಯನು । ಹರಿಯು ಪೊಗುತ ॥೧॥ ದುರುಳನಿಗೆ ಬಲು ವಿಧದಿ ನೀತಿಯ।ನೊರೆದು ಕೌಂತೇಯರಿಗೆ ರಾಜ್ಯವ । ಕರೆದು ಕೊಡು ಎನೆ ದುರುಳನಿತ್ತನು। ಧುರಕೆ ವೀಳ್ಯ ॥೨॥ ಭರದಿ ಸೇನೆಯ ನೆರಹುತುಭಯರು । ಕುರುಧರಣಿಯೊಳು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರೆ। ಧುರದಿಸೇನಾಧೀಶನಾದನು।ಸುರಸಲಿಲಜ ॥೩॥ ವೀರ ದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನ ಪಾಂಡವ । ವೀರಸೇನೆಯ ಅಧಿಪನಾಗಿರೆ। ಭೂರಿ ವಿನಯದಿ ಧರ್ಮನಂದನ । ನಿಳಿದು ರಥವ ॥೪॥

ಭಾಮಿನಿ

ಬಳಿಕ ವಿನಯದಿ ಶತ್ರು ಸೇನೆಯ। ಒಳ ಪೋಗುತ ನದಿಸುತನೊಳಪ್ಪಣೆ। ಗೊಳುತ ಬಂದನು ಕಲಶಜನ ಪೊರೆಗಧಿಕ ಹರುಷದಲಿ॥ತಲೆಯ ಚರಣಕೆ ಚಾಚಿ ಮಣಿದಿಹ।ಕುಲೋದ್ದೀಪಕನನ್ನು ನೆಗಹುತ।ಕಲಶಜನು ಮೈದಡವುತಾಶೀರ್ವದಿಸಿ ನುಡಿಸಿದನು॥೧॥

ರಾಗ ಸುರುಟಿ– ಏಕತಾಳ

ಮೆಚ್ಚಿದೆನೆಲೆ ಮಗನೆ। ನಿನ್ನಯ ।ಸಚ್ಚರಿತೆಗಳನ್ನೆ ॥ ಉಚ್ಚರಿಸಲು ಎನಗಚ್ಚರಿ ತೋರ್ಪದು। ಇಚ್ಛೆಯದೇನಿದೆ। ಸಚ್ಚಿಷ್ಯನೆ ನುಡಿ।೧॥ ಧುರ ವಿದ್ಯೆಯನಿತ್ತ। ಗುರುವಿಗೆ। ಶರವೆಸೆಯುವ ಚಿತ್ತ ॥ ಬರುವುದೆ ಸದ್ಗುರು।ಕರಗಳ ಮುಗಿವೆನು। ಬರುವಪ ಕೀರ್ತಿಯ। ಪರಿಹರಿಸೈ ನೀ ॥೨॥ಮರುಕವೆ ಯಮಸೂನು।ಚಿಂತೆಯ। ತೊರೆಯುತ ಧೈರ್ಯವನು॥ಧರಿಸೈ ಆಪ್ರಿಯ। ಒರೆಯಲು ಶಸ್ತ್ರವ। ತೊರೆವೆನು ಜಯ ವಧು । ಬರುವಳು ನಿನ್ನೆಡೆ॥೩॥

ಭಾಮಿನಿ

ಎಂದವನ ಸಂತೈಸಿ ಕಳುಹುತ। ನಿಂದು ಸೇನೆಗಳುಭಯ ಮಧ್ಯದಿ । ಎಂದನೆಲ್ಲರು ಧರ್ಮ ಯುದ್ಧವ ನಿಂದು ಗೈಯುವುದು॥ಮುಂದೆ ಪ್ರತಿಶರವಿರದ ಅಸ್ತ್ರವ।ನಿಂದು ಕೈಗೊಳಬಾರದುಭಯರು।ನೊಂದ ಯೋಧರಿಗೆಸೆಯಲಾಗದು ಮಂತ್ರಶರಗಳನು॥

ಕಂದ

ಎಂದೀ ಘೋಷಣೆ ಗೈಯಲು। ಅಂದುತ್ಸಾಹದಿ ಯೋಧರು ಗೈದರ್ ರಣವಂ॥ ಸಂದನು ಸಲಿಲಜ ಸಮರದಿ।ಅಂಧಕ ನಣುಗನು ದುಃಖದಿ ರೋಧಿಸುತಿರ್ದಂ॥೧॥

ರಾಗ ಕಾಂಬೋದಿ– ಝಂಪೆತಾಳ

ಸೇನಾಧಿಪತ್ಯವನು ನದಿಸುತನಿಗಿತ್ತೆ ಗತಿ।ಗಾಣಿಸುವ ವೈರಿಗೆಂದೆನುತ॥ತಾನೆ ಸಂದನು ಹತ್ತು ದಿನದ ಹವದಲಿ ತಾತ। ನಾನಾರ ನಂಬಲಿನ್ನಕಟಾ॥೧॥ ಎಂದು ಚಿಂತೆಯ ತಾಳೆ ರಾಧೇಯನುಸುರಿದನು।ನೊಂದೆಯೇನೈ ಕೌರವೇಂದ್ರ॥ ಮುಂದಕೀ ಸೇನಾಧಿಪತ್ಯವನು ದ್ರೋಣರಿಗೆ। ಚಂದದೊಳಗೀಯೆ ಜಯವಹುದು ॥೨॥

ಎನಲು ಕೇಳುತ ದ್ರೋಣನಿದ್ದೆಡೆಗೆ ಬಂದು ಶಿರ।ವನು ಬಾಗಿ ವಂದಿಸುತಲೆಂದ॥
ಸನುಮತದಿ ಸೇನೆಯಧಿಕಾರವನು ವಹಿಸಿ ಜಯ।ವನು ನಮಗೆ ತಂದೀಯೊ।
ಜೀಯಾ ॥೩॥ ಒಳಿತು ಮಗನೆ। ನಿನ್ನ ಗುರುಭಕ್ತಿ ಮೆಚ್ಚಿದೆನು। ಒಲುಮೆಯಿಂದಲಿ
ವಹಿಸಿಕೊಳುವೆ ॥ ಕಲಹಕ್ಕೈದುವ ಮುನ್ನ ನಿನಗೊಂದು ವರವೀವೆ।ಅಳು ತೊರೆದು
ಬೇಕಾದುದರುಹು॥೪॥ ಗುರುವೆ ಕೇಳೆನ್ನಾಸೆ ಪೇಳುವೆನು ಧರ್ಮಜನ ಸೆರೆಯ
ಹಿಡಿದೀಗನೀನೀಯೆ॥ ಹರುಷಗೊಂಬೆನು ಬೇರೆ ವರವೆನಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ।ಕರುಣಾಳು
ನಡೆಸಿಕೊಡು ನೀನು ॥೫॥ನಸುನಗುತ ಗುರುವೆಂದ ಲೇಸಾಯ್ತು ಧರ್ಮಜನ।
ಅಸುವ ನೀ ಬೇಡಿ ಕೊಳಲಿಲ್ಲ।ವಶಕೆ ತಹೆನವನ ಪಾರ್ಥನ ರಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದಿರೆ।
ಉಸುರಿದಕೆ ದಾರಿಗಳ ನೀನು॥೬॥ಇದಕೆ ಚಿಂತೆಗಳೇಕೆ ಸಂಶಪ್ತಕರು ಪೋಗಿ।
ಕದನಕಾಹ್ವಾನಿಸುವರವನ॥ ಮುದದೊಳಾಸಮಯದಲಿ ನೀನಿತ್ತ ವರಗಳನು।
ಒದಗಿಸಲಿಸಯ್ಯ ಗುರುದೇವಾ ॥೭॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ಬಳಿಕ ಸುಮೂರ್ಹತದಲಿ ಮೂರ್ಧಾಭಿಷೇಚನವ। ಕಲಶಜಗೈಸಲ್ಕೆ
ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ದಿನದ।ಕಲಹಕಧಿಪತಿಯಾಗಿ ಶಕಟ ವ್ಯೂಹವ ರಚಿಸಿ ರಣಕೆ
ಸನ್ನಹಗೈಯಲು॥ಕಲಹದಳುಕನು ತೊರೆದು ಭೀಮ ದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನ।
ಫಲುಗುಣರು ಕಾದುತಿರೆ ಧರ್ಮಜನನರಸಿ ಕೊಳು।ಗುಳದಿ ದ್ರುಪದನ ಪುತ್ರ
ಸತ್ರಜಿತ್ತನಂ ಕೊಲ್ಲಲೆಂದು ಮುಗಿದುದುಯುದ್ಧವು॥೧॥ಮರುದಿನದೊಳರ್ಜು
ನನು ಸಂಶಪ್ತಕರ ಕೂಡೆ।ಧುರಗೈಯ್ಯೆ ಭಗದತ್ತ ಸುಪ್ರತೀಕವ ನಡರಿ।
ಮರುತಜನ ತುಡುಕುತಿರೆ ನರ ತಡೆಯೆ ತನ್ನಲಿಹ ವೈಷ್ಣವಾಂಕುಶ ಶಕ್ತಿಯ॥
ನರಕಜನು ಬಿಡಲದನು ಹರಿಯು ವಕ್ಷದಿ ಧರಿಸೆ। ನರನವನ ಕೊಂದು ಮದಗಜವ
ನೊಂದಸ್ತ್ರದಿಂ।ತರಿದುನಿಂದಿರೆ ದಿನಪನಸ್ತಮಿಸಲಂದಿನಾಹವವು ತಾ
ಕೊನೆಗೊಂಡುದು॥೨॥

ರಾಗ ಘಂಟಾರವ– ರೂಪಕ ತಾಳ

ರಣದಿ ಜಯವನು। ಪಡೆವ ದಾರಿಯ।ಮನದಿ ಚಿಂತಿಸಿ। ಕೌರವೇಂದ್ರನು ॥೧॥
ಕಲಶ ಸಂಭವ। ನಿಮ್ಮ ಧೈರ್ಯದಿ। ಕಲಹಗೈದೆನು।ಜಯವ ಕಾಣೆನು॥೨॥ ಅವರ
ಪಕ್ಷದಿ । ನಿಮಗೆ ಪ್ರೀತಿಯು। ಬವರವೆಂಬುದು ನಟನೆ ಮಾತ್ರವು ॥೩॥ ಮೂರು
ಲೋಕದ। ಗಂಡನೆನ್ನುತ। ಶೂರ ಪಾರ್ಥಗೆ । ಬೆದರಿ ಪೋದಿರೆ ॥೪॥ ನೀವು
ಕೊಟ್ಟಿಹ ವರದ ಸುದ್ದಿಯ । ನಾವು ಮರೆವುದು।ತಿಳಿಯಲುಚಿತವು ॥೫॥ ಕುಂತಿ
ಪುತ್ರರ। ಮೇಲೆ ಕರುಣವು।ಇಂತು ನಿಮಗಿರೆ । ಪೋಗಿರಲ್ಲಿಗೆ॥೬॥ ಎನಗೆ
ಸಹಾಯಕೆ। ಕರ್ಣ ನಿರುವನು । ಘನ ವಿರೋಧಿಗ।ಳನ್ನು ಗೆಲುವೆನು ।೭॥

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ ತ್ರಿವುಡೆತಾಳ

ಕೇಳಿ ಕಿಡಿಕಿಡಿಯಾಗಿ ದ್ರೋಣನು।ನಾಳಿನನುವರದೊಳಗೆ ಶರಗಳ ।ಜಾಲದಲಿ

ಹತಿಸುವೆನುನೋಡೈ ಲೀಲೆಗಳನು॥೧॥ನರನನುಳಿದನ್ಯರಿಗೆ ಭೇದಿಸ।ಲರಿಯ
ದಂದದಿ ಚಕ್ರವ್ಯೂಹವ।ವಿರಚಿಸುವೆ ಶಾಂತಿಯನು ತಾಳುತ। ವಿರಮಿಸೀಗ॥೨॥
ಹರನವರ ಪಡೆದಿರುವ ಸೈಂಧವ।ನಿರಲು ಜಯವಧು ನಮ್ಮ ಪಾಳ್ಯಕೆ ।
ಬರುವಳೈ ತೊರೆಯೀಗ ದುಗುಡವ।ಕುರು ನೃಪಾಲ॥೩॥

ಭಾಮಿನಿ

ನರನು ಸಂಶಪ್ತಕರ ಯುದ್ಧಕೆ।ತೆರಳಿರಲು ಮರುದಿನದಿ ಧರ್ಮಜ।ಗುರುವು
ರಚಿಸಿದ ಚಕ್ರವ್ಯೂಹವ ಪೊಗುವ ಬಲಯುತರು॥ ಇರುವರಾರೈ ನಮ್ಮ
ಬಲದೊಳು।ನರನು ಬಾರನು ಕಾಣೆನನ್ಯರ।ಧುರ ಸಮರ್ಥರನೆನುತ ಚಿಂತಿಸೆ ನರಜ
ನಿಂತೆಂದ ॥೧॥

ರಾಗ ಮಾರವಿ– ಏಕ ತಾಳ

ದೊಡ್ಡಪ್ಪನೆ ನೀ ಚಿಂತಿಪುದೇತಕೆ।ಗುಡ್ಡವೆ ಜರಿದಂತೆ॥ ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿದವರೆಲ್ಲರ
ವಧಿಪೆ ಗು।ಣಾಢ್ಯನೆ ಬಿಡು ಚಿಂತೆ॥೧॥ ಗುರುವಿನ ವ್ಯೂಹವ ಬೇಧಿಸಲರಿತಿಹೆ ।
ಕರುಣಿಸು ವೀಳ್ಯಗಳ॥ಹರಿಯೊಲುಮೆಯದಿರೆ ಧುರವದು ಗಣ್ಯವೆ । ತರುವೆನು
ಜಯವಧುವ ॥೨॥

ಭಾಮಿನಿ

ಬಾಲ ಬಹು ವಿಧದಿಂದ ಧೈರ್ಯವ। ಶೀಲ ಧರ್ಮಜಗೊರೆಯೆ ಹರುಷದಿ ।
ವೀಳಯವನೊಲಿದಿತ್ತನಾತಗೆ ಹರಿಯ ನೆನೆದಾಗ॥ ಬಾಲಕನ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಕಳುಹಿದ ।
ಭೂಲಲಾಮನು ಭೀಮಮುಖ್ಯರ।ಕಾಳಗದೊಳಭಿಮನ್ಯು ಮೆರೆಸಿದ ಲೀಲೆಯೇ
ನೆಂಬೆ ॥೧॥

ರಾಗ ಕಾಂಬೋದಿ– ಝಂಪೆ ತಾಳ

ಸುತ್ತಲೊಮ್ಮೆಗೆ ರಥವ ನೋಡಿಸುತಲಭಿಮನ್ಯು । ಕತ್ತಲಳಿಸುವ ದಿನಪನಂತೆ ॥
ಉತ್ತಮಾಸ್ತ್ರಗಳೆಸೆದು ಮಹರಥರ ಕಂಗೆಡಿಸಿ।ಹತ್ತಿರದಿ ಕಂಡು ಸೈಂದವನ॥೧॥
ದ್ವಾರದಲಿ ನಿಂದಿರುವ ಸೈಂಧವನದೆಸೆಗೆಡಿಸಿ। ಹಾರಿಸಿದ ಸ್ಯಂದನವನೊಳಗೆ॥
ಮಾರುತಾತ್ಮಜ ಮುಖ್ಯರಕ್ಷಣೆಯ ಪಟುಭಟರ।ದ್ವಾರದಲಿ ತಡೆದ ಸೈಂದವನು
॥೨॥ಬಾಲ ತರಿದನು ಮೆರೆಸಿ ಸಂಹಾರ ಲೀಲೆಯನು।ಕಾಲಭೈರವನಂತೆ ರಣದಿ॥
ಕೋಲನೆಸೆಯುತ ಬೃಹದ್ಬಲ ಲಕ್ಷಣಾದಿಗಳ।ಕಾಲನೆಡೆಗಟ್ಟಿದನು ಸಹಸಿ॥೩॥
ನೋಡಿ ಕಲಿಕರ್ಣ ಬಲುರೋಷದಿಂದಬ್ಬರಿಸಿ।ಹೂಡುತಲೆ ಶರವನುಗ್ರದಲಿ॥
ಕೇಡಪ್ಪುದೆಲೆ ತರಳ ಮನೆಗೆ ನಡೆಯೆಂದು ಗುರಿ।ನೋಡುತೆಚ್ಚನು
ಬಾಲನೆಡೆಗೆ॥೪॥

ರಾಗ ಕೇದಾರಗೌಳ– ಅಷ್ಟ ತಾಳ

ಸೂತಜ ನಿನ್ನಯ ಶೂರತನಂಗಳ।ಭೀತಿಯದೆನಗಿಲ್ಲವು॥ಸೋತು ಗಂಧರ್ವಗೆ
ಓಡಿದ ಕತೆಗಳ।ನಾ ತಿಳಿದಿಹೆನೆಲ್ಲವ॥೧॥ರಣಕಣೆಯಾಗಿ ಸೇನೆಯಗೊಂಡು

ಬರಲೆಂದು । ಮಣಿರಥವೇರುತಲೆ॥ ಗಣಿಸದೆ ಮರಳಿದೆ ಪಾರ್ಥನು ಮುಗಿಸಿದ । ನನಿತರೊಳೆಲ್ಲವನು॥೨॥ಉತ್ತರಗೋಗ್ರಹಣದ ಕತೆ ಬಲ್ಲೆ ಸ ।ಮರ್ಥನೆನ್ನಯ ಪಿತಗೆ ॥ ತತ್ತರಿಸುತಲೋಡಿ ಯುದ್ಧದಿ ಬಿದ್ದುದ । ಬಿತ್ತರಿಸಲಿಕಳವೇ॥೩॥ ಕ್ಷಣದ ಮೂರ್ಛೆಯೊಳಿದ್ದು ಧನುಶರಗೊಳೆ ಫಲು।ಗುಣ ಕಾಣದಾಗಿರ್ದನು ॥ ರಣದಲಿ ಚಣ ಮೈಯ ಮರೆತರೆ ಸೋಲೆಂದು । ತನಯನೆ ಪೇಳುವೆಯಾ ॥೪॥

ಭಾಮಿನಿ

ನರನ ತನಯನ ಸಮರಲೀಲೆಗೆ। ಧುರದಿ ಮಿತ್ರಜ ಸರಿಯೆ ಹಿಂದಕೆ । ಕರದಿ ಕಾರ್ಮುಕಗೊಂಡು ಕಲಶಜ ಬಾಲಕನ ಮುಂದೆ॥ಶರಗಳೆಸೆಯಲು ತರಿದು ಪಾರ್ಥನ।ತರಳ ವಿಶಿಖಿಗಳೆಸೆದು ಗುರುವಿಗೆ।ಸರಳಪೂಜೆ ಯಸಲಿಸುತೆಂದನು ಸಲೆ ಪಚಾರಿಸುತ ॥೧॥

ರಾಗ ನವರೋಜು– ಆದಿತಾಳ

ಗುರುವರ್ಯಾ ತರಳರಿಗೆ। ನೀ। ಧುರ ವಿದ್ಯೆ ಆರುಹುತಲಿ॥ ಭರದೊಳಗೋರ್ವನ ಪಕ್ಷವ ಸೇರುತ।ಧುರದಲಿ ಭೇದವಗೈಯುವುದುಚಿತವೆ॥೧॥ನೀತಿಗಳಾ ಬೋಧಿ ಪಡೆ।ರಣ।ಕಾತುರದಿ ಬಂದಿಹೆಯಾ॥ಖ್ಯಾತನು ಧರ್ಮಜ ಫಲುಗುಣರೆನ್ನಯ। ರೀತಿಗಳರಿವರು ನಿನಗರಿಯದುನಡೆ ॥೨॥

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ– ತ್ರಿವುಡೆ ತಾಳ

ಕೊಡನಸುತ ನೀನೀಗಲೆನ್ನಲಿ।ವ್ಯಡನ ವಿಕ್ರಮತೋರ್ದೆಯಾದರು। ಪಡೆಯ ಲಸದಳ ಜಯವ ದುಷ್ಪನ।ಕಡೆಯೊಳಿರ್ದು॥೧॥ತರಳ ಧರ್ಮದ ಸೂಕ್ಷ್ಮವನು ನೀ।ನರಿಯೆ ಸಣ್ಣವ ಭೀಷ್ಮಶಲ್ಯರು । ಗುರುಕೃಪಾದಿಳೆಲ್ಲ ದುಷ್ಟರೆ। ಅರಿತು ಪೇಳು ॥೨॥ಮರಣದಿಚ್ಛೆಯು ನದಿಜಗಾಗಲು। ಶರದ ತಲ್ಪದಿ ಕಡೆದುದಲ್ಲದೆ। ಪರಮಸಾತ್ವಿಕನವನ ಶ್ರೀಹರಿ।ಗರಿದು ಕೊಲಲು॥೪॥ನುಡಿಯುವುದು ಧರ್ಮವನು ಅನ್ಯರಿ।ಗಡಿಗಡಿಗೆ ತಾ ತೊರೆಯುತದರನು।ಪೊಡವಿ ಯಾಳುವ ದ್ವಿಜಗೆ ನೀತಿಯ ಗೊಡವೆಯಾಕೆ॥೫॥ಧರೆಯ ದ್ರುಪದನ ಗರ್ವ ಭಂಗಿಸಿ। ಭರದಿ ಪಡೆದುದು ಆಶೆಗಲ್ಲವು। ಕೊರತೆಯಾಗದ ತೆರದಿ ಭಾಷೆಗೆ।ತರಳ ಕೇಳು ॥೬॥

ಭಾಮಿನಿ

ಕಲಶಜನ ನುಡಿ ಕೇಳಿ ಶರಗಳ।ಫಲುಗುಣಾತ್ಮಜನೆಚ್ಚಡದರನು। ಕಲಶಜನು ತರಿಯಲ್ಕೆ ಪೊಸಮಸೆದಲಗುಗಳನೆಚ್ಚ॥ ಪ್ರಲಯಭೈರವನಂತೆ ಖಾತಿಯೊ। ಳಲಗುಗಳ ಮಳೆಯಿಂದ ಗುರುವಿನ।ಬಿಲುಮುರಿದು ಹೆಬ್ಬೆರಳ ತುಂಡರಿಸಿದನು ನರನಣುಗ॥೧॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ತರಳನನು ಗೆಲ್ಲುವುದು ಹರಗಸಾಧ್ಯವು ಧುರದಿ। ಕರದ ಬಿಲ್ಲಿರುವನಕ ಕೌರವಗೆ

ಜಯವಿಲ್ಲ।ಕೊರಗಿಗೈಯುವುದೇನು ಎಂತಾದರೂ ಗೆಲುವೆನೆನುತ ರಾಧೇಯ ಗೆಂದ॥ಧುರದೊಳಶ್ವತ್ಥಾಮ ಶಲ್ಯ ದುಶ್ಶಾಸನರು। ಗುರು ಕೃಪ ಗದಾಯುಧರು ನಾನು ಸಹ ಹೋರುವೆವು।ತರಳನೊಳು ಹಿಂಬದಿಯೊಳವನ ತೋಳನು ನೀನು ಕಡಿದು ಬಿಡು ಬಿಲುಸಹಿತಲೆ ॥೧॥

ಭಾಮಿನಿ

ಧುರದಿ ಧರ್ಮವ ತ್ಯಜಿಸಿ ಬಾಲನ।ಕರವ ಕಡಿಯುವುದೆಂತೆನುತ್ತಿರೆ।ಕೊರಗದಿರು ಪಾತಕವು ಕೌರವಗಾಗುವುದು ನೀನು॥ಧುರದಿ ಸೇನಾಪತಿಯನುಜ್ಞೆಯು। ತೆರದಿಗೈವುದೆ ಧರ್ಮವೆನಲಾ।ತರಣಿಜನು ನಿರ್ಭಯದಿ ಕರಕತ್ತರಿಸೆ ಧನು ಸಹಿತ॥೧॥

ರಾಗಭೈರವಿ– ಝಂಪೆ ತಾಳ

ಧನುಸಹಿತ ಕರಕಳಚೆ।ತನಯನತಿ ರೋಷದಿಂ। ಇನಜನನು ಹಂಗಿಸುತ। ರಣಗೈದನಾಗ॥೧॥ಬಲದ ಕೈಯಲಿ ಖಡುಗ। ಗೊಳುತ ಸವರುತ ವೈರಿ। ಬಲದ ಭಟರಿಗೆ ಯಮನ।ನಿಳಯ ತೋರಿದನು॥೨॥ ಅನಿತರೊಳು ಬಲದ ಕೈ। ಯನು ಸಹಿತ ಕಡಿಯಲ್ಕೆ। ತನ್ನಯ ರಥ ಚಕ್ರವನು।ತನು ಬಲದೊಳೆದ್ದ ॥೩॥ ಕೌರವಾನುಜತನಯ । ಸ್ಥೈರ್ಯಗುಂದುವ ಮುನ್ನ। ವೈರದಲಿ ಪೊಯ್ಯೆ ರಣ। ಭೈರವನು ಬಿದ್ದ ॥೪॥ ತರಳರೀರ್ವರು ರಣದಿ।ಹರಣನೀಗಲು ಶೋಕ । ಭರದಿ ದಿನಪಾಲ ಪಡು।ಶರಧಿಯನುಸೇರ್ದ॥೫॥ಇತ್ತ ಸಂಶಪ್ತಕರ। ಸತ್ವವಡಗಿಸುತಿರ್ದ। ಪಾರ್ಥನಪಶಕುನ ನೋ।ಡುತ್ತ ಚಿಂತಿಸಿದ॥೬॥ಬಂದು ಶಿಬಿರದಿ ಧರ್ಮ।ನಂದನನು ಪೇಳೆ ನರ।ನಂದು ದು:ಖದಿಗೈದ।ನೊಂದು ಭಾಷೆಯನು ॥೭॥

ಭಾಮಿನಿ

ಮುರಮಥನ ಕೇಳೀಗಲೆನ್ನಯ।ತರಳನಳಿವಿಗೆ ಮೂಲಕಾರಣ।ವರಿಯೆ ಸೈಂಧವ ತಡೆದ ಭೀಮಾದಿಗಳ ದ್ವಾರದಲಿ॥ ದುರುಳನವನಂ ನಾಳಿನಸ್ತದಿ।ತರಿಯದಿರ್ದಡೆ ಉರಿಯ ಪೊಗುವೆನು।ಸರಸಿಜಾಕ್ಷನೆ ನೀನೆ ಸಾಕ್ಷಿಯದೆಂದನಾರ್ಭಟಿಸಿ॥೧॥

ರಾಗ ಸಾಂಗತ್ಯ– ರೂಪಕ ತಾಳ

ನರನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನರಿತಾಗ ಸೈಂಧವ । ಹರಣದಾಸೆಯೊಳಾಗ ತನ್ನ ॥ಪುರಕೆ ಪೋಪೆನು ಯುದ್ಧ ಬೇಡವೈ ಜನುಮದಿ । ನರನಿಂದ ಉಳಿದರೆ ಪುಣ್ಯ॥೧॥ಎನೆ ಕೇಳ್ದು ಕುಂಭಜನಭಯವನೀಯುತ।ಮನಮರುಕವ ತೊರೆಯೆಂದು॥ದಿನಪಾಲ ನುದಯದಿ ನಿತ್ಯಾಹ್ನಿಕವಗೈದು।ರಣಕಣಿಯಾದನು ದ್ರೋಣ॥೨॥

ರಾಗ ಶಂಕರಾಭರಣ – ಮಟ್ಟೆ ತಾಳ

ದ್ರೋಣ ಶಕಟವ್ಯೂಹದಲ್ಲಿ।ಸೇನೆಯನ್ನು ನಿಲಿಸಿ ಹಿಂದೆ। ಕಾಣದಂತೆ ಪದ್ಮವ್ಯೂಹ। ತಾನೆ ರಚಿಸಿದ ॥೧॥ ಕಮಲವ್ಯೂಹ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ॥ಸೂಚಿವ್ಯೂಹವಿರಿಸಿ ಮುಂದೆ। ಕಮಲಮಿತ್ರತನಯ ಮುಖ್ಯ। ವೀರರಿರಿಸಿದ ॥೨॥ಹಿಂದೆ ಜಯದ್ರಥನನಿರಿಸಿ।

ಮುಂದೆ ರಕ್ಷಾಕರ್ತನಾಗಿ। ಚಂದದಿಂದ ಚಾಪಗೊಂಡು।ನಿಂದನು ದ್ರೋಣ॥೩॥ ಧುರವು ನಡೆದು ದೃಷ್ಟಕೇತು।ಶಿನಿಯು ಮುಖ್ಯ ವೀರರಳಿಯೆ।ನರನು ಧನುವ ಝೇಂಕರಿಸುತ।ಗುರುವ ನಿದಿರಿಸೆ॥೪॥

ರಾಗ ಶಂಕರಾಭರ್ಣ – ಏಕತಾಳ

ಗುರುವಿಗಿದುವೆ ಮೊದಲ ಪೂಜೆ । ಕರುಣದಿಂದ ಕೊಳುವುದೆನುತ।ನರನು ದಿವ್ಯ ಶರಗಳೆರಡ ಚರಣ ಕೆಸೆದನು ॥೧॥ ಪಾರ್ಥಧುರಸಮರ್ಥನಹುದು । ಸಾರ್ಥಕವು ನಿನ್ನ ಪೂಜೆ। ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳ ನಡೆಪೆ ಶರವ । ಕತ್ತರಿಸದೆಯೆ ॥೨॥ ಧನ್ಯನಾದೆ ಗುರುವೆ ಎನಗೆ। ಮುನ್ನದಯದಿ ಪ್ರಸಾದಗಳ । ಚಿಣ್ಣ ಧುರಕೆ ಬಂದನೆಂದು । ಎನ್ನದೀವುದು ॥೩॥ ಶ್ರೀಲಲಾಮ ರಕ್ಷೆಯಿರಲು।ಸೋಲವೆಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಮಗನೆ। ಕಾಲಗತಿಯ ಮಹಿಮೆಯೆನುತ। ಕೋಲನೆಸೆದನು॥೪॥ ನರನು ಭಕ್ತಿ ಬಿಡನು ಕಷ್ಟ। ಧುರದೊಳೆನುತ ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ। ಹರಿಯು ರಥವ ವ್ಯೂಹದೊಳಗೆ । ಹರಿಸೆ ಮುಂದಕೆ।೫॥ಕೇಶಧ್ವಜನು ಧುರದೊಳಂದು।ರೋಷದಿಂದ ಸುದಕ್ಷಿಣನ।ಘಾಸಿ ಗೊಳಿಸಿ ಶ್ರುತಾಯುಧನ।ನಾಶಗೈದನು ॥೬॥

ಭಾಮಿನಿ

ಘೋರ ಸಂಗರದೊಳಗೆ ಸೈಂಧವ।ನಾರು ಕಾಣದ ತೆರದೊಳಡಗಿರೆ । ಮಾರಪಿತ ಸೂರ್ಯನನು ಮರೆಸಿದ ಯೋಗ ಮಾಯೆಯಲಿ॥ತೀರಿತ್ತೈ ನರನಾಯುವೆನ್ನುತ। ಭೂರಿತೋಷದಿ ಸೈಂಧವನು ಬರೆ।ವೀರ ಪಾರ್ಥನು ಪಾಶುಪತವ ನ್ನೆಚ್ಚನಾಕ್ಷಣವೆ॥೧॥ ಹರಿಯು ಸೂಚಿಸಲೊಂದು ಶರದಲಿ।ಶಿರವನಾತನ ಪಿತನ ತೊಡೆಯೊಳ।ಗೆರಗುವಂದದಿ ಗೈಯೆ ವೃದ್ಧನು ಭಯದೊಳೇಳಲ್ಕೆ।ಶಿರವು ಭೂಮಿಗೆ ಬೀಳೆ ಜರಡನ। ಶಿರವು ಸಿಡಿದುದು ಶಾಪವಶದಲಿ। ಹರಿಯ ಕರುಣೆಯ ನೆನೆಯಲಳವೇ ಭೂಪ ಕೇಳೆಂದ॥೨॥

ರಾಗ ಮಾರವಿ–ಏಕತಾಳ

ಕಲಶಜ ರೌದ್ರದಿ ಧನುಶರಗಳ ಪಿಡಿ।ದಲುಗಿಸುತಿಂತೆಂದ॥ಕಲಹದಿ ಸೋಲವದಾಯಿತೆ ಯುದ್ಧವ।ನಿಲಿಸೆನು ನಾನಿಂದು॥೧॥ನಡೆಯಲಿ ಘೋರ ಸಂಗ್ರಾಮವು ಇರುಳಲಿ। ಸಡಗರಗಳ ನಿಲಿಸಿ॥ಹುಡುಗರ ಸಹಸವನೀಕ್ಷಿಪೆನೆನ್ನುತ । ಗುಡುಗುಡಿಸಿದನಾಗ॥೩॥ಇರುಳಿನ ಯುದ್ಧದಿ ಕರ್ಣನನಿದಿರಿಸೆ।ನರನೇ ಮುಂಬರಿಯೆ॥ಹರಿಯು ವಿರೋಧಿಸಿ ಭೀಮಾ ತ್ಮಜನನು। ಕರೆಸಿದ ನಾಕ್ಷಣವೆ॥೫॥ಏತಕೆ ಕರೆಸಿದೆ ಶ್ರೀಹರಿ ಎನ್ನನು।ಪ್ರೀತಿಯೊಳುಸುರಿದರೆ॥ ಭೂತಳವೆದುರಿಸೆ ಗಣಿಸದೆ ಗೈವೆನು।ನೀ ತಿಳುಹೈ ಜವದಿ॥೬॥ತೆರಳೈ ರಾಕ್ಷಸವೀರನೆ ಕರ್ಣನ। ಇರುಳಿನ ಸಂಗರದಿ॥ ಶಿರವರಿದೊಮ್ಮೆಗೆ ಜಯ ಸಿರಿಯನು ನೀ। ವರಿಸೈ ತ್ವರಿತದಲಿ॥೭॥ಇಷ್ಟಕೆ ಚಿಂತೆಯದೇಕೈ ದೇವನೆ। ಇಷ್ಟವ ನಡೆಸುವೆನು॥ದುಷ್ಟರ ಮಾಯಾ ಯುದ್ಧದಿ ಸೋಲಿಸಿ। ಕಷ್ಟವ ಹರಿಸುವೆನು ॥೮॥

ಭಾಮಿನಿ

ಖಳನು ಬಹುಪರಿ ಮಾಯಕದೊಳರಿ।ಬಲವನುಗ್ಗರಿಯುತ್ತಿರಲ್ಕಾ।ದಳಪತಿಯನುರೆ ಜರೆದು ಮೂದಲಿಸಿದನು ಕುರುರಾಯ॥ಹಳುವವಾಸಿಯ ಸಂಗರದಿ ಕುರು।ಬಲವು ದಿಕ್ಕೆಟ್ಟೋಡುತಿರಲಾ।ಕಲಶಜನು ಕರೆದೆಂದ ಕರ್ಣನೊಳೊಂದು ಹದನವನು॥೧॥

ರಾಗ ಸುರುಟಿ–ಏಕತಾಳ

ಲಾಲಿಸು ರಾಧೇಯ।ನಿನ್ನೊಳು।ಪೇಳುತಿರುವ ನುಡಿಯ॥ ಕಾಳಗದಲಿ ಯಮನಾಳು ಗಳಂದದಿ।ಖೂಳ ರಕ್ಕಸರ ಜಾಲವು ಮೆರೆವುದು॥೧॥ಮಾಯಾವಿಗಳನ್ನು। ಗೆಲ್ವಡು। ಪಾಯವಿಲ್ಲವಿನ್ನು॥ಸಾಯಕ ವಿದ್ಯೆಯ ಕಾಯಕವೆಲ್ಲವು।ಮಾಯಕದೆದುರಸ। ಹಾಯಕ ವಾದುದು॥೨॥ ಇನ್ನುಳಿದಿಹುದೊಂದೇ। ದಾರಿಯು। ನಿನ್ನಿಂದಾಗುವುದೈ॥ ನಿನ್ನಲ್ಲಿರುತಿಹ ಉನ್ನತ ಶಕ್ತಿಯ।ನಿನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ।ಬನ್ನವ ಹರಿಸೈ॥೩॥ ಎನಲೆಂದನು ಕರ್ಣ।ಆ ಫಲು। ಗುಣಗೆಂದನುತೆನ್ನ॥ಘನತೆಗೊಲಿದು ಶಚಿ। ಯಿನಿಯನಿತ್ತ ಶರ।ವನುತೆಗೆದಿರಿಸಿಹೆ।ದನುಜಗೆ ಹೂಡೆನು॥೪॥

ಭಾಮಿನಿ

ರಕ್ಕಸನು ಪಟುಭಟರನೀತೆರ । ದಿಕ್ಕುಗೆಡಿಸುತಲಿರ್ಪನಿವನಿಗೆ । ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿ ಶರ ನಮ್ಮ ಸೇನೆಯೊಳಿಲ್ಲವಾಗಿರಲು ॥ ಅರ್ಕಜಾತನೆ ನಿನ್ನ ನಂಬಿಹೆ।ಶಕ್ರಜಾತನ ನಾಳೆ ಕೊಲುವಡೆ।ರಕ್ಕಸನೊಳಿಂದುಳಿಯ. ಬೇಡವೆ ತೊಡುತೊಡಾಶರವ ॥೧॥

ರಾಗ ಕಾಂಬೋಧಿ– ಝಂಪೆ ತಾಳ

ಭಳಿರೆಭಾಪುರೆ ಕರ್ಣ।ಕೊಳುಗುಳದೊಳೆನ್ನುವನು।ಗೆಲುವೆನೆನ್ನುವ ಸಹಸವಿಹುದೇ॥ ಸಲಗ ಕದಳೀವನವ।ಮಲೆತು ಕೆಡಹುವ ತೆರದಿ। ತಲೆಯನೊದೆವೆನು ಕಾವ ರಾರು ॥೧॥ ಕಾನನದಿ ಹೆಣಗಳನು ತಿಂದು ಬದುಕುವ ಕುನ್ನಿ । ದಾನವನೆ ಧುರ ವಿದ್ಯೆಗಳನು॥ನೀನರಿವೆ ಎಂತು ಯಮನಾಲಯವ ಸೇರಿಸುವೆ।ಗೋಣತರಿದೀಗ ನಿನ್ನುವನು ॥೨॥ ಅಷ್ಟ ಸಿದ್ಧಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರುವೆ ಮಾಯಕದಿ। ದುಷ್ಟ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂದು ಕಳೆವೆ॥ಕಷ್ಟಗಳ ಪಾಂಡವರಿಗಿತ್ತಿರುವೆ ಕೌರವಗೆ ।‹ ದುಷ್ಟ ದುರ್ಯೋಧನೆಯನಿತ್ತು॥೩॥ ಉಪ್ಪನಿತ್ತಿಹ ನೃಪಗೆ ಲೇಸಬಯಸಿದಡವನು। ತಪ್ಪೆಂಬೆ ಯಾಕೆಲಾ ಮೂಢ ॥ ತಪ್ಪುವುದೆ ಪೂರ್ವಸಂಚಿತ ಕರ್ಮವಲ್ಲದಿರೆ। ಒಪ್ಪುವನೆ ದ್ಯೂತಕಂದವನು॥೪॥ದೋಷವೆಮ್ಮೊಳಗಿರಲು ಶ್ರೀ ಹರಿಯು ಕರುಣೆಯಲಿ। ಪೋಷಿಪನೆ ಪಂಚಪಾಂಡವರ ॥ ಮೋಸಗಾರನೆ ನಿನ್ನ ಮೊದಲು ಕೊಲ್ಲುತ ರಣದಿ । ಘಾಸಿಗೊಳಿಸುವೆ ಕೌರವರನು॥೫॥ ಗಗನ ಹಾರುವ ಮುನ್ನ ಜಗಲಿ ಹಾರುವುದೊಳಿತು। ಅಗಡುತನ ವಿನಿತಿರಲು ನಿನ್ನ ॥ ಪೊಗಿಸುವೆನು ಯಮ ನೂರನೆನುತ ಗರ್ಜಿಸು ತೆಚ್ಚ।ಖಗಜನೇಕಘ್ನ ಶರವನ್ನು ॥೬॥ಖಳನ ಮಾಯ ವದಳಿದು ರುಂಡವಿಕ್ಕಡಿಗೊಂಡು।ಇಳೆಗೆ ಕೆಡೆದನು ಗಿರಿಯ ತೆರದಿ॥ ಕೊಳುಗುಳದಿ ಜಯವೆಂದು ಕೌರವನು ಹಿಗ್ಗುತಿರೆ। ಅಳುತಿರ್ದರಾಗ ಪಾಂಡವರು ॥೭॥

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ– ತ್ರಿವುಡೆ ತಾಳ

ದ್ರುಪದ ಬಂದಿದಿರಾಗೆ ಕುಂಭಜ। ಉಪಹತಿಯ ನಿಲಿಸುವೆನು ಬಾಬಾ।ನೃಪನೆ ಉಪಚರಿಸುವೆ॥೧॥ಬಲ್ಲೆ ನಿನ್ನಯ ಸಾಹಸಂಗಳ । ನಮ್ಮಯ ಪೂರ್ವ ಸ್ನೇಹದೊ। ನೀ ಗೆಲಿದ ಗರ್ವವ।ನಿಲ್ಲಿಸುವೆನು ॥೨॥ ಮಲ್ಲಪಾರ್ಥನ ನೆರವಿನಿಂದಲಿ।ಬಲ್ಲಿದನ್ನು ಹಿರಿಮೆಗೆನ್ನುತ।ಜಾಣ ನಾನೆ ನಿನ್ನನು ಕೊಂದು ಕಳೆವುದು।ಊನವೆನ್ನಯ ಬಾಲಕನೀಗಲಳಿಯನು । ತಾನೆ ಬಾಲಕನಿಂದಗ್ಗೈಸಿದೆ । ನಾನು ಧುರವ॥೩॥ಜಾಣ ಶಿಷ್ಯ॥೪॥ ನಿನ್ನಯ ಶತ್ರುವಾಗಿಹ । ಪ್ರಾಣದಲಿ ನಿನ್ನನ್ನೆ ಕೊಲುವನು । ಜಾಣ ಶಿಷ್ಯ॥೪॥ ನಿನ್ನಯ ಶತ್ರುವಾಗಿಹ । ತ್ರಾಣದಲಿ ನಿನ್ನನ್ನೆ ಕೊಲುವನು । ಎಂಬುದರಿಯೆಯ। ಸೋಲ ಶಿಷ್ಯನ ಕೈಲಿ ಪಡೆವುದೆ।ಮೇಲು ಗುರುವಿಗೆ ಕಾಲನು। ಬಾಲವಿಲ್ಲದ ನರಿಯೆ ನಿನ್ನಯ। ಕಾಲಬಂತು॥೫॥ ಕಲಶಸಂಭವ ನಿನಗೆ ಕಾಲನು। ಬಾಲವಿಲ್ಲದ ನರಿಯೆ ನಿನ್ನಯ। ಕಾಲಬಂತು॥೫॥ ಇಳೆಯೊಳುದಿಸಿದ ದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನನು। ತಿಳಿಯೆಯಾ ಮಮ ಸುತನು ಯಜ್ಞದಿ।ಇಳೆಯೊಳುದಿಸಿದ ದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನನು। ಕೊಲುವ ನಿನ್ನ॥೬॥ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲವು ಅವಗೆ ವಿದ್ಯೆಯ।ಸಂತಸದಿನಾ ಕರುಣಿಸಿರಲವ। ಕೊಲುವ ನಿನ್ನ॥೬॥ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲವು ಅವಗೆ ವಿದ್ಯೆಯ।ಸಂತಸದಿನಾ ಕರುಣಿಸಿರಲವ। ಅಂತಕೋಪಮನಾಗೆ ಮರಣವ।ನಾಂತುಕೊಂಬೆ॥೭॥ ದ್ರುಪದನನು ಸಂಹರಿಸಿ ಅಂತಕೋಪಮನಾಗೆ ಮರಣವ।ನಾಂತುಕೊಂಬೆ॥೭॥ ದ್ರುಪದನನು ಸಂಹರಿಸಿ ರಿಪುಗಳ। ವಿಪುಲ ಸೇನೆಯ।ಕೊಂದು ಬಳಿಕಾ। ನೃಪತಿಯಾದ ವಿರಾಟನಸುವನು । ಅಪಹರಿಸಿದ ॥೮॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ಕಲಿಕರ್ಣನಂ ಸರಿಸಿ ಕೌರವನ ದೆಸೆಗೆಡಿಸಿ। ವಿಲಯತಾಂಡವ ಶಿವನ ಪ್ರತಿರೂಪ ದಂತಿರ್ದ। ಕಲಹ ವಿಕ್ರಮಿ ಗರಡಿಯಾಚಾರ್ಯನನು ಕಂಡು ಸಲುಗೆಯಲಿ ನರನೆಂದನು ॥

ರಾಗ ಭೈರವಿ– ಅಷ್ಟ ತಾಳ

ಗರಡಿಯಾಚಾರ್ಯನೆಂದು। ಪೂಜೆಯ ಗೈದು। ಹರಕೆಯ ಪಡೆಯಲೆಂತು ॥ ಧುರದೊಳಗಿದಿರಿಹ ಗುರುವಿಗೆ ಹರಿತದ।ಸರಳುಗಳೆಸೆಯಲೇನು॥೧॥ ದ್ರೋಣನ ಜಾಣನಹುದ್ಧೆ ಪಾರ್ಥನೆ । ಗುರುಭಕ್ತಿಗೆ। ತಾಣ ವಲ್ಲವು ಖ್ಯಾತನೆ ॥ ದ್ರೋಣನ ಜಾಣನಹುದೈ ಪಾರ್ಥನೆ । ಗುರುಭಕ್ತಿಗೆ। ತಾಣ ವಲ್ಲವು ಖ್ಯಾತನೆ ॥ ದ್ರೋಣನ ಶಿಷ್ಯನು ಎನ್ನುವ ಹಿರಿಮೆಗೆ। ಊನವ ತಾರದಿರು॥೨॥ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಪ್ರಿಯ ಶಿಷ್ಯನು । ಶಿಷ್ಯನು ಎನ್ನುವ ಹಿರಿಮೆಗೆ। ಊನವ ತಾರದಿರು॥೨॥ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಪ್ರಿಯ ಶಿಷ್ಯನು । ನಾನಾಗಿಯೆ।ತ್ರಾಣದಿ ದ್ರುಪದನನು । ಕಾಣಿಕೆಯಿತ್ತಿಹೆ ಶಿಷ್ಯನ ಹಿರಿಮೆಗೆ ಏನನು ಮಾಡಿದಿರಿ॥೩॥ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲಿ ನಿನಗೆ । ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರವ । ನಾ ತಿಳಿಸಿಹೆನದಕೆ । ಮಾತುಗಳೇತಕೆ ಬಾಣಗಳೆಸೆಯುವ । ಕೌತುಕ ತೋರುವುದು ॥೪॥

ರಾಗ ಮಾರವಿ– ಏಕ ತಾಳ

ಬಾಣಗಳೆಸೆಯುವ ಕೌತುಕವೆಲ್ಲವ । ಕಾಣಿರೆ ಪೂರ್ವದಲಿ ॥ ಕ್ಷೋಣಿಪ ಮತ್ಸ್ಯನ ತುರುಗ್ರಹಣ ದೊಳಂ।ದೇನಾದುದು ಗುರುವೆ ॥೧॥ವರುಷಗಳಾಗಲು ಶಿಷ್ಯನ ನೋಡದೆ।ಶರಹರಿಸಿರೆ ಮನವು ॥ ಕರುಣದಿ ಬಂದೆವು ದ್ವೇಷದೊಳಲ್ಲವು । ತರಳನೆ ನೀ ತಿಳಿಯೊ ॥೨॥ ಬಾಯಲಿ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಾತು ಗಳೇತಕೆ । ಸಾಯಕದಾ ಕಾಯುವಿರಾ ಖಳನ ॥ ಪ್ರೀಯದ ಶಿಷ್ಯರಿಗೀತೆರ ದ್ರೋಹವೆ ।

ಚಾರ್ಯ॥೩॥ಎನ್ನಯ ಮನಸಿನ ಭಾವಗಳರಿತಿಹ। ಪನ್ನಗಶಯನನು ತಾ॥ ಚಿಣ್ಣನೆ ತೊಡು ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರವ ತೊರೆ ದಾ। ಕ್ಷಿಣ್ಯಗಳೆಲ್ಲವನು ॥೪॥

ರಾಗ ಭೈರವಿ– ಏಕ ತಾಳ

ಉರಿಯಸ್ತ್ರವ ಫಲುಗುಣನು।ತೆಗೆ।ದಿರಿಸಲು ಕುಂಭಜನದನು॥ತರಿದನು ವರುಣಾಸ್ತ್ರದಲಿ।ಖತಿ।ವೆರಸುತ ಸಾಹಸಗಳಲಿ॥೧॥ಎಸೆಯಲು ಪ್ರಸ್ವಾಪನವ। ಗುರು।ವೆಸೆದ ಯುಗಂಧರಶರವ॥ ಕಸುವಿನ ಪರ್ವತಶರದಿ।ನರ।ನೆಸೆಯಲು ವಜ್ರದಿ ಭರದಿ॥೨॥ ಪ್ರದೀಪಶರ ಗುರು ಬಿಡಲು।ನರ।ನದುಭುತ ವಿಜಯ ಶಿಖಿಯೊಳು ॥ಸದೆಯಲು ಪರ್ಜನ್ಯಾಸ್ತ್ರ।ಕಲ।ಶದಮಗನೆಸೆಯಲು ಪಾರ್ಥ॥೩॥ಭೈರವಶರದಲಿ ಪಾರ್ಥ। ಬಲು।ವೈರದಿ ತರಿದ ಸಮರ್ಥ॥ಸ್ಥೈರಿಸು ಯೋಗ ತಿಮಿರವ।ಎಸೆ। ಭೈರವನಂದದಿ ಶರವ॥೪॥ಮಂತ್ರಿಸುತಲಿ ಮಾರ್ತಾಂಡ। ಶರ।ತಂತ್ರದೊಳೆಚ್ಚ ಪ್ರಚಂಡ॥ ಮಂತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳೀ ತೆರದಿ ।ಬಲ। ವಂತರು ಎಸೆದರು ಧುರದಿ ॥೫॥

ಭಾಮಿನಿ

ಏನನೆಂಬೆನು ದ್ರೋಣ ಪಾರ್ಥರು । ಸಾನುರಾಗದಿಗೈದ ಯುದ್ಧವ। ಕಾಣದಾಗಲು ಜಯವು ಇರುಳಿಂದುದಯ ಪರ್ಯಂತ॥ಮಾಣದೆಯೆ ಮುಂದರಿಸೆ ತಾ ಮ। ಧ್ಯಾಹ್ನವಾಗಲು ಬಳಲಿ ದ್ರೋಣನು।ಸೇನೆನಾಶದ ಮನದಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವನು ಮಂತ್ರಿಸುತ ॥೧॥

ರಾಗಸೌರಾಷ್ಟ್ರ – ತ್ರಿವುಡೆತಾಳ

ವಿಧಿಯ ಶರವನು ಕಂಡು ಶ್ರೀ ಹರಿ । ವಿಧಿಸಿದಂದದಿ ತಲೆಯ ತಗ್ಗಿಸೆ। ವಿಧಿಯ ಶರಬಯಲಾಗೆ ಕುಂಭಜ।ನೊದೆದು ನೆಲವ॥೧॥ಭಳಿರೆ ಕಾಂಬೆನೆನುತ್ತ ಪುನರಪಿ ॥ ಛಲದಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವನು ಮಂತ್ರಿಸೆ। ತಿಳಿದು ನಭದಲಿ ಭರದ್ವಾಜರು। ತಿಳಿಸುತಿರಲು॥೩॥ ಗುರುವು ನೀನಾಗಿರುತಲೀತೆರ । ದುರುಳ ನಾಶದ ವಿಧಿಯ ಶಕ್ತಿಯ । ಭರದಿ ದುರ್ಬಲರೆಡೆಗೆ ಬಿಡುವುದು । ತರವೆ ಪೇಳು॥೪॥ ಕೊನೆಯ ಕಾಲವು ಬಂತು ನಿನಗೀ।ಗನುವರವ ನಿಲಿಸುವದೆ ಉಚಿತವು।ಘನತೆಯಲಿ ನಾವಿರುವ ಕಡೆ ಬರೆ। ನಿನಗೆ ಲೇಸು॥೪॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ಕ್ಷಣದ ತಪ್ಪಿಗೆ ನಾಚಿ ದ್ರೋಣ ಮರುಗುತಲಿರಲು। ಜನಪ ಧರ್ಮಜನೊಡನೆ ಶ್ರೀ ಹರಿಯು ಕೇಳಿದನು । ರಣದಿ ಮಡಿದಿಹುದಾರು ಎನಲು ಸತ್ತುದು ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ನೆನ್ನುವ ಆನೆಯು॥ ಎನುತ ಪೇಳುವ ಮುನ್ನ ಹರಿಯು ಶಂಖವನೂದೆ । ಮನದಿ ಭ್ರಮೆಯನು ತಾಳಿ ಮಗನು ಮಡಿದನು ಎಂದು। ಘನ ವ್ಯಥೆಯ ಹೊಂದಿದನು ಜಲಸುರಿಸಿ ಕಂಗಳೊಳು ಕಲಶ ಸಂಭವನಳಲಿದ ॥೧॥

ರಾಗ ಭೂಪಾಳಿ–ರೂಪಕತಾಳ

ಏತಕೆ ಮರಣವನಪ್ಪಿದೆ।ಘಾತಿಸುತೆನ್ನಯ ಹೃದಯವ। ಈ ತೆರ ಪಿತನಿಗೆ ದು:ಖವ। ನೀತಿಯೆ ನೀಡುವುದು॥೧॥ಅರಿಯಲು ಸಾವಿಲ್ಲದ ವರ।ಹರನಲಿ ಪಡೆದಿಹ ನೀನೇ। ಧುರದಲಿ ಸಾಯಲು ಸಾಧ್ಯವೆ। ಅರಿಯುವುದೆಂತಿದನು॥೨॥ ಧರಣಿಪ ಧರ್ಮಜ ಸಟೆಯನು।ಒರೆಯನು ಇಂತಿರೆ ದಿಟವ।ನ್ನೊರೆಯುವರಾರೈ ಇದರೊಳು। ಹರಿ ಯೋರ್ವನೆ ಬಲ್ಲ॥೩॥ಕರೆವನು ಮಮಪಿತ ಮೇಲಕೆ।ಒರೆವನು ಧರ್ಮಜ ನಪ್ರಿಯ।ಜರೆವರು ಪವನಜ ಪಾರ್ಥರು। ತೊರೆದೆ ಧರ್ಮವೆನುತ॥೪॥ಪಿಡಿಯಲ ಸಾಧ್ಯವು ಬಿಲ್ಲನು । ನಡೆಸಲಿಕಸದಳ ಧುರವನು।ನಡುಗುತಲಿದೆ ಸರ್ವಾಂಗವು। ಕೆಡೆದೆನು ಧರಣಿಯಲಿ ॥೫॥

ಭಾಮಿನಿ

ಕಾಲ ಮಹಿಮೆಯನರಿವನಾವನು।ಕೋಲವಿದ್ಯೆಯ ಗುರುವು ಧರಣಿಗೆ।ಕಾಲ ಬಲವಳಿದೊರಗೆ ದೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನನಾಕ್ಷಣವೆ॥ ಪಾಲಿಸುವರಾರೀಗ ನಿನ್ನನು॥ಕಾಲ ನಿನಗಾನೆನುತ ಖಡ್ಗದಿ । ಶೀಲ ದ್ರೋಣನ ಶಿರವನಿಕ್ಕಡಿ ಗೈದು ಧರೆಗೆಸೆದ ॥೧॥

ರಾಗ ಸೌರಾಷ್ಟ್ರ – ತ್ರಿವುಡೆ ತಾಳ

ನೋಡಿ ಫಲುಗುಣ ದು:ಖದಲಿ ಕೂ।ಗಾಡಿ ದ್ರುಪದಜ ಗೈದ ಕೃತ್ಯವ।ನಾಡಿ ಬೈಯುತಲಿರ್ದ ನಿನ್ನದ।ನಾಡಲೇನು॥೧॥ತಿಳಿಯುತಶ್ವತ್ಥಾಮನಾಕ್ಷಣ।ಪ್ರಳಯ ರುದ್ರನ ತೆರದಿರೋಷದಿ।ವಿಲಯಗೊಳಿಸುವೆ ದುಷ್ಟಪಾಂಡವ।ಕುಲವನೆಲ್ಲ ॥೨॥ ಮೂರುಲೋಕವೆ ಮುಳಿದು ನಿಲ್ಲಲಿ। ವಾರಿಧಿಯೆ ಒಣಗೀಗ ಪೋಗಲಿ। ಕ್ರೂರರನು ದಂಡಿಪೆನು ಕಾಯುವ।ರಾರು ನೋಳ್ಪೆ॥೩॥ರೋಷದಲಿ ನಾರಾಯಣಾಸ್ತ್ರವ।ಭೂಸುರನು ತಾ ತೆಗೆದು ಬಿಡಲಾ। ವೇಶದಲಿ ಜಗ ತಲ್ಲಣಿಸುತಿರೆ।ಶ್ರೀಶನಾಗ ॥೪॥ ಕರದ ಕೈದುಗಳೆಸೆಯಿರೆನ್ನಲು । ಭರದೊಳೆಲ್ಲರು ಕರವ ಮುಗಿದರು।ಶರವು ಶಾಂತಿಯ ಹೊಂದೆ ಗುರುಜನು । ಧರಿಸೆ ಶಾಂತಿ ॥೫॥

ವಾರ್ಧಿಕ

ದಿನಪನಸ್ತಮಿಸಲ್ಕೆ ಧುರವು ಮುಗಿದಾ ದಿನಕೆ।ಗಣನೆಯಲಿ ಹದಿನೈದುದಿನದ ಯುದ್ಧವು ಮುಗಿದು।ಘನ ಮಹಿಮ ದ್ರೋಣನಳಿದಾ ದಿನದಿ ಸಕಲರತಿ ಶೋಕದಿಂ ಶಿಬಿರ ಪೊಗುತ॥ಮನದೊಳವನಂ ನೆನೆದು ಮರುಗುತಿರೆ ಪಾಂಡವರ। ವನಜಾಕ್ಷ ಸಂತವಿಸೆ ಘನಮಹಿಮಗಾರತಿಯ।ವನಿತೆಯರು ತಂದೆತ್ತಿ ಪೊಗಳುತಿರ್ದರು ವಾರಿಜಾಂಬಕನ ಮಹಿಮೆಗಳನು॥೧॥

॥ ಮಂಗಲಂ ॥

ಶ್ಲೋಕ

ಮಂಗಲಂ ಭಗವಾನ್ ವಿಷ್ಣು। ಮಂಗಲಂ ಮಧುಸೂದನ॥
ಮಂಗಲಂ ಪುಂಡರೀಕಾಕ್ಷ । ಮಂಗಲಂ ಗರುಡಧ್ವಜ॥